

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Wieland, Christoph Martin.; paa Dansk ved
Frederik Stoud ; udgivet ved Selskabet til de
skjønne Videnskabers Forfremmelse.

Titel | Title:

Wielands Oberon, et Heltedigt i tolv Sange

Udgivet år og sted | Publication time and place: Kjøbenhavn : Gyldendal, 1792

Fysiske størrelse | Physical extent:

[8], 312 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

1861

Wm. L. G. & Co.

100 N. 3rd St.

Philadelphia

1861

Wm. L. G. & Co.

100 N. 3rd St.

Philadelphia

1861

Wm. L. G. & Co.

54, -262.

Wielsands

D h e r o n,

et Heltedigt

i

tolv Sange,

paa Dansk

ved

Frederik Stoud.

Udgivet ved Selskabet til de skjønneste Videnskaber
Fremmelse.

Kjøbenhavn, 1792.

Trykt paa Gyldendals Forlag.

Wien

Erst

et

Wien

Wien

Frederick

Wien

Wien

Wien

Til

Hans Velbyrdighed

Herr

J a c o b B a d e n

offentlig Lærer i Veltalenheden ved Kjøbenhavns
Universitet og Sekreter i Selskabet til de
Kjønne Videnskabers Forfremmelse.

112

Handelsverträge

der

Verträge

offenliegend : Handelsverträge und Handelsverträge
Handelsverträge und Handelsverträge
Handelsverträge und Handelsverträge

Herved tager jeg mig den Frihed at sende Deres
 Belbyrdighed en Oversættelse af Wielands Oberon, som
 jeg vover at underkaste de skønne Videnskabers Selskabs
 Dindomme. Dette Arbeide er en Frugt af mine Frie-
 timer i nogle Aar. En Hændelse bragte mig paa den
 første Idee. Jeg veed, at jeg ikke behøver at fortælle
 Dem, Herr Professor, hvor mangfoldige Vanskelighe-
 der, jeg ved hvert Skridt mødte. Wielands Mester-
 pensel, disse fine Nuancer, denne utroelig kunstige
 Sprogbehandling, hans lette og flydende Versifikation
 kunde affrækket en langt dygtigere Haand end min, og
 burde affrækket mig. Men enhver Vanskelighed, som
 jeg under Udarbejdelsen enten ei aldeles uhykkelig over-
 vandt, eller i det ringeste fik mig selv til at troe, at
 jeg havde overvundet, var derimod en nye Spore, som
 stedse drev mig videre frem i dette mit Yndlings Ar-
 beide. Og jeg behøvede kun, efter at have oversat
 nogle Stropher, at blive overbevist om, at det ikke
 var aldeles umueligt at give Wielands Sprog paa
 Dansk, for at trodse enhver Knude, som den følgende
 Strophe spendte for mig; thi jeg ønskede overalt at
 følge min fortreffelige Original nøie. Herved tilstaaer
 jeg, at jeg fandt den allerførste Hjælp i det danske
 Sprog selv. Vort Modersmaal er, for hvem derom
 endnu maatte tvile, overmaade høieligt og i alle Hen-
 seender behandleligt. Det har jeg under dette Arbeide
 tusinde Gange erfaret. I et mindre høieligt Sprog

skulde det været umueligt at give Wielands Udtryk
saa nøie, som jeg efter min Plan foresatte mig at
give dem. Hvorvidt jeg i Øvrigt har været min Ori-
ginals fidus interpres, vil Deres Velbyrdighed saavel
som Selskabets Medlemmer Selv best kjønne. Tillad
mig kun et par Anmerkninger: Min Oversættelse er
Vers, ja bundne Vers, bundne ved Riim, ved Stro-
pher og ved mange fine Kunster. Jeg har afføyet at
være slavisk troe, hvilket vilde qvalt al Følelse af mig
selv under Arbeidet. Originalens Aand fornemmelig
og dernæst Originalens Udtryk har jeg bestræbt mig for
at gribe. Men ofte gjorde dog Meningen og Sama-
menhængen det ligegyldigt, enten jeg brugte Origina-
lens egne Udtryk eller ikke, f. Ex. i I, 7, 4. Paa
saadanne Steder gjorde jeg mig heller ingen Samvit-
tighed af at sætte en anden passende Tanke hen. Hvi
skulde jeg ikke ogsaa frit tilstaae Dem, at jeg under
tiiden traf paa Steder, hvor Riimets Baand gjorde
mig det umueligt at give Originalens egne Ord f. Ex.
I, 1, 4? Der var andre Steder, hvor jeg fandt enten
lidt Fyldekalk eller ubestemte Udtryk, her troede jeg
det endog Pligt baade mod Wieland og mod mig selv
at sætte andet enten lige eller endog bedre i Stedet.
Jeg udbeder mig, at man ikke vil stødes over dette
Udtryk eller troe det forvovent. Jeg erkjender, at
der er mangfoldige Steder, hvor Oversættelsen er svæ-
gere end Originalen, endog hvor jeg troelig har søgt
at udtrykke den, som jeg i Almindelighed overalt det
heele Digt igjennem har søgt. Men jeg troer ogsaa,
at der er enkelte Steder, hvor jeg Digtet til Fordeel
har ombyttet nogle Menneskeligheder nogle loci com-
munes

knudes med passende og bestemte Udtryk. Jeg kunde anføre Exempler herpaa, dersom det ikke var forhadet at gjøre det.

Med denne Frihed og under disse Baand gif jeg frem. Jeg tilede ikke, og jeg har mange gange følt, at jeg ved et Arbeide af denne Natur ikke kunde iile. Det tør jeg og smigre mig med, at om De endog vil finde, at jeg har foretaget deels et utaknemmeligt Arbeide deels et Arbeide, som langt oversteeg mine Kræfter; at denne Oversættelse dog paa ingen Maade er en Boghandler, Entreprise eller et Brød-Studium. Meest i sorgløse Fritimer og paa Landet har jeg gjort Versene, men endogsaa der har Arbeidet ofte været i Striid med min Taalmodighed, og intet uden Enthousiasme for Digtet har kunnet bringe mig til at blive ved. Saaledes blev dette Arbeide til, og i Midten af Aaret 1788 havde jeg det heele Digt færdigt. Af Erbødighed for den store Digters Værk, jeg oversatte, kunde jeg den gang ikke overtale mig til at give et Forsøg ud, saa varmt og mangelagtigt som det kom fra mine Hænder. En vidtløftig Reise forestoed mig, og jeg besluttede at lade det heele Arbeid henligge her hjemme i den Tiid, jeg var borte. Ved min Tilbagekomst saae jeg endelig min Oversættelse igjen; og jeg har under heele Udarbeidelsen aldrig været saa vel tilfreds med mig selv, som da jeg første gang efter halvtredie Aars Fraværelse kunde med Kulde som for et fremmed Arbeide læse mit eget igjennem. Hvor mange foldige store og smaae Pletter opdagede jeg allevegne! Jeg fandt Sandheden af Horat's gyldne Regl: nonum prematur in annum, membranis intus positis saa se vende,

vende, som nogen Forfatter nogensinde har kunnet føle den; thi jeg kunde anvende den paa mig selv. Jeg foretog strax nysigtig at gaae det heele Digt igjennem fra først til sidst, og brugde uden Barmhertighed baade Fiilen og Meiselen i tre Maaneder.

Men da jeg nu endelig maae engang føre manum de tabula, er jeg i Uvisshed om, hvad Bestemmelse jeg skal give dette Føster. At forlægge det selv, det forbyde mig mange Betragtninger og andres Erfaring. At gaae til en Boghandler eller Bogtrykker — jeg er som Forfatter ung, ubekjendt, Arbeidet en Oversættelse. Jeg har under disse Betragtninger troet, at jeg valgte det allerbedste, naar jeg henvendte mig til det værdige Selskab, hvis Sekretere De er. Her er jeg overbeviist om, at min Oversættelse kommer for Mænd, som kjende saadant et Arbeids Natur som dette. Her tør den vente ved vigtige Anmerkninger og Rettelser at blive stemt til den Grad af Fuldkommenhed, som ikke mine beste Bestræbelser kunne, kun mine Ønsker gjerne vilde give den. Dyndaaer jeg den Lykke, at Selskabet lader den trykke paa sin Bekostning, saa kommer den for Publikum med en Fordom om Arbeidets Godhed, som ingen Forlægger-Credit var i Stand til at give den nogen Deel af.

Jeg henlever med megen Høiagtelse

Deres Velbyrdigheds

København,
den 21 April 1791.

ærbødigste Tjener
Frederik Stoud.

Oberon.

Første Sang.

I.

End eders Hippogrif mig sadler engang, Muser!
Lad staae til det gamle romantiske Land!
Mit Bryst er fuldt, hvor sødt den Vildskab mig beruser!
Hvo mig at drikke gav af dette Trylleband?
Hvo Taagen fra mit Syn bortdrev, hvori de Fabler
Fra hint Aarhundrede indhylled laae?
J broged Brimmel jeg min Ridder seer at staae
Med Sværd i Haand mod Hedningers blinkende
Sabler.

2.

Den gamle Sultan selv forgjæves Tænder skær,
Forgjæves truer med en Skov af stive Længer,
En yndig Tryllelyd af Elphenbeenet skeer,
Strax griber Svimlen dem, det heele Selskab dandser.
De svinge sig i Kreds, til Sands og Samling for-
Triumf, Hr. Ridder, Triumf! Erobred er den Skjønne.
Afsked! Hvad tober J? See, Vimpler gunstig staaer.
Til Rom! At Paven maae standhaftig Dyd belønne.

2

3.

3.

Kun at den søde men forbudne Frugt
Ei eder alt for tilig Lyster!

Hold ud! en gunstig Vind befordreder eders Flugt,
Doe Dage til, saa sees Hesperiens gyldne Kyster.

O red dem, Scherasmin, red dog din unge Ven,
Om mueligt er! — Hør seent! de drukne Sjele høre
End ikke Tordnen selv. Uheldige, hvorhen
Kan i et Dieblig forbuden Elskov føre?

4.

I hvilket Hav af Jammer styrtes de!
Selv deres Troeskab ei Halvgudens Brede smelter.
Ach! hvor de Arm i Arm paa Bølgerne sig velter!

Og har endnu den Trøst, skal end det Værste skee,
At de sig Bryst mod Bryst har styrtet ud i Røden,
Og der kan døe. Ach! haab ei denne Trøst!

See, har ei Oberon endog den grumme Lyst
At nægte Livende det sidste Ønske, Døden?

5.

See, til hvad større Qual han dem bevarer her!
Hvor nøgne de paa øde Strandbred vanke!

En Huule deres Seng, hvortil de moisomt sanke

Halvraadne Rør! og vilde bittre Bær,
Heel sparsomt hid og did paa Tjørnehækker baaren,

Er deres usle Kost! I Røden intet Raad,

Ei fierne Hyttes Røg, ei Redning vinkende Baad,
Naturen deres Fald, det synes, haver svoren!

6.

Dg dog er ei endnu den bittre Skjebnes Skaal
 Udtommed, ei endnu har Hevnen naaet sit Maal.
 Hos de Straffskyldige den nærer endnu Flammen,
 De liide, det er vist, men liide dog tilsammen.

At blive splitted ad, som naar ved Torden og Lyn
 Den vilde Storm toe Broderskibe fløver,

Dg udslukt, naar endnu for Haabets indre Syn
 En Funke glimtede, som andre Smerter døver:

7.

Det manglede endnu! — Du, Genius, som glad
 Engang var deres Ven! Jeg seer din Taare flyde.

Fortjener Elskovs Feil dit grændseløse Had?
 Kan Oberon for evig dem forskyde? —

Dog, Muse, hvorhen bær dig dine Ornesving
 Og høie drukne Sværmerier?

Tilhøreren med taus Forventning bier,
 Og hvad du seer, er ham ufattelige Ting.

8.

Kom, sæt dig ned hos os paa denne Kanape,
 Fortæl i Stedet for at raabe: See!

Hvad ingen anden seer. Siig ordentlig og stille,
 Hvorledes alt gik til. Mon ei med lurende Mund

Til hoispendt Daarlighed Tilhørerne maade smile?
 Lad den poetiske Deeltagelse gaae rund,

Du let fortryller dem, som selv fortrylles ville.
 Velan! jeg tager op den heele Sag fra Grund.

9.

Den Ridder, med hvis Eventyrer
 Vi eder underholde vil,
 For rum Tiid siden var ved Eed forbunden til
 En stor Bedrøvt, hvorfor til Babylon han styrer.
 Hvad han i Babylon forrette skulde, var
 Fortvøiled Tøi endog i Karl den Stores Dage,
 Da Verden dog løb gal, i vore ingen Nar
 For halve Jordens Roes ligt paa sig vilde tage.

10.

"Søn" sagde til vor Helt den hellige Fader i Rom,
 Hvor underveis han med bødferdig Taare kom,
 For som en Christen: Siel at skrive sine Synder:
 "Drag hen i Fred, min Søn! Til Toget, du begynder,"
 Det var hans Ord, i det han Helten Afslad gav,
 "Jeg spaaer dig Held, og Himmelen vil fremme
 "Dit Forsæt, ikkun eet maae du ei glemme:
 "Saasnart du Joppe naaer, besøg den hellige Grav!"

11.

Nu kysser Ridderen hans Helligheds Pantoffel
 Og lover Lydighed, og vandrer trøstlig fort.
 Han meener, at han skal med Gud og St. Christoffel,
 Endskjøndt det Verk, ham Carl tildømte, var saa stort
 Og vanskeligt, dog gjøre Kampen blodig.
 Ved Joppe stæeg han ud og traadde med Willegrims
 flab
 Sin Wallfart an til kjære hellige Grav.
 Der styrkedes hans Troe, og han blev dobbelt modig.

12.

I fulde Fiirspring gaaer nu Heltens heele Fart
Paa Bagdad løs. Han troer, han er der snart.
Men, o der laae end mange Banker, Heeder,
Huulveie, Ørkener og slige slemme Steder
Imellem det og ham! End forekom og Sproget,
De arme Hedninger, han talte til, saa broget.
"Er det den næste Bei til Bagdad?" spurgte han
Paa sin Gasconst. Men hvo forstod den fremmede
Mand?

13.

Hvad skeer! Den Bei, som løb for Helten og hans Hest,
Eraf paa en Skov, hvor han i Regn og Blest
Den heele lange Dag sig meer og meer forirrer.
Med dragen Kaarde han i Haanden ofte maae
Igjennem vilde Krat sig først en Udvei slaae.
Han gaaer Bjerg an og i det Fjerne stirrer.
Væ ham! Skovtoppene, jo høiere han kom,
Forplante sig al Horizonten om.

14.

Hvad blot naturligt var, ham syntes Røgløst.
Hvor han til Mode blev, da paa de vilde Stier,
Hvor ei engang! ved Dag han kunde finde Bei,
Ham Ratten overfaldt! Igjennem Granens Toppe
Han ingen Stjerne saa at tindre frem deroppe.
Det regned, stormede, og Maanskin var det ei.
Ved Tømmen førte han sin Hest igjennem Sanden,
Men løb hvert andet Skridt mod Træerne med
Pandem.

15.

Det tætteste ravnsorte Dække hang
 Om heele Himmelen; her allerførste Gang
 Hans ubevandte Dre døber,
 Det skrækkelige Brøl af asiatiske Løver,
 Som dybt af Biergene fra Klipperister klang.
 Om Ratten tordnende igiennem Gravens Ode.
 Den Mand, som, hvad det var, uængstet torde møde,
 Som aldrig skjælved før, han skjælv her første Gang.

16.

Saa fandt og Helten her, skjøndt intet Menneske
 Ham før at zittre saae, ved disse Stemmer,
 At Seenerne i Arm og Been sig rækkede,
 Og mod hans Billie krøb det iiskoldt i hans Lemmer.
 Men den Beslutning, som ham drev til Babylon,
 Den kan ved ingen Frygt, ved ingen Skræmsel slippe;
 Nu med sit dragne Sværd og Hesten ved sin Haand
 Han naaede til en Stie, som sneeg sig langs en Klippe.

17.

Han havde nogen Tid forfulgt den frumme Dei,
 Saa troer han, at han fjern et Glimt af Lysning finder.
 Det Syn strax meere Blod oppumper i hans Kinder,
 Og mellem Tvivl, og Haab, og Ønske, at han ei
 Bedrog sig, bliver han bestandig ved at følge
 De svage Glimt, som snart sig vise, snart sig dølge,
 Som Veien steg og sank i Klippens Bojninger.
 I saadan Orken kan han vente Mennesker?

18.

Paa engang stuer han i Klippens dybe Grund
En Huule gabende, og i dens mørke Mund
Der brænder gnistrend Ild. Med fremmede Gestalter
Den halvoplyste Steen i Mørket synes tændt
Bevort med vilde Krat, som af de sorte Spalter
Sig viser nikkende i grønne Luer brændt.
Med Vresfrygt og Lyst det synes ham et Alter
I Rattens Mørke ved Naturens Hænder tændt.

19.

Huult i det samme lod af Grøvtens Bug et: "Staae!"
Og pludselig han her en gammel Biergmand saae.
Af vilde Ratteskind hans laadne Pels ham rækker
Grøvt sammensliffed ned paa nøgne Kindebeen,
Et graaesort Skjæg i kruse Bølger dækker
Hans blotte Bryst, en knudred Cedergreen
Paa Skulderen han bær og synes Mænd at fælde
Den største Tyr med denne Kølles Vælde.

20.

Vor Ridder, uden sig for denne gode Mand
Og for hans Cedertræ og lange Skjæg at frygte,
Begynder om den Vej, han søgte,
At spørge paa Gaskonsk, det eneste, han kan.
Skobbyggeren brød ud: "Hvad Vellyst faaer jeg høre!
"O min Garonne! o fortryllende Musik!
"Alt Solen sextende Gang i Stiernekredsen gif,
"Og denne Harmonie kom ikke for mit Dre.

21.

»Velkommen, unge Mand, paa Libanon velkommen,
 »Endskjønt jeg vel begriber meget godt,
 »At I just ei paa dette Dragers Stot
 »For at besøge mig er kommen!
 »Men hvil jer ud og tag til Takke med
 »Hvad Koft Naturens Haand frembær paa dette
 Sted,
 »Hvor Dag og Nat af denne Kielder
 »En Viin, som lutttrer Blod og styrker Synet, velder.»

22.

Vor Helt, som Hilsenen ret megen Glæde gav,
 Gik ufortøved med sin Landsmand i hans Hytte,
 Fortroelig lagde Hjelm og Panzer af,
 Og stod i Skjønhed lig en Halvguds Marmorstatte.
 Skovbyggeren blev strax som rørt af Alqvifs Stab
 Da han saae Helten Hjelm og Panzer op at knytte,
 Og da han falde lod det lange gule Haar,
 Som ned ad glatte Ryg de kruse Lokker slaar.

23.

»Hvad Liighed» raabte han:» i Væsen, Gang og Skif,
 »Haar, Nie, Pande, Alt!» »Hvem. lig?» udbrød vor
 Ridder.
 »Tilgiv mig, unge Mand, det var et Dieblik,
 »Et sødt og bittert Blik, en Drøm fra bedre Tider!
 »Det er ei muligt? — Dog da dette skønne Haar
 »Gleed ned ad eders Ryg, jeg saae min gamle Herre,
 »Kun breedere af Bryst. og eders Lokker ere
 »Lidt lysere, men sligt ved Alderen forgaaer.»

24.

24.

"Og Sproget siger mig, I kommer fra mit Land.
 "Maaskee er ei omsonst, at I min Herre ligner,
 "Hvis Minde jeg i min forladte Stand
 "Gjernt fra mit Folk i sexten Aar velsigner.
 "At overleve ham min Skjæbne var.
 "Hr. Ridder denne Haand har lukket Heltens Die,
 "Jeg Troestabs Graad har grædt. Men nu ham
 Graven har,
 "At see i Eder ham, hvor maae det mig fornøie!"

25.

"At ligne er saa tidt et Spil af Hændelse."
 Var Heltens Svar. — Kan mueligt være,
 "Min vakre unge Mand, men det er vissere,
 "At den Hengivenhed, jeg føeler, jeg skal bære
 "For eder, ei er Spil. — Og und mig nu den Løn,
 "At gamle Scherasmin af Navn maae eder kjende."
 "Mit Navn" var Heltens Svar: "er Hyon, ældste
 Søn
 "Af Ridder Siegevin før Hertug til Guyenne."

26.

"O!" brød den Gamle ud paa Knæ: "saa var det sandt,
 "Saa loi mit Hjerte ei! Held vorde eders Komme
 "Til denne eensomme ugjæstfrie Verdens Kande!
 "Held eder, Søn af ham den ridderlige, fromme,
 "Høipriste Helt, med hvem jeg har i bedre Dage
 "Mangt Eventyr holdt ud! I var en lille Ting,
 "Som paa jer Kiephest sprang i Galdehat omfring,
 "Da til den hellige Grav vi os forbandt at drage.

27.

»Hvem skulde da formodet, at
 »Vi Toe om atten Aar blant Klipperne herinde
 »Paa Libanon igjen os sammen skulde finde?
 »Fortvile ingen meer, naar ham i Sorgens Nat
 »End Haabets sidste Stjerner svinde!
 »Dog frem for alting sig, naar I saaer lidet sadt,
 »Hvad Uveir eder hen til dette Land har drevet;
 »Thi her kom ingen Mand, som kunde borte blevet.»

28.

Paa moosbevorte Bænk Herr Hyon Cæde fandt.
 Og hos den Gamle ved hans Jldsteds muntre Gløder,
 Med en Drik Vand, saa frisk det ud af Klippen randt,
 Den reisetrætte Helt sin Gane søder.
 Han til Forfriskning nød og noget Honningsaft,
 Fortæller saa sin Vert, hvad Skjæbne han har havt.
 Og denne finder glad bestandig flere Lader,
 Hveri han lignede den gamle Helt sin Fader.

29.

Herr Hyon melder nu paa fjære Ungdoms Maade
 En smule vidt og bredt; hvorledes hendes Maade
 Hans Moder havde ham opfostret ved sit Hof,
 Hvor han til Ridderdyd fandt saare megen Stof;
 Hvor man, saasnart han fik en Smule Duun paa Hagen,
 Han havde til Bourdeaux til Slottets Trapper dragen,
 Til Hertug raabt ham ud med stor Ceremonie;
 Hvor Barndoms søde Drøm var fløien snart forbie.

30.

Hvordan Hofffolkene, som levede tilsammen
I Jagen, Tourneren, Gjæstereren, Suus og Duus,
Tilbragte tvende Aar som tvende Døgn i Gammen,
Til Hohenblat, en Uven af hans Huus,
Hos Keiseren, hvis Harm alt Siegvin maatte friste,
Ham lumskeligen sværte; de;
Hvorledes Keiser Karl indbød ham paa det sidste
I naadigt Udtryk til hans Lehn's Modtagelse.

31.

Dernæst hvor Hohenblat, som ikke var hans Ven,
Med Scharlot anden Søn af Keiseren,
Den Slæmmeste af alle Fyrstedrenge
Al Christenheden rund, som havde løstet længe
At røbe ham hans Land, fik gjort et Myterie
Paa Reisen hen til Carl en Grav for ham at grave;
Og hvor de meente ret i Garnet ham at have,
Da sammen i en Skov de traf ved Montlery.

32.

"Min Broder Gerard, som med os til Hobe drager"
Saa foer han fort: "en Dreng af munter Aand;
"Med Falken paa sin Haand,
"For Spøg i denne Skov en Omvei tager.
"Han havde ladet løs sin Falk, og reed den efter.
"Vi andre droge vores Wei,
"Og agtede det ei,
"De efter Falken han fløi bort af alle Kræfter.

33.

33.

”Paa engang kom det ynkeligste Skrig

"Kor vore Dren, vi, som du kan tænke dig,

”Og skynde strax derhen og, hvor uventet! finde

"Ham blodig liggende paa Jorden knap ved Sinde.

”En fremmed Knappe, som vi ei kan viide,

”Er Prindsen Echarlot selv, staaer fuld i Tærde med

"*Ut prygle Drengen af. Han maatte liide*

”En nedrig Medfart her paa det forhadte Sted.

34.

"Du Grobian!" jeg skreg langt fra med bitter Raaben:

”Hvad har det Barn dig gjort? Hvad? Er det for
en Maud

en Maud

”At taste an en Dreng, som ikke fører Baaben?”

”Tilbage! Ikke grib ham med en Finger an,

”Gaa fremt du ikke vil mit Sværd i Vammen fæle.”

"Ha!" skreg han: — "Er du der? Dig vil jeg
staae en Dyst.

staae en Dyft.

"Alt længe staaer min Hæd til denne søde Lyst,

”Mit Hjerter flammer Hævn, og dit Blod skal den kjøle.

35.

"Da kjender du mig ei, saa viid, jeg er en Søn

„Als Hertug Diedrik fra Ardenne.

”Din Kader Siegevin (Det han og du og denne

”O Vølen sveede maae! Det er min helligste Bøn)

”Han vidste sig engang ved Lumsfæd at tilvende

"Den Priis, min skulde havt; men du skal faae hans
Løn.

287.

”Min

"Min høire Haand sit Sværd og Hævnen fører.

"Betal for ham! Der! Paa dine Ører!"

36.

"Med disse Ord han sadte an paa mig

"Og mordisk styrted ind med Lanzen.

"Jeg stod der ubereed til Dansen,

"Men dog afværgede hans Anfald lykkelig

"Med venstre Arm, hvormed jeg i en Haandevending

"Min Kappe slog; og strax paa Stedet fik

"Min Kaardeknep tilbragt Uhyret i hans Kending

"Saa drøi en Bugle, at ham Vand og Sands forgik.

37.

"Han falder med eet Ord, for aldrig meer at vaagne."

"Men pludseligen see vi Ryttere og Vogne

"I Mængde, dog at hævne Prindsens Blod

"Dertil det feige Trods har intet Mod.

"De holde, medens vi min Broders Saar forbinde,

"Langt borte, til vi dem af Synet svinde,

"Laer saa den Døde op, og sig til største Spot

"Henreise lige til det keiserlige Slot.

38.

"Vi sammesteds tog hen og tænkte intet meere

"Paa denne Hændelse, og jeg løb lige i m

"Min Undergang. Vi kom. Abbeden til Denys

"Mig forestillede for Carl, han syntes være

"Vel noget kold, men dog heel naadig vüiste sig,

"Ved Lehns Modtagelsen gik alting anstelig."

"Men just som vi til Bords i Røe os sætte ville,

"For Slottet Hohenblat med Liiget holder stille."

39.

39.

”Tolv Knapper hyllede i Floer med Liiget kommer
 ”De høie Trapper op, og, hvo det seer, forstummer
 ”Og staaer forbaust, man bær den døde Krop
 ”Til stolte Ridderfal, dens Dørre springe op,
 ”Tolv sorte Spøgelsier midt ind i Salen sætte
 ”Det blodbestenkte Liig paa høie Sørgebaar.
 ”Carl blegnede, af Skræk bestyrtes hvo ved dette,
 ”Og jeg som trussen der af Lynildstraalen staaer.

40.

”Frem træder Hohenblat og løfter op fra Liiget
 ”Den overblodte Dug —” See, store Keiser, skjels
 ”Der er din Søn, og der staaer Morderen, som Riget
 ”Og dig gav dette Stød. See her og døm ham selv.
 ”Forsvunden er dit Haab din Alders Glæde.
 ”Væ mig! jeg kom for sildig til at redde!
 ”Han faldt ved lumste Mord. Den ridderlige Helt
 ”Faldt ei for Ridderhaand i frie og aaben Feldt.”

41.

”Saa mangel Streg og Puds Carl havde ladet sig spille
 ”Af Prindsen dagligdags, saa blev det dog hans Søn,
 ”Hans Kjød og Blod. Først var han stille
 ”Og maalløs i sin Sorg, saa skreeg han vildt: ”min
 ”Søn!”
 ”Og kasted sig med en fortoiled Miine.
 ”Høi over Sønnens Liig. Jeg svær dig til hans Piine
 ”Var Dødsstik i mit Bryst. Jeg kunde, troe mig
 ”Den,
 ”For Scharlots Liv mit eget givet hen.

42.

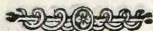
"O!" freeg jeg: "Herre! hør, hør min Uskyldighed.
 "Han gav sig ud for Søn af Diedrik fra Ardenne,
 "Og hvad han gjorde, ei en Jobs Taalmodighed,
 "Det svær jeg jer ved Gud, for billigt skulde kjende:
 "Han slog min Broder, som ei sagde ham et Ord,
 "Han talte haanlig om min brave Faders Ære,
 "Ansaldt mig pludselig og truede med Mord —
 "Den gad jeg see, som sligt koldfindig kunde bære."

43.

"Hu!" skriger Keiseren, som i sin Smerte springer
 "Fra Liiget op, med Løbekræfter springer
 "Sit Sværd imod min Barin, og, havde Tyrsterne
 "Ei standset ham med Magt, han i Fortvivlelse
 "Mig skulde gennemstødt. Hans Udfærd tvinger
 "Den heele Ridderstand til Rustelse.
 "Strax blinke Sværdene i alle Heltes Hænder,
 "Og Mord og Raserie af alles Vine brænder."

44.

"Lungt dunderer Salen af det vilde Sværmerie,
 Det ryster Bæggene, de gamle Ruder flirre,
 "Og alle Mundes Skrig er: "Mord, Foræderie!"
 "Det var, som Sprogene sig anden Gang forvirre.
 "Man tumles, løber an, Magt stødes af med Magt.
 "Abbeden, som St. Benedicti Dragt
 "For Oversæld gjør frie, til Held mod alles Heede
 "Var med opløstet Arm og Ordenstegn tilstede."

45.

"Han raaber:" Riddere, jeg byder eder her
 "I Havens hellige Navn, og for Monarkens Throne
 "Jeg byder Fred." — Han raabte't med en Tone
 "Og med en Værdighed, som skulde Hedninger
 "Aftvunget Vrefrygt. Strax Stormens Bølger vorde
 "Guldkomment Haablik, i hvert Afsyn hviler Fred;
 "Og alle Dolkene og hver en dragen Kaarde
 "Sneeg sig i Skeeden stille ned.

46.

"Abbeden foredrog nu Sagens heele Kjæde
 "For Carl i Sindighed, mild Overtalelse
 "Glød af den Viises Mund. Men hvad kan Hyon rædde,
 "Naar Liiget ligger der og skriger efter Hevn?
 "Her" raaber Faderen: "see selv, og kjend, og navn
 "Ham Dommen, han har dræbt min Søn, min Alders
 Glæde.
 "Ja Hævnens heede Tørst forsoner han! Det skee!
 "Han døe en skændig Død og føde Ravnene!"

47.

"Nu soolmede mit Bryst. "Jeg er ei Morder" skreeg
 "Jeg overlydt;" og Dommeren dømmes ei billig
 "I egen Sag. Angiveren Hohenblat soeg
 "Dig, Herre. Han er selv Forræder. Jeg er villig,
 "Vil i hans falske Bryst, hvor han sin Ondskab bær,
 "Bevise, han en Skjelm og Løgner var, og er,
 "Og blir, saa længe som hans Mande Luften forgiøter.
 "Alt dette er hans Værk, min Undergang han stivter.

48.

48.

"Jeg er saabel som han af gammel Fyrste: Et,
 "En Pair af Riget, fodrer her min Ret,
 "Og den kan Keiseren mig ei unddrage.
 "Min Handske ligger der, og lad ham tage
 "Den, om han tør. Viid, Kilden til mit Mod
 "Er min Udskyldighed. Og vi skal snart fornemme
 "Bed Himlens egen Dom, hvem Scharlots Blod,
 skylds Stemme
 "Til Styx nedtordne skal. Mig skrækker Ingens Blod.

49.

"Saa mange Fyrster, som af Riget ere tilstede,
 "See frænked deres Ret i min Fordømmelse;
 "Og Havet lig, naar Storm langt borte Bølgerne
 "Begynder at staae op, de mumle, fodre, bede,
 "Ham lægge Retten for. Omsonst, det stirrende Blik
 "Er hæfted paa hans Søn, og intet ham bevæger;
 "Endskiondt selv Hohenblat, som meener med eet Stif
 "At giøre af med mig, sin Bøn til Alles legger.

50.

"Han siger:" Herre! lad mig straffe denne Praler
 "Jeg vover ingen Ting, hvor Pligt og Du befaler."
 "Ha!" skriger jeg optændt af Harm og Raserie:
 "Du spotter mig endnu, Forræder! Zittre, tie!
 "Engang slaaer Lynet ned." — "Paa din fordømte Iffe
 "Mit Sværd skal dynge Lyn" han svarer uforsagt.
 "Men Carl, som mine Ord end ydermeer ophidse,
 "Befaler Dagten mig at gribe fat med Magt.

B

51.

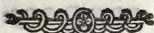
"Det ubetænkte Ord opvækker Skrig og Skraal
 "Paa nye, hver Riddermand igien med dragen Staal
 "Den Ket beskytte vil, som Carl i mig forkrænker.
 "Grib" brød han atter ud: "og smeed ham fast i Lænker!"
 "Men strax, med foreholdte Klinger,
 "Seer han og Tænder skjær, at alle mig omringer.
 "Og Munken næsten qvælt i Trængslen taler om,
 "Hvad ingen agter nu, Bandsættelse fra Rom.

52.

"Ja Rigets Skiebne ved et Haar man saae at hænge.
 "De ældste Statsmænd bad paa deres Knæ ham længe
 "At give efter for bevidste Ridderret,
 "Jo meer de bede ham, jo mindre hjælper det:
 "Til endelig Prinds Nayms (som tidt i sine Dage
 "Naar Carls Forstand løb bort, ham laante sin)
 "Ham hvidsker noget til, og Sands ham puster ind,
 "Hvorpaa han sværger, Carl vor Tveekamp vil antage."

53.

Herr Hyon fort i sin Fortælling foer;
 Hvordan Oprøret strax ved dette Ord
 Forsvinder, Ridderne sig trække taus tilbage;
 Og Carl, skændt Smerterne hans Hjerter nage,
 Med skumle Diebryn og stille Bitterhed
 Til den forhadte Kamp bestemmer Tiid og Sted;
 Hvor begge Parter sig med Pomp og Pragt udruster,
 Op hvor hans Fiende stolt af visse Seier pruster.

54.

Den vilde Mand, endskiøndt der i hans Barm
 En mørk Anklager slaaer, som han ei fuldt har døvet,
 Var tryk og stolede paa sin jernstærke Arm,
 Som mangen Skov af Lanzer havde klobet.
 Sin Fiende, hvem det var, han Mand var for at fælde,
 Og Kamp paa Liv og Død var ham en Lyst;
 Nu vil vi see, hvorvidt ved denne Dyst
 Ham hjalp hans Trodsighed, hans Kæmpevælde.

55.

"Saa kom" foer Hyon fort: "den ridderlige Dag,
 "Alt Folket samler sig. Med Tillid til min Sag
 "Og, som jeg sige tør, af glade Dine hylted
 "Jeg ind i Stranken gik, hvor Hohenblat jeg saae
 "At oppebie mig med lueforgylde
 "Turneerskjold for sit Bryst. I en Udbygning laae
 "Den gamle Keiser Carl med Rigets Fyrster.
 "Hans Dine viise mig, hvor han af Hævnem tærster.

56.

"Nu bliver Solen deelt af svorne Dommere,
 "Min Fiendes vilde Syn af blodig Længsel brænder.
 "Alt går Trompeten Tegn til Anfald, og vi render,
 "Og farer sammen med saa stor Forbittrelse,
 "At Hestene i Knæ nedstjørtende forvoilde,
 "Vi neppe længer os i Sadlen kunne holde.
 "I Hast vi gjør os løs af Stigboilerne,
 "Og samme Dieblis faldt an med Sværdene.

57.

"Vent ikke, at jeg dig vor Tveekamp kan beskrive;
 "J Heftrighed og Styrke var
 "Og i Erfarenhed min Fiende aabenbar
 "Mig overlegen; dog Ufskyldighed kan give
 "Beskyttelse, ved den blev ogsaa her min Magt
 "Min Willie lig. —" Men hvem skal vinde?
 Alt saaes hans Fiendes Blod af mange Rilder rinde,
 Og Hyon stod endnu usaaet, uforlagt.

58.

Den grumme Hohenblat, da han sit varme Blod
 Saae farve Panzeret, fordoblede sit Mod;
 Han soer paa Hyon ind, det vilde Uveir lig,
 Hviß Hdelæggelser ei nogen Magt kan dæmpe.
 Det tordner Slag paa Slag, saa vores unge Kæmpe
 For overlegen Magt med Mæie vægger sig.
 Han veeg, men holdt endda, og uden at forsage
 Med hvileløse Arm sin Fiendes Sværd tilbage.

59.

Da Denne Hyon seer bleeg, aandeløs og mat,
 Saa griber han sit Sværd med begge Hænder fat,
 Og vil paa Kampen nu med eet Hug gjøre Ende.
 Dog Hyons Lykke skal ham dette Stød afvende.

Men Hyon nu et Hug, just der hvor Kravens Baand
 Til Hjelmen snøres, før i Ligevægt sig svinge
 Han kan, anbringer ham, saa Drerne ham klinge,
 Og Sværdet falder ud af hans kraftløse Haand.

60.

Den Stolte segner ned for sin Modstanders Fodder,
Og Seirvinderen sig nærmer kierlig ham:

"Løs din Samvittighed! Tilstaae det, før du bløder

"Thjel! Tilstaae, jeg var uskyldig! Uden Skam

"Du kan bekjende nu! Viis din Fortrydelse!"

"Bandit" skreeg Hohenblat, som al sin Styrke samler
Til sidste Stød og op fra Jorden samler:

"Tag dette med og følg mig ind i Helvede!"

61.

Til Lykke Stødet, som han med usikker Arm
Anbragte Helten, traf, da denne gjør en Vending

I samme Dieblik, kun yderst ved hans Barm
Mod venstre Haand. Men han, som i den Blending,

Blind af Forbitrelse, ei husker, Fienden har,
For Sandhed offentlig for alle at bekiende,

Endnn lidt Liv behov, med begge Hænder tår
Sit brede Sværd og gjør paa heele Sagen Ende.

62.

Misdæderen udspyer i røde Bolgeslod
Sin sorte Sjel. Vor Helt staaer løst fra Synder

Og vasked reen i sin Anklagers Blod

For Kampens Dommere. Heroldens Røst forkynder

Alt Folket Seieren. Til Skyerne slaar op

Det høie Jubelskrig. Al Ridderstabets Tropp

Gaaer frem, lykønsker ham og Deel i Seiren tager,
Hvorpaa man ham med Pomp til Keiseren ledsager.

63.

"Dog Carl" (saaledes lod den unge Ridders Ord,
Som han den gamle Mand paa Libanon fortæller)

"Carl var mig gram endnu. Mon dette nye Ord
"Mig" brød han ud! "min dræbte Søn besjeler?"

"Mon hans Uskyldighed jeg heraf kjende kan?"

"Har I hørt Hohenblat Beskyldningen gjenkalde?"

"Han evig være da forviist af dette Land,

"Og alt hans Jord og Guds til Kronen falde!"

64.

"Hvor streng var denne Dom! Streng, som den stolte
Mand,

"Der fældte den. Hvad kunde ham bevæge?"

"Vi alle vore Ord, saa godt vi kan, belegge.

"De ældste Fyrster, Pairs, den heele Ridderstand

"Om Thronen knælede og bad af alle Kræfter.

"Dog lod det ikke til, som han sit Ord fortrød.

"Til Slutning dog han lange Tausshed brød:

"Velan, I Riddere, I vil, Vi give efter.

65.

"De Vilkaar hører dog, som intet at formilde

"Formaaer." — Her bøier han i Naade ned til mig,

"Som laae ved Thronens Fod og ham forsonne vilde

"Sit Zepter:" — Vi benaade dig:

"Men ud af dette Rige

"Skal din fordomte Fod fra denne Time viige,

"Og før du Punkt for Punkt faaer opfyldt, hvad
vi bød,

"Er din Tilbagekomst umiddelbar din Død:

66.

66.

"Drag bort til Babylon og, naar ret fæstlig
 "Kalifen ved sit Bord med Landets Fyrster sidder,
 "Træd frem, slaae til og hug først Hovedet af den,
 "Som er ved venstre Haand, saa Blodet sprøjter hen
 "Ud over brede Bord. Derpaa som fransk Ridder
 "Med Anstand, som sig bær, du tugtig nærmer dig
 "Til Kronprindsessen, som ved høire Side sidder;
 "Kys hende som din Brud tre gange offentlig.

67.

"Og naar Kalifen, som vel ikke denne Vandel
 "I sin Mærkværelse har ventet sig,
 "Dig stirrer an, nedkast du dig,
 "For at fuldfore den uhørte Handel,
 "For Thronens God paa Østerlænders Art,
 "Og til en Gienf for Os, som vel hans Venstab kender,
 "Udbed dig af hans Mund tre af hans Dientænder
 "Til sidst en Haandsfuld Haar udaf hans sølograae
 "Bart.

68.

"Drag bort, og viid, som sagt, saafremt der mangler
 nogen
 "Punkt i Opfyldelsen af hvert Ord, Vi dig bød,
 "Er din Tilbagekomst umiddelbar din Død.
 "I Ørigt blive Vi i Raade dig bevaagen."
 "Talt og han taug. Men hvor mig hvert Ord skær
 "I Hjertet er unødigt at beskrive.
 "Enhver saae lettelig, at hans: "Bevaagen blive"
 "Ei meget bedre end den reene Dødsdom var.

B 4

69.

69.

"Man i den byge Sal en sagte Mumlén hørte:

"Rei ved St. Jørgen!" (Freeg den gamle Ridder
Scot,

"Som før paa Bane med Tristan og Lanzelot

"Mangt Eventyr med Tapperhed udførte)

"Jeg mig just heller ei af høert forstrække lod,

"Og satte En sin Hals, jeg satte min imod.

"Men ved det Bud som Carl har Hyon overdraget,

"Herr Gavin skulde selv saa brav han var, forsaget."

70.

"Dog fort, du let indseer, at Carl mig aabenbar
"Ved dette Bud staaer efter Livet.

"Men hvor det kom, om Ahnelse det var,

"Om Trods, Fortvivlelse mig Tillid har indgivet,

"Jeg veed ei selv; men frem for Thronen traadde jeg:

"Hvad Du befaler mig, kan ei mit Mod forringe.

"Jeg er en Franker og, umueligt eller ei,

"Jeg tar det an og vil Kalifens Hovmod tvinge."

71.

"I Kraft af dette Ord seer du mig her, min Ven,
"Bestemt, saa ung jeg er, til Babylon at drage,

"Og vil du paa den rette Wei derhen

"Igjennem denne Skov og Ørken mig ledsage,

"Laf være dig; hvis ei, saa gaaer jeg, som jeg kan."

"Min Siegvins ædle Søn" udbrod den gamle Mand,

I det at Taarerne ham ned ad Kinden falder:

"Det er, som af min Grav I mig til Live kalder.

72.

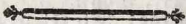

72.

"Jeg sværger eder her, og at jeg sværger sandt,
"Er min nærvølse ei skjønt tørre Haand til Pandt,
"At eder, kjære Søn og Arving af min Herre,
"I Liv og Død jeg huld og evig troe skal være.
"Det Vrende, hvori jer Keiser eder sendte,
"Er vanskeligt, men der er Vre ved at hente.
"Nok sagt, jeg fører jer hen og staaer med faste Mod
"Som Baabendraget bier til sidste Draabe Blod."

73.

Den unge Fyrste rørt, da han den Troefkab saa,
Omfavnede sin Ven, og sad, og talte længe.
Derpaa gik Begge bort at hvile sig paa Straae,
Og sov saa sødt, som vi paa Silkesenge.
Og knap af Viergets Top forsvinder Matteslyggen,
Før Helten vaagner op og legger Rustning an.
Den Gamle faaer sin Sværsæk ober Ryggen
Og med sin Edergreen han vandrer frisk foran.

Sheron.

Anden Sang.

1.

Saa sees det ædle Par med Munterhed at drage
 Ved Solens Skin og Stjerner's Nagt
 Længs ned ad Libanon i toende Nætter og Dage;
 Og naar paa Jfsen dem stak Middagssolens Magt,
 Saa tjente høie Græs i Skyggen under Cedre
 Til Hvilested. I sine buntede Fjedre
 Alt Luftens lette Folk, soloklare Toner slog
 Paa Greenene, og Deel i deres Maaltid tog.

2.

Den tredie Morgen lod en Trop Cavalerister
 Sig paa en Banke see alt temmeligen nær,
 Og Scherasmin brød ud: "O det er Araber.
 "Og at vi os af Bei for disse Karle lister,
 "Om vi kun endnu kan, det allerbedste er.
 "Jeg kjender dem, de ere slemme Gjæster."
 Men Helten svarede: "Ei, ei! hvor vil du hen?
 "Naar hørte du, at Franker fløi, min Ven?"

3.

Men Orkens Sønner fjern magnetisk loffede
 Af Hyons Hjelms, som stak dem strax i Dinene,

Da

Da den ved Solens Skin som Diamanter luer,
Kom flux anridende med Piile, Buer
Og dragne Sværd; de skreeg, som Fienden alt var
slagen.

Een Mand til Hest og een til Gods
Betragte de som vunden Gods,
Men o hvor fandt de sig bedragen!

4.

Den unge Helt indsprænger mellem Hæren
Bedækket ved sit Skjold, og kaster med et Stød
Anføreren saa kraftig ned af Mæren,
At Blod ham strømmeviis af Mund og Næse flød.
Nu styrter alle for Captainens Fald at bøde
Paa Seierherren løs, de hugge, stikke, støde.
Men gamle Scherasmin ham holdte Ryggen frie,
Og med sin Ederpræng han stød ham troelig bie.

5.

Og paa det andet Trods arbejder vores Ridder
Saa ufortrøden fort, at næsten ingen sidder
I Sæden meer. Ved hvert gjentagen Hug,
Fløi her et Hoved af og hist en Arm med Sværdet
Endnu i Haand. Ei mindre kraftig hug
Den Gamle til, saa Fienden reent forfærdet
Skreeg paa sin Mahomet, gav Haab om Bytte op,
Og alt hvad flygte kan, fløi bort i fuld Galop.

6.

Baldpladsen ligger firæd med Liig og slagne Helte,
Og Hest og Mand islæng sig blandt hverandre velte.
Der

Vor Helt, saasnart hans Scherasmin kun har
Af Byttet søgt sig ud den bedste Hest, der var,
Samt Bue, Piiil og Sværd, kan ikke længer tøve.

Han sporer sin fraadende Hingst og rider hurtig imod
De Dale, der uendeligen løbe
Ud under Sagnet's Kreds ved Bjergets lave Fod.

7.

Det syntes et veldyrket Land
Igjennemskaaen overalt med Bække,
Hist græsser Kjor og staaer paa Engens Blomsterdække,
Her mellem Palmetræer den brune Eiermand
I fredsom Hytte boer; han Dagens Arbeid froe
Forretter, og, skiondt arm, sig riig, lykkelig priser,
Og naar han nyder selv i kjole Skygger Roe,
Med ringe Bøndekost en Pillegrim bespiser.

8.

Vor Ridder standser her, hvor Palmeskuggen lokker,
Og Brød i friske Melk ham en Hyrdinde brokker.
De gode Folk halv skrækket see ham an,
Hvor han i Græffet laae den fremmede pandsrede
Mand.

Men da et ærligt Smil snart Hjerter vinde kan,
Eaa vover Børn endog at spille med hans Lokker.
Den tapre Mand, henrykt ved froe Uskyldighed,
Selv bliver Barn blandt Børn og leger med.

9.

Hvor saligt, tænker han, at boe i disse Dale!
Omsonst ham andensheds henkalder Skjebnens Klost.
Ved

Ved omme Afſkeed, ach! Hvor ſmeltede hans Bryſt!
 Og for de gode Folk ſit Maaltid at betale,
 I ſin Vertindes Skjød han kaſter, da han gaaer,
 En Haandful Guld. Men, o! de lykkeligeſ Kaar!
 De kjender ikke Guld: "Vi Gjeſtefrighed vve.
 "Den unge Herre ſig ei maae ſit Guld berøve."

10.

Nu reed de videre, til endelig de ſaae
 Mod Aſtenen en Skov, ſom lige for dem laae.
 "Ben" ſagde Hyon: "hør, ſom Lue er mig ofte
 "I Bryſtet, til jeg ſaaer opfyldt, hvad Carl jeg lofte.
 "Til Bagdad vilde du mig viiſe næſte Vei;
 "Mig ſynes, at jeg alt er reiſt i Nar og Dage."
 "Ja, Herre, næſte Vei, for hvem den torde tage,
 "Gaaer gjennem denne Skov, men mit Raad er det ei.

11.

"Det er en Fandens Skov, og endnu ei, min Ben,
 "Kom nogen Bovehals, ſom ind gif, ud igjen.
 "I ſmiler? Troe mig kunſ, et ondt, uartigt, lille,
 "Forbanded Spøgelse, ſom jeg ei møde vilde,
 "Har der ſit Huus og Hjem. Af Ræve, Hiorte, Hinde,
 "Som før var Menneſker, ſaa godt ſom vi, derinde
 "Det vrimler. Himlen veed, til hvad Banſkabninger
 "Endnu i denne Nat vi os forbandlede ſeer!"

12.

"Naar kun den næſte Vei" ſvar Hyon ſindigen:
 "Igjennem denne Skov til Bagdad fører hen,

"Saa

"Saa frygter jeg mig ei." "Jeg eders Knae omfavner.
 "Gaa ei. Det er, ved Gud! mig meer om jer end mig.
 "Mod denne Geist, det troe mig sikkerlig,
 "Og hverken Flugt ei heller Modstand gavner.
 "I fem, sex Dage vi den Omvei gjøre kan.
 "Og ach I langer jo tids nok i Bagdad an!"

13.

"Om du dig frygter, bliv" svar Hyon: "Veien hither
 "Jeg vel foruden dig; thi min Beslutning staaer."
 "O nei!" skreeg Scherasmin: "Skiondt Døden smager
 bitter,
 "Saa er det dog en Skjelm, som fra sin Herre gaaer.
 Har I besluttet det, saa blir jeg ei tilbage.
 "Og hjælpe os vor Gud og hellige Frue til Aas!"
 Og nu den stakkels Mand sees med sin Herre strax,
 Skjøndt zittrende som Løv, i Skoven ind at drage.

14.

I Skumlingen de havde ei
 Fuldt travet frem en Tjerdingsvei,
 Da overalt af mørke Buske springer
 En Mængde Bildt, som dem i Flokketal omringer.
 Den synes bede dem med taarefulde Øie,
 (Som Scherasmin, skjøndt det var næsten Nat,
 Bemærker tydelig) sig bort igjen forsoie,
 Som om den sagde: "Glyer, at han ei faaer jer fat."

15.

"Nu, seer I" hvidsker han til Hyon: "hvor det
 staaer?"

"Bil

"Vil I en anden gang paa godt Raad stonne?

"Merk! Loi jeg noget Ord? De stakkels Dyr, her
gaaer,

"Og af Medlidenhed imod os stonne,

"Det er ei sande Dyr. Nei, det er Menneſker!

"Troe mig, tie Skridt endnu, og Spørgſet er her.

"Løb ei ſaa ſref i øiensynlig Snare

"Trods gode Venners Raad, ſom eder vil bevare."

16.

"Hvad, Gamle!" raaber hiin: "med diſſe Skridt jeg
gaaer

Til Babels Kalif, for ham en Haandful Haar

"Af ſolvgraae Skjeg og Tand af Munden at udribe;

"Og du vil, at jeg tabt ſkal give

"For ubis Farlighed? Huſt dog, hvor vi ſkal hen!

"Hvem veed, Geſpænſtet er maaskee min Ven.

"Thi diſſe har jo dog ſlet ingen Ting i Sinde;

"Og ſee, ſtrax i en Huy ſkal alt forſvinde."

17.

Med diſſe Ord han ſætter an paa dem,

Og alting flyer ſom Luſt i Huy og Haſt tilbage,

Hvorpaa Hr. Hyon og hans Lehnſmand drage

I uforſtyrred Roe en Stund paa Veien frem,

Og taler intet Ord. Alt Dagens Lys var ſvunden,

Den ſortebrune Nat ſig over Jorden gav,

Rundt om dem alting laae med ſagte Slummer bunden,

Og heele Skoven var ſaa ſtille ſom en Grav.

18.

18.

Tilfældt den gamle Frøe begynder dog at quakke:

- "Om i en Grilleplan min Snak forstyrer jer,
 Saa bliv ei, Herre, vred. At det min Svaghed er,
 "Jeg nægter ei, men viid, i Merke maae jeg snakke,
 "Den Bane jeg fra Barn har havt, jeg huske kan.
 "Det er saa stille her, som om den store Pan
 "Var død. Ja kunde jeg min Hest ei trave høre,
 "Jeg troer, Muldvarpens Bid selv skulde naae mit Øre.

19.

- "J troer, jeg frygter mig; dog uden Pralerie,
 "(Thi hvad vi Arme har, er dog i Grunden Gaver,
 "End lever Folk, som det bievaaet haver)
 "Hvor Kaarder blinke, i Kamp, Scharmyslerie,
 "Mand imod Mand, at hugge eller støde,
 "Kom og i Rødsfald fire, fem
 "Mod een, jeg stod min Dyst med dem.
 "Der kan en ærlig Karl med gode Knokler møde.

20.

- "Kort, har en Fiende Kjød og Blod,
 "Er Scherasmin hans Mand. Men frit jeg maae
 bekjende,
 "At, om ved Midnatstiid man mig saldt paa at sende
 "Omkring en Kirkegaard, saa sank mit bedste Mod.
 "Sæt, et Gespenst sig midt i Veien for mig tumler,
 "Og lad min Physiognomie
 "Ei staae ham an, jeg taber, ventregris!
 "Maar med usynlig Prygl han mig paa Ryggen trumler.

21.

"Jeg sætter posito, som man Exempel veed,
 "Jeg Skallen ham glat vef fra Kroppen fletter:
 "Endnu den ruller fort, mens i den førstes Sted
 "En frisk opplanted staaer. Snart i et Fjerspring flyver
 "Selv Stumpen hen, og tager Hovedet fat,
 "Og sætter paa igjen, som var det kun en Hat,
 "Ham Binden blæste fra. Siig nu, kan Sværd og Lanzer
 "Mig hjælpe mod en Karl, som ei har Krop og Sandser?

22.

"Vist, nok som J vel veed, naar Morgen-Hanen galer,
 "Er dette Tøi, som mellem Tols og Eet
 "J Kjæder raslende med hvide Lagner praler,
 "Som om en Kæstevind af Wei det havde spredt.
 "Men det Gespænst, som her i Skoven svæver,
 "Er mig en Djævel af et gandske eget Slag;
 "Han har her Huus og Hjem, han æder, drikker, lever,
 "Som En af os og gaaer om høilys Dag."

23.

"For ret at sætte min Nysgjerrighed paa Skruer,
 "Har du dit Bedste gjort;" svar Hyon ham igjen:
 "Om Geister megen Snak er megen Løgn, min Ven,
 "Man Lægfolk, som vi er, kuns dermed truer.
 "Engang kom til vort Hof en dybtstuderet Mand
 "(Vor Klokker kaldte ham, jeg troer, en Manichæer)
 "Han soer, der ingen var i noget Verdens Land,
 "Og gjorde dygtig Nar af Spøgelse og Feer.

24.

"De kivedes derom ved manges Glaske Biin,
 "Og naar de sidste Glas dem bragte ret i Heede,
 "Da kom der Brokker i af Grædsk og af Latin,
 "Saa jeg knap kunde nu og da et Ord udleede.
 "Godt, tænkte jeg, jer Snak er meget lard,
 "Men best vi kiende dog den Sandhed, vi erfare.
 "Jeg ønskede nok, en Geist holdt mig den Vere værd,
 "Og kom og vilde selv sin Slægt og Art forklare."

25.

Ved disse Taler seer det gode Reisepaar
 Sig usformærkt i skumle Kratkov riide,
 Hvor vildsom hid og did saa mange Veie glide,
 At ei forvildes her fast uundgaaeligt var.
 Just nu treen Maanen frem, de blege Straaler stride
 Igjennem svigende lysdunkle Jrgang, klar
 Med Mørke blanded Nat de Vandrende forvirrer,
 Hvis Dine efter ukiendt Udvei stirrer.

26.

"Godt giort! "Freeg Scherasmin: "Nu mærker jeg
 hans Tinte,
 "Her skal vi vikles ind i listig Labyrinth.
 "Eet Middel er her kun at finde ud herpaa,
 "Og det er: ligefrem blot efter Næsen at gaae."
 Hans Raad (som bedre er, end indbildt Kloge meener)
 Henfører vore Vandringsemænd
 Til Skovens Middelpunkt, hvor Veiene løb hen,
 "Og der sig alle til en aaben Plet foreener.

27.

27.

I nogen Graastand blir de vaer i Lunden
 Et prægtigt Slot, det stod som blæst af Aftenrød,
 Dets Glimmer. Muur sig op i Veiret skød.
 Med Dine, hvori Lyft med Rødsel er forbunden,
 Og mellem Drom og Baagen tvilende
 De maalløs Begge staae, det Under at besee,
 Da pludseligen op de gyldne Porte springe,
 Og frem en prægtig Vogn toe Leopardter bringe.

28.

Et Barn saa nydeligt, som paa sin Moders Skjød
 Cupido males af, der paa Sølvvognen sidder
 Med Lommen i sin Haand. "Uffted Herr Ridder!"

Den gamle Scherastmin med angstfuldt Skrig
 udbrød,

I det han Hyons Hest ved Bidslet med sig slæber:

"Vi er fortabte! Flye og tie!

"Der har vi Dværgen selv" — "Han er saa skøn!
 O hie!" —

"Kun desto værre! Fort! Det blotte Syn jer dræber.

29.

"Flye, siger jeg jer dog; thi siden er for sild!"

Vor Ridder vil vel ei, men hvad hjælp, han ei vilde?

Den Gamle foran jog i flyvende Galop,

Og trak ham efter sig, og hørte ikke op

Igjennem Skov og Krat, og over Grøft og Graver

At sætte, over Stok og Steen

At jage, til han ud af Skoven ikke seen

Paa aaben Mark sig reddet haver.

30.

Et Ilveir følger dem, i det de flygte bort,
Med Torden, Storm og Regn. Det frygteligste
Sort

Indhyller Maanens Skin; det tordner, suser, brager
I gamle Ceder-Træer, og heele Skoven knager.

Kort, Elementerne i største Striid
Indbyrdes med utoiled Grumhed klemme.

Dog gjennem Stormen selv man hør fra Tid til Tid
Den vennefulde Lyd af Geistens milde Stemme.

31.

”Hvad flygter du for mig? Du flygter for din Lykke;

”For Siegvins ædle Son ei paa min Troeskab bygge?”

”O Herre! Gjør vi det, saa kan I troe, vi kjont
”Skal være om en Hals. Nei, lad jer ei forsøre

”Svar ei et Ord. Fort, fort! Stif Fingeren i Dre.”

Og nu det gaaer paa nye igjennem Lykt og Lyndt,
Af Skylleregnet vaad, af Stormen gjennem blæste.
Tilfældt en Klostermuur stod for de trætte Heste.

32.

Nyt Eventyr! Den Dag, da disse Under skee,
Var netop Navnefest for Ste. Agathe,
Som Patronesse var for tyve Nonne-Piger.

Nu laae og strax derved et andet Klosterhuus,
Hvor toe Dusin spækkede Munke ligger

I virksom Tjeneste for Sanct Antonius.
Fra begge Sider har man sig i Aftenstunden
Til fælleds Bedefart paa naboeviis indfunden.

33.

33.

De vandre trætte hjem, da nær ved Klostergaarden,
I det de Par og Par med beste Anstand gaae,
Det græffelige Veir anfalder heele Hjorden.

Kors, Fane, Ordensdragt vildt op i Vinden staae,
Regn trænger strømmeviis igjennem Slørets Folder,
Man Verbarhed omsonst vedligeholder,
Al Andagt brast. I komist Vildelse
Løb alle hid og did forblæste, ængstede.

34.

En Nonne stjørted op til Knaet gaaer og ælter
I dybeste Morads. En Munk i Løbet drat,
Og frygtende, at han en Hob af Søstre velter,
Som løber foran ham, han Domina tår sat
Ved begge tykke Been i sin Betuttelse.

Da Stormen endelig har gjort sit Yderste,
Ankommer aandeløs og adspredt heele Hjorden,
Dyngvaad og velbestænkt i Klostergaarden.

35.

Da endnu alting var i fuld forvirred Stimlen,
Og altid lukte Port stod aaben denne Stund;
Saa jager Scherasmin sin Hest midt ind i Brimlen
Blandt ærligt Klosterfolk; thi paa indvied Grund
Han sig saa sikker troer, som om han var i Himlen.
Han trækker Hyon med; og just som han sin Mund
Vil aabne denne Friehed at afbede:
Holdt Dværgen med sin Vogn paa Pletten allerede.

36.

Med eet er Himmelen for alle Skyer reen,
 Og alting lyst og klart og stille som forhen.
 Skion som i Morgenrødt en nyfødt Engel
 Staaer han og støtter sig paa hvide Liljestængel,
 Og om hans Skuldre hang hans Horn af Elphen-
 been.

Saa skjon han var, anfaldt dog hver og een
 En stum Forkærdelse; thi stille Brede
 Af Gudens Diesyn sig syntes at udbredee.

37.

Sit Horn af Elphenbeen mod Læben satte han
 Og gav med sagte Stød en yndig Tone an.
 Strax svimler Scherasmin og tager paa at springe,
 Han griber fat en Nonne uden Tand,
 Som ved det samme Stød fandt Vellyst i at svinge
 Sin gamle Krop, hun fløi, som om hun havde Vinge.
 Det var komik at see, hvor Kjole, Sløer og Skjort
 I Luften flagrede af Vinden ført.

38.

Et lige Galsskab greb den heele Klosterstand:
 Hver Knurbart af en Munk sin Nonne taster an
 Balletter dansende, som ikke viige
 For nogen Faunedans. Den gode Kloster-Pige
 Er ingen Tugt og Regl sig meer bevidst.
 Letfærdig Hødderne omkring paa Græsset spille,
 Kun hyon eene stod paa sine frit og stille,
 Betragter disse Spring og leer af fulde Bryst.

39.

Men nu gif Dvergen hen, vor Helt ved Haanden tog
 Og med Alvorlighed brød ud i Hyons Sprog:

"Hvad Frygt, o Siegvins Søn, fra Oberon dig vender?
 "Hvorfor forstummer du? Ved Himlens Gud, jeg
 kiender,

"Tael frit med mig!" Nu Tillid kom igjen
 I Hyons Bryst: "Hvad vil du mig?" Han siger.
 "Frygt ikke" svarer hiin: "Hvo Farer ikke viger
 "Og Lyset ikke skyer, min Broder er og Ven.

40.

"Jeg elskte dig, fra spæde Barndom af,
 "Og hvad jeg Siegvins Søn bestemmer,
 "Ei noget Adamsbarn jeg nogenfinde gav.
 "Reent er dit Hjerte, Sviig din Vandel ei fornemmer,
 "Naar Vren kalder dig, du spør ei Kjød og Blod,
 "Du stoeler paa dig selv og har i Farer Mod;
 "Saa kan min Varetægt dig ei forlade,
 "Thi mine Straffe kun urene Hjerter skade.

41.

"Var dette Klosterfolk ei noget hykkelskt Løi,
 "Om ond Samvittighed og hemmelige Lyder
 "Ei deres kydske Blik og Bon og Suk beloi;
 "De stode, trods mit Horn, som du paa deres Fodder.
 "Ja selv din Scherasmin, skjædt ærligt er hans Die,
 "Maae for sin faade Mund sig under Naget bøie.
 "De Stakler danser ei, fordi det kildrer dem,
 "Det er min Overmagt, som tvinger Foden frem.

42.

Nu gav de paa igjen, og høie Rattespring
Den vilde Faunedans end meere voldsomt velte.

I rappe Hvirveler de svinge sig omkring
Saa de ved egen Blod som Snee for Løvind smelte.

Hvert Hjerter klapprende til op i Struben slaaer.

Men Hyons Umhed, som ei længere formaaer
At see paa dette Syn, dog meente, det var Skade
For alt det unge Blod, og bad ham dem forlade.

43.

Strax Dværgen svinger sin sneehvide Lilliestav,
Og Dansen hører op, saasnart ham bad hans Nidling.
Forsteened staaer nu hver St. Antons feede Myndling,

Hver Monne bleeg, som steg hun af sin Grav,
Sees Elver, og Skjort, og hvad der, da hun lod sig
svinge,

Forstøien være kan, i Rigtighed at bringe.

Kun Echerasmin, for gammel til den Lyst,

Hensegner og han troer, nu brister ham hans Bryst.

44.

"Ach! Herre" stønner han: Hvad sagde jeg?" "Lad
være,

"Min gode Echerasmin!" afbryder Geisten ham:

"Jeg veed, Du tapper er, jeg veed, at Du har Vre.

"Hvorfor skal dine Ord dit Hjerter gjøre Skam?

"Hvorfor paa andres Snak saa kjef mig domme?

"Dit Hovedhaar er graae, men din Forstand i Drømme

"Dog gaaer endnu. Tænk frit og tael som Mand.

"I Andre gjører Bod for eders Hyllestand."

45.

Hver Munk og Nonne bort bestæmmet lister sig,
Og Dvergen sees med Huld til Escherasmin at trine:

"Hvad, Gamle, endnu den mistænkelige Mune?

"Dog da du ærlig er, tilgiver Oberon dig.

"Kom, gamle brave Mand, dit Nafn mig bevæger,

"Glaae Lid til mig, lad glemmes hvad er skeet.

"Du er udmatted; der, tag dette Bæger

"Og drik det ud med eet."

46.

Med disse Ord ham Elsekongen byder

Af ægte Guld et dreied Driskekar.

Den Gamle, som til Rod sig holdt paa sine Fodder,
Forundredes, at tomt det var.

"Hvad" raaber Oberon: "hvor er din Troe dog sei!

"Frisk, sæt det til din Mund, og drik, og tvil kun ei!"

Den gode Mand, som tør sig ei undskyldes,

Seer strax med langonsk Wiin sig Bægeret at fylde.

47.

Og da han i eet Sæt har drucktet Wiinen af,

Han synes, som om strax med vellystfulde Fode

Nye Levekræfter ham i alle Aarer gløde.

Han føler sig igjen saa frisk, saa stærk og brav

Som fordum, da i sine beste Dage

Han med Hr. Siegevin til Baldsart maatte drage.

Urbodig, tillidsfuld han falde den smukke Dverg

Til Fode og brød ud: "Min Troe staaer som et Bjerg!"

C 5

48.

48.

Ein Tase Oberon til Helten nu begynder:

- "Mig er det Vrende fuld vel bekjendt,
 "Hvori dig Carl til Babylon har sendt.
 "Du seer, hvad Uveir dig hans grumme Had sörkynder,
 "Hevngjerrig tørster han og søger kun dit Blod.
 "Dog hvad med Tillid, Troe og Mod
 "Du har begyndt, ved mig du let fuldender:
 "Tag dette Horn af mine Hænder.

49.

- "Indtones sagte Pust af Nlande yndig, reen
 "I slangeformig glat omsnoede Elphenbeen,
 "Og om dig truede med Sværd og Lanzer
 "Tie tusend Mand, den heele Krigshær danser
 "Og springes uafbrudt i Hvirvel, som du her
 "Exempel saae, til de paa Jorden falde.
 "Men vil du mig til din Undsætning kalde,
 "Saa stød deri med Magt, og jeg tilstede er.

50.

- "Da seer du mig, var jeg end tusind Miile
 "Affondred fra min Ven, til din Undsetning iile.
 "Kun spar den Redning til din største Trængsels
 Etund.
 "Mit Bæger ogsaa tag. Reen Drue deraf qvelder,
 "Saasnart en ærlig Mand det fører til sin Mund,
 "Den Kilde stoppes ei, hvoraf dets Nektar velder;
 "Men rører nogen det, som er skalkagtig, ond,
 "Da bliver Bægret tomt og gløder i hans Haand.

51.

51.

Herr Hyon tog med Tak de undersfulde Mandt
 Paa sin Beskytters Gunst til Redning i sin Trængsel.
 Og knap forgyldebe sig Østens Purpurkandt,
 Saa bad han Oberon med ædel Længsel
 At sige sig den Vei, man kortest kunde gaae.
 "Reis kun!" hiin sagde: "jeg skal din Veileder være.
 "Og at jeg aldrig Timen skue maae,
 "Da Hyons Hjerte sig ved Svaghed skal vanære!"

52.

"Ei at jeg tøiler om dit Hierte.
 "Men du er Menneske, du er med Sands og Sind
 "Bygt af det soage Leer, og for din Fremtid blind!
 "En kort forfløien Lyst kan aale varig Smerte.
 "Forglem dig aldrig selv, vær ædel, dydig, brav!
 Nu vort af Dvergens Liljestav
 Seer Hyon af hans vennefulde
 Azurblaae Diepar toe klare Perler rulde.

53.

Og da han Troeskabs Eed ham hellig sværge vilde,
 Forsvunden Geisten var af Stedet, hvor han stod,
 Hans Bortfart kun en Dunst af Lilier efterlod.
 Dybt truffen, maalsløs staaer den unge Ridder stille
 Sin Tinding gnidende, som Een der nylig vakt
 Op af en Drom forkrækket giver Agt,
 Om det, ham nys med Fryd fortrolystet haaber,
 Er noget Virkeligt og ikke Drommens Gaver.

Men havde han endnu havt Tvil om denne Glæde,
Saa kunde Hornet dog, som ham ved gyldne Kjæde
Hang over Skuldrene, for Tvil ei give Rum.

Særdeles Bageret den Gamle synes om.

Han troer det meere værdt end noget Kongerige.

"O Herre" siger han, i det til Hest de stige:

"Endnu en Aar, den gode Dværg til Tak!

"Hans Viin er, som man sig igjen til Ungdom drak."

Og da de havde sig til Reisen styrket Begge,

De over Bjerg og Dal som gamle Helte sadt

Den heele Dag; derpaa til Hvile lægge

Sig under Træers Lye en Deel af korte Nat.

Saa droge de foruden Eventyrer

Tre Dages Tid. I Tanken hyon var

Alt midt i Bagdad. Glad hans Cours den Gamle

flyrer,

Da det er Siegvins Søn, han ved sin Side har.

Oberon.

Tredie Sang.

1.

Den fjerde Dag en Vei sig mellem Bjerger stial,
 Hvor de med eet blev vaer i snevre Dal
 En Mængde Riddere, som under Palmers Skygge
 Ved smukke Telte laae fuldkommen trygge.

Man hviilte, som det lod, sig efter nydte Kost
 Og tog en Middagsføvn, toe Evende stode Post;
 Imedens Hjelm og Spyd paa lave Greene hængte,
 Og Hestene sig frit omkring paa Græsset slænge.

2.

Knap blev hint Vaabendrager Par.

De tvende Reisende i nogen Grassand vaer,
 Saa springe alle op fra Jorden, hvor de hvile,
 Og alle Mand i Hui og Hast til Vaaben iile.

Forstyrred er den kjære Middagsroe;

Det var, som om til Kamp man blæste.

Hver Ridder i et nu fik Hjelm og Harnisk paa,
 Imedens Evendene opsadle deres Heste.

3.

Herr Hyon bryder ud: "Jeg er uvidende,
 "Hvad disse Riddersmænd i Uroe sætter.

"Det

"Det syntes, at de nys paa god Fordoielse
 "Anvendte fredsom Sovn." — "Vi selv, saavidt jeg
 gjetter."

Ham svarer Scherasmin: "Hold samled alt jere
 Mod."

"Man Koursen hid i Form af halve Maane retter."
 Men Hyon Kaarden trak med koldt og roeligt Blod,
 Og sagde: "Denne mig for alting siger god."

4.

Strax frem af Denne Kreds en ung og artig Herre
 I prægtig Rustning klædt venstabeligen kom
 Og bad at blive hørt: "Herr Ridder i al Ære!
 Han sagde:" Hvem endnu af Ridderstanden, som
 "Af Hændelse til disse Tæste kom,
 "Sig lod behage her at standse.
 "Det staaer til Deres Valg at brække Deres Landse,
 Hvis ei at gjøre, hvad jeg maatte bede om.

5.

"Hvad er da vel din Bøn?" Spør Hyon sammelig.
 "Ei langt herfra" udbød hiin:" mærker sig
 "Paa faste Slot den Kæmpe Angulaffer
 "En svoren Fiende af os Christne, ret en Strik,
 "Og efter smukke Piger som en Kaffer.
 "Men hvad det værste er, fast imod Hug og Stif,
 "I Kraft af Ringen, han fra Dværgen haver taget,
 "Hvis Skove uden Tvil De nu forbie har draget."

6.

"Jeg, Herre, er en Prinds fra Bjerget Libanon.
"Jeg havde trende Aar for Perlen blandt de Skjønne,
"Før hun bevægedes paa Huld og Troe at skønne,
"Tjent uden anden Guld end nogle Kys paa Haand.
"Men i vor Bryllupsnat (jeg hendes Brudebeste
"Var ved at løse) kom, det han faae Last og Skam!
"Den Barulvsfarende, mig liderlig udskældte
"Og rullede affted med mit forlorne Lam.

7.

"Til hendes Frelse jeg mit Yderste forsøgte,
"Men uden Nytte har tilbragt sex Maaneder.
"Væ mig! Det Taarn af Jern, hvor hun indsluttet er,
"Som Afgang spærrer mig, gjør, at hun ei kan flygte.
"Det eneste, som jeg af Amors Trøst har smagt,
"I al den lange Tiid, det er at staae paa Vagt,
"Og heele Dage fjern bag eensomt Træe at luure,
"Og derfra tiige hen til de forhadte Muure.

8.

"Mig engang forekom, som om jeg hende saae
"Med løst udslagne Haar for Vinduet at staae.
"Det Skjønne Die græd, hun vreed de smukke Arme,
"Som om hun Himlen bad sig over os forbarme.
"En Dolk foer i mit Bryst, og min Fortvivlelse
"Mig drev fra den Dag af til disse haarde Prøver;
"Jeg her en Caperret mod Ridderstanden over.
"Kort, uden Langebrud gaaer ingen videre.

9.

„Hvad ingen lykkedes, om det Dem skulde lykkes,
 „At kaste mig af Sadlen paa min Mær,
 „Saa staaer Dem frit at gaae, hvorhen De tykkes
 „Foruden Evang, hvis ei, De bliver her,
 „Som disse gode Folk, og lever, som Jeg vil,
 „Og ikke gaaer herfra, saa længe til
 „Vi dette Eventyr med Vre har bestaaet,
 „Og Angela min Brud af Kæmpens Hænder faaet.

10.

„Dog om maaskee De heller svær,
 „At De ind i hans Taarn vil usfortøved springe
 „Og Angela tilbagebringe;
 „Det staaer til Deres Valg, og megen Tak er værd.”
 „Prinds!” svarte Ridderen: ”jeg lår mig ikke byde.
 „Nok at J lader mig en Ridders Vre nyde.
 „Kom an, et Nit med jer og Kompagnie.
 „Vi tales siden ved om Kæmpens Koglerie.”

11.

Vor Prinds lidt studsede, dog lod han sig gefalde.
 De saae an, Trompeten hørtet skralde;
 Men Hvon fort og godt slog med et dygtigt Stød
 Den libanonske Prinds til Jorden;
 Der laae han paa vor Moders haarde Skjød.
 Nu kom hans Venner frem hver i sin Orden,
 Og da han havde dem, som deres Prinds, slængt ned,
 Ophjalp han dem igjen med største Høflighed.

12.

"Herr Ridder!" siger nu, i det han til ham hinker
 Den gode Eederprinds: "De har en Arm af Staal.
 "Dog, Basta! Deres Haand! Os Aftnen vinker
 "Til Vennemaaltid og Forsoningskaal."
 For dette Tilbud han undslaaer sig heller ikke;
 En Times Tid gaaer hen, de skjemte, spise, drikke;
 Og da de Herrer ham saa kjon og høflig see,
 Tilgive de ham let den Emule Riibbevee.

13.

"J gode Venner! Nu" han sagde: "da jeg har
 "Ufountet eder det, som mit desuden var;
 "Den aabne Landevej; nu maae J vide,
 "At jeg vil lige hen til Angulaffers riide.
 "Jeg gjør det nu med desto større Lyst
 "For denne gode Mand i nogen Ting at føie.
 "Blir ikke breede, jeg har maattet jer bemoie!"
 Tilsidst han høfligen dem trykker til sit Bryst.

14.

Igjennem næste Skov de vilse Helten hen.
 Til Slottet, hvor han boer den ubehovlede Kæmpe,
 Og paa Forsikkring om at dæmpe
 Hr. Angulaffers Mod, ham lader gaae iagen.
 "Godt Held!" — "J Herrer, Adieu!" — Og nu i
 fulde Spring
 "Af Forrestoven ud. Nu og rodme Øffens Buer
 "Af gyldne Morgensoel, for han i Trastand stuer
 Et Taarn uhyre stort en colossalist Ting.

15.

Som støbt af Jern fremstod det heele Værk
 Var rundt omkring ved Muure fast og stærk,
 Saa kun en lille Port knap toe Fod breed blev aaben,
 Og foran Porten stod med Tærskpleil til Baaben
 Af Kæmpehvide toe Metal-Koloffer.
 Ved Trolldom levende, med Pleilene de Klodser
 Saa virksomt tærskede, at Solens Straaler brak,
 Naar mellem Slag og Slag de af og til sig stak.

16.

Toe Diebl'ik vor Helt blev staaende
 Og tænkte om, hvad der var ved at gjøre,
 Halv syntes ham en Jomfrue at forføre,
 Som for et Vindue stod og tugtig vinkede.
 "Ei ja!" freeg Scherasmin: "hun har godt ved at beile;
 "Sligt gjør nok ingen Mand, som har fem fulde Sind.
 "J seer vel Schveizerne med deres tykke Pleile,
 "De Karle bringe jer i Hakkemad derind."

17.

Men Hyon holder fast ved Ridderstandens Regler;
 At ei selv Djævelen man Ryggen vende maae.
 Her er ei andet for, han tænker, end at gaae
 Paa Porten løs igjennem disse Pleiler.
 Med blanke Sabel høit og Hesten i Galop
 Han styrter ind, og, Bravo! ham forfører
 Hans Tillid ei. Saa snart han dem berører,
 Al Trolldomskunst og Tærskning hører op.

18.

Nu saaes vor Høn ind i Fæstningen at jage,
 Og medens Scherasmin i Gaarden Hesten holdt,
 Den smukke Pige kom mod Ridderen at tage
 I lange hvide Dragt, som klædte hende stolt.
 Med sorte Haar, som ned ad Ryggen bruser,
 Og paa det letbedækte Bryst
 Af Roser og Jasminer knst
 Hun syntes et Modell for Gratier og Muser.

19.

"Hvad Engel" siger hun sødtrødmende,
 "I det hun Heltens Haand kun halv berører:
 "Hvad Engel, ædle Helt, mig eders Hielp tilfører?
 Jeg til Alexia stod for Sprinklet bedende,
 "Hun førte eder hid — Mit Hierte siger Ja,
 "Og som fra hende sendt antaer jer Angela,
 "Fra hende, som saa tidt mig har fra Kampen frelset,
 "Til Redning sendt, var tusind gange helset.

20.

"Dog bort herfra; thi alle Dieblikke
 "Med Ekel jeg i dette Fængsel er!" —
 "For Angulaffers skyld jeg egentlig kom her." —
 "Han ligger, Wen, til eders gode Lykke
 "I dybe Søvn, og vel, at I ham træffer saa;
 "Thi naar han først af Søvn sig opliver,
 "Forgjæves haaber I mod ham at kunne staae,
 "Saalænge Ringen paa hans Finger bliver.

21.

"Dog Ringen ham med Sikkerhed at røve
 "Er nu just Tiid." — "Hvordan?" — "Den Søvn,
 "Som pleier Kæmpen at bedøve
 "I fire Timer, er en unaturlig Søvn.
 "Og da den skal endnu toe fulde Timer vaere,
 "Jeg eder vil Tildragelsen forklare:
 "Min Fader Balazin, en phrygisk Adelsmand,
 "Er Prinds til Jericho i Palestinerland.

22.

"I trende fulde Aar jeg har Alexis prøvet,
 "Der er paa Libanon ei Prinds saa smuk og brav,
 "Og har min Knipstthed ham, som har sagt, bedrøvet;
 "Saa vidste sandelig mit Hjerte ei deraf.
 "Men i Begyndelsen, jeg har fortrudt det ofte,
 "Til St. Alexia jeg Daare lovede,
 "Først da at blive hans, naar han i trende Aar
 "Mig tjente kydst og troe, som Riddersmænd an-
 staar.

23.

"Jeg elskte hemmelig ham hver Dag meere.
 "Lang var vor Prøvetid, men dog den gif forbie;
 "Jeg blev hans Brud — og kort i Brudekamret vi
 "Alt Begge Toe indslutted ere.
 "Den lukte Dør med eet at flyve op vi seer,
 "Og med et Tordenskrald ind Angulaffer farer.
 "Mig griber, rufer bort og i sex Maaneder
 "Han mig ved Troldomskunst i dette Taarn forvarer.

24.

"For at begribe, om det mig har været let,
"I Storme uden Tal ham Seieren at nægte,
"Maaske I see Kæmpen selv. Jeg tør vel sige det,
Hver Dag at staas sig brav, naar man skal hver Dag
fægte,
"Er vanskeligt. Engang, da i en Maanskinsnat
"Mod min Angriber jeg var næsten mat,
"Faldt jeg paa Knæ, og Hænder rakte
"Til St. Alexia, som Hjælp i Nøden bragte.

25.

"Den blide Englemøe nedsaae fra Himmelen
"Til sit fortrængte Barn og hørte mig i Raade.
"Som truffen af et Lyn sank Angulaffer hen
"Til fire Timers Søvn og kunde sig ei raade,
"Bedøved laae han der i Alsmagt. Fra den Tid,
"Saa tidt han prøvet har paa den forhadte Striid,
"Det Under viiser sig; skrap maaske hans Trods sig
dæmpe,
"Ei Troldomsringen selv bestjerner matte Kæmpe.

26.

"Saa har det truffet sig endnu i Dag, og naar
"Min Kæmpe har sin Søvn paa 4 Timer endet,
"Han til fornøjet Liv, som var ham intet hendet,
"Saa frisk og stærk, igjen af Sønnen gaaer.
"Det seer ved Ringens Kunst, saa længe den han haver,
"Ham intet Onde kan paa Liv og Legem stæe.
"I skulde aldrig troe, hvad Ringen har for Gaver —
"Dog kom, min Herre, selv I kan min Helt besee."

27.

Men Hjon gif det nu, min Læser, just som dig.
 Ved Angulaffers Navn han forestilte sig
 Et stort uhyre Best af Titans grove Stamme
 Liig hiine Jordens Børn, som da de vilde bramme,
 Anstormede saa glubste mod Himlens faste Top,
 At de brak Pelion med samt dets Rødder op
 Af Jorden, for det ned paa Ossas Ryg at ramme;
 Men nu blev syv Fod lang den heele Kæmpes Krop.

28.

Om det berømte Værk af Glykon før Du saae,
 Karneses Herkules med muskuløse Kræfter,
 I Marmor eller dog i Gyps gjort efter,
 Saa seer Du denne Mand livagtig før Dig staae,
 Den Mand, mod hvilken i en farlig Maanskinsnat
 Det stakkels Nigebarn saa nær var bleven mat.
 Ham havde, som han laae, en Kjendere i Smagen
 En nyebagt Antiquar for Herkules antagen:

29.

Paa sin Paradeseng en Herkules i Roe,
 Da han Kong Augias har Marmorstallen feiet,
 Saa breed af Skuldre og hvibrysted laae
 Den nøgne Kæmpe her vor Helt for Diet.
 Han studser; thi i den antike Dragt
 Han ei sin Styrke har: for Dagens kydske Blikke
 At prunke med den raae Naturens Pragt
 Ham synes, passer sig kun paa en Hednings Skikke.

30.

"Nu!" hvidsker Angela: hvad J betænker jer?
"Han sover. Med et Hug frist Ende gjør paa Leegen
"Og Ringen tag." — "Dertil min Roes mig er
for fjer.

"En Fiende liggende i Søvnne splitternegen
"Er sikker nok for mig. Jeg først ham vække vil." —
"Af Ringen forud J maae være Mester."
Hun tvinger Ridderen, som nødig vil dertil,
Tilslidst han denne Skat dog til sin Finger fæster.

31.

Hos underfulde Ring, foruden mange Kræfter,
Som Hvon ei endnu veed af at sige, er
Og denne, at den sig følgagtig giver efter
Hver Finger stor og liden, som den bær.
Vor Ridder skjodesløs den sætter paa sin Finger,
Og lidet veed han af, hvad Kraft den bringer,
Saer saa i Kæmpens Arm og ryster ham med Magt,
Saalænge til han ham faaer op af Søvnne vakt.

32.

Han knap begynder sig at røre, hvor han laae,
Saa flygter Angela med høie Skrig om Redning.
Herr Hvon Ridder: Reglen troe
Blir roelig staaende. Da ham den vilde Hedning
Anseer, han skriger: "Hvem dumdriftig understod
"Sig til at vække mig? Hvem er du, lille Dufke?
"Dit Smule Hoved maae dig reent fordjævelt jukke
"Da du frievillig det nedslægger for min Fod.

33.

"Staae op og væbne dig!" udbryder Siegvins Søn
 "Viid, Himlen ved min Haand vil see sig havnet,
 "Og Enden nærmer sig paa alt dit Syndelevnet,
 "Mit Glavind er bestemt at give dig din Løn."
 Da Kæmpen hører, han tør denne Tone tage,
 Og seer, at Ringen alt paa Hyons Finger stak;
 "Giv" dødsbleeg siger han: "giv Ringen mig tilbage,
 "Og gaae i Fred og siig din gode Lykke Tak.

34.

"Jeg har frataget dig" ham svarer Siegvins Søn:
 "En Ting, du stjaale har, som Oberon tilhører,
 "Og han skal faae sin Ring. Dog, Kæmpe, hoi iserer
 "Du dig din Rustning ei? Giv mig forskyldte Løn!"—
 "Du kunde dræbt mig her, jeg laae i Søvn;"
 Ham svarer Kæmpen nu med meget køled Mod:
 "Du er en ærlig Mand, og for dit unge Blod,
 "Giv du mig Ringen, jeg dig Hovedet vil levne."

35.

"Feighjertede" freeg Hyon: "væbne dig,
 "Forgjæves tigger du! Døe, eller om du lyfter
 "Alt have Livet, da fortjen det ridderlig!"
 Nu springer Klodsen op, saa Bæg og Muure ryfter,
 Han brumler vildt og mørkt som Vtnas tændte
 Grund,
 Han fraader Hyons Skum, Damp farer af hans
 Mund,
 Bort iler han at tage paa sit Panzer
 Ugjennemtrængeligt endog for Troldoms Panzer.

36.

36.

Vor Ridder stiger ned, og snart med vilde Syn
 Og Troldoms Vaaben staaer paa Gaarden Angulaffer,
 Som harmfuld glemmer, at ei Sikkerhed forskaffer
 Ham Troldoms Vaaben selv mod Ringens visse Løn.
 Men strax det første Sted, som Hyons Kaarde svinger
 Imod hans Harnisk, ham til evig Tausshed tvinger.
 Hans Blod af Hals og Mund i røde Strømme randt,
 Og Nanden ingen Bei igjennem Struben fandt.

37.

Han faldt, som naar en Gran paa Taurus bukker,
 Af Torden styrted om. Jern-Taarnet rebnede
 Ved Kampens tunge Fald. Mod Dødens Kærmelse
 Hans brystne Die sig for Lyset evig lukker.
 Alt slæbe Djæyle bort til Straffens Baal
 Hans ondskabssvangre Nand med skrækkelige Glæde,
 Herr Hyon vidsker af sit givtbestenkte Staal,
 Og sees i Salen ind til Angela at træde.

38.

"Held eder, brave Mand, I har mig ærlig høynet"
 Skreeg Angela, og for hans Fodder laae
 I Graad af Fryd, saasnart hun Hyon saae:
 "Og dig, Gudinde, som mig haver Eren leonet,
 "Den første Søn, som jeg i Barselseng skal saae,
 "Dig, St. Alexia, til Lovte være nævnet.
 "Han skal saa tung han er, for din beviste Huld
 "At seende denne Helt, dig ofres støbt i Guld.

D 5

39.

39.

Da hun sig viser ham saa synderlig forbunden,
 Besvar han hendes Tak med al den Høflighed,
 Som Ridder-Loven bød paa saadan Tiid og Sted;
 Dens Sprog var ei saa fiint som vore Tiders spunden,
 Men var des fastere og bedre Prøve holdt.
 En Ridders store Pligt var Piger at forsvare,
 Og skjøndt hans Hjerter var for alle lige koldt,
 Dog strax at gaar for hver med Liv og Blod i Fare.

40.

Prindsessen havde ei endnu havt Noelighed
 Den unge Ridder at betragte noget nøie;
 Nu, han var overtalt at lægge Rustning ned,
 Nu skulde hun sig glad tilonstet hvert et Die,
 Som Junos smukke Fugl i spragled Hale bær,
 Saa meget synes hun den unge Ridder er
 Fra Hovede til Fod, i Skabning og Gebærden,
 Og ædle Ansigtstræk den Smukkeste af Verden.

41.

Ei at hun Helten just med ham i Ligning fører,
 Som hendes Hjerter dog lidt nærmere tilhører.
 Hun fulgte angerløs sit Dies Drist;
 Og blot Beskuelse er jo dog ingen Gist;
 Saa mildt end spille de bedrægelige Rænker,
 End standser Scrupler ei den simple Diebst, ^{Diebst}
 At just sig stikker troer Prindsessens unge Bryst,
 Fordi det ikke paa sin Prinds Alexis tænker.

42.

Og lykkeligt for dig, uskyldig Angela,
 At dine Diekast sandt ingen Lønder
 I Hyons Bryst. Han var en reen Begynder;
 Thi kom endog hans Blik, som skeede nu og da,
 Paa halv Vei hendes Blik imøde,
 Saa var det kun Skablen Diekast,
 De kunde paa en spragled Blomsterqvast,
 Paa et Tapedserie just lige vigtig støde.

43.

En indre Kælelse, som ham til Bagdad trækker,
 Liig en Magnet, den skarpe Spidse brækker
 Af alle Heltens bedste Blik
 Saa hver Lillokkelse paa ham forloren gif.
 Omsonst Prindsessens Bext liig Marmorbasen hæves
 Ved Amors Kunster skabt, af Amors Hænder klædt.
 Det skønneste Profil anslutter her forgjæves
 Til glatte Pande sig i al sin Majestæt.

44.

Forgjæves lig nyefalden Sne sig hæver
 Prindsessens Bryst, hvorum i graelig Laage svæver
 Det tynde hvide Floer; forgjæves hendes Hud
 Er fin og glat og skjær, som Vandets Speil, der hæver,
 Naar ned i Rosendragt seer Morgenrødens Gud.
 Omsonst paa hver en Deel saa synlig Skjønhed tryk-
 fer

Sit kongelige Seil sit uomstrængte Bud,
 At hendes Klædning den ei dækker eller smykker.

45.

Kort, Angela med alle sine Dyder

Er ham forgjæves ung og blomstrende;

Og langt fra, at han Vellyst nyder

I hendes Selskab og Nærværelse,

Han selv ret hjertelig Prindsessen ønskede

I hendes Brudgoms Arm tilbage,

Og kan tilsidst, skjøndt hun om andet talede,

Ei længer holde sig det selv at foredrage.

46.

Knap at han hende sikkert Leide bød,

Og hendes Læber strax en Strøm af Tak udblæste:

Da pludselig en Tummel som af Heste

Og Rejsnere i Gaarden dem afbrød.

Alt tramper alle Mand ad trange Vindelstrapper

Derop, og Angela forskrækket seer sig om,

Dog Skrækken snart forsvandt; det var vor Ridder:

Caper

Den kjære Prinds Alexis selv, der kom.

47.

Det Prindsen runden var, skjøndt noget seent, i Sinde,

At der just ei var megen Ære i,

Om hyon Angela fra Kampen skulde vinde,

At skudfrie han med alt sit Rytterie

Han hendes Brudgom sad i Skyggen fræk og frie,

Sit fine Blod med Palmvinn at fortynde.

Ta kunde ei (hvem vil for sligt ham staae?)

Den unge Ridder selv bort med hans Engel gaae?

48.

48.

I Folge heraf strax, da Ørerne ham klinge,
 Han og hans heele Slæng til Hest sig svinge
 Og kommer i Galop, om mueligt Faren her
 Ved Hjons Lapperhed alt overstanden er,
 Sin Skjønne af hans Hænder at annamme
 Den tapre Helt i Himlens Haand
 Alt ønske, og — en Smule sig at skamme
 I tænker — nei han var en Prinds fra Libanon.

49.

Herr Hyon, som sig nu frie for den Omvei saae
 Til Palmedalen selv med Angela at gaae,
 Lad disse gode Folk om Kap sig rose,
 Og føelte sig derved omtrent som ved en Skose,
 Som ved et Skjelsbord. Nu sin Skjønne Gjerning ender
 Han sig uvidende, da ved useete Hænder
 Et stort rundt Episebord besadt i Overflod.
 Med lækker Mad ved Kraft af Ringen dækket stod.

50.

"Ha!" skreeg den smukke Brud: "Lad mig dog ei forgjette,
 "Herr Ridder! førend vi til Bords os sætte;
 "Med egen Haand I skal hans Harem lukke op;
 "Ehi, tænk engang! tree Sneese Pigers Trop
 "Foruden mig han har i dette Taarn bevaret;
 "Et yndigt Jomfruechor, et sandt Zulipebeed!
 "Han havde for sin Muhamed,
 "Jeg tænker, dem til Offer sparet."

51.

Nu Harem aabner sig, og see! i Pudss og Prægt
Fremtræder en elskværdig broged Brimmel,
Et ægte Billede paa Mahoms muntre Himmel.

Saa snart han Damerne i Herre-Skøts har bragt,
Han rider bort fra alle disse Glæder,
Skjøndt efter ham med stor Ophævelse
Man Vren sig af hans Rørværelse
Dog i det ringeste ved Taselet udbeder.

52.

Alt Aftenrøden bort i graaeligt Mørke veeg,
Og Maanen stille op af Horizonten stæeg;
Da Hvon, som hans Hest ei kunde løbe længer,
Sig en halvcirkled Eng til Ratteteleie tog.
Han paa den grønne Jord sig skjodesløs henslænger,
Imens for Hestene den Gamle Omsorg drog;
Paa engang gandske nær ved Stedet, hvor han sidder,
Et prægtigt Telt sig viser for vor Ridder.

53.

Et kostbart Teppe sig ud over Jorden spreder,
Saa vidt sig Teltet selv udbreder;
Med Hynder rundt omkring det dækket er,
Som ved indvortes Kraft ham synes leve,
Da de ved hvert et Tryk blødtisvolmende sig hæve.
Et Bord af Jaspis, som en gylden Treefod bær,
Staaer midt deri, og alt, hvad Spiselysten kræve
Og Ganen ønske kan ved Guders Bord, er her.

54.

Han af Forundring veed ei selv, hvor han er henne,
Men kalder Scherasmin og spør ham, hvad han seer?

"O! det er let at see" ham svarer denne:

Vor Ven Herr Oberon er siensynlig her.

"I Stedet for os nu i Edderduun at sænke

"Vi paa Guds grønne Jord i Kulden skulde lagt,

"Og ikke nær saa varmt vor Rat tilendebragt,

"Det kalder jeg, i Nød paa sine Venner tænke.

55.

"Herr Ridder, kom, paa denne lange Fart

"Kan Hvile smage sødt. Tag eder det til Hjerte.

"I seer, den gode Dværg har ingen Møie spart,

"Endskjønt i Ruf, os herlig at beværte."

Han følger dette Raad, og Begge leire sig

Omkring det dækte Bord og spise ridderlig,

Og Bægret bliver ved gasconske Driftesange

Lidt tomt og fuldt igjen, naar Læberne forlange.

56.

Snart løses uformerkt af Sønnens bløde Haand

De mildtinddysde Nervers Baand

Imedens en Musik, som fra de øvre Sphærer,

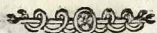
Ølvklare Toner ned igjennem Lufsten bærer;

Det rundt omkring af alle Greene klang,

Som om hvert Blad besieled var og sang.

Og Maras Englerøst, som alle Hjerter tryller,

Gjentagen tusindfold af disse Struber spiller.

57.

Nu synker Tonens Klang og stedse sagtere
 Laer efterhaanden af og endeligen suser
 Liig fine Sommerluft, naar neppe Løbet bruser,
 Og i den klare Bæk omkring en Nymphes Knæ
 I sagde Bobler knap Solbølgerne sig kruser,
 Vor Ridder mellem Sovn og Vaagen merkende,
 At sagte Harmonie hans Sandser vugger,
 For Sønnen usformet sit Die lukker.

58.

Han sover uafbrudt, indtil de aarle Haner
 Auroras Rosenhest i Osten veirede.
 En Drøm igjennemfoer hans Bæsens Jnderste.
 Ham syntes, at han gik paa ubetraadte Baner
 Ved Bredden af en Strøm i Aftenskyggerne.
 En Halvgudinde her han søner mellem Graner:
 I Diet Himmelens ublandede Azur,
 Omkring det skønne Liv mildtslydende Contour.

59.

O! hvad han sølede, kan ei med Ord udtrykkes!
 Han som den første gang her Amors Vælde fandt,
 Og aandeløs ind i en Belyst rykkes,
 Hvis Kilde reen som Livets Kilde randt;
 Han seer sin Brud med Himlens Straaler smykket,
 Og troer endnu at see, da Engelen forsvandt.
 Men da det søde Spil tilsidst sig gandske taber,
 En Afgrund for hans Syn i Dødens Mørke gaber.

60.

Bedøbed, følesløs ved Strømmens Bred han laae
 I Drømme, da ham synes, at han sporer,
 En varm, en Silke-Haand hans storkne Hjerterører,
 Og som af Døde op han løfted sig og saae
 Den Skjønne anden gang for sine Dine staae,
 Som Liv og Blod igjen ind i hans Arter fører.
 Hun forekom ham nu tre gange skjønnere,
 Tre gang meere mild, i det hun smilede.

61.

Han hende og hun ham endnu betragtede
 Med tausé Blik, som det med evig Styrke malte,
 Hvad Tungens svage Ord paa Læben qvalte.
 Og hendes Dine ham en Himmel aabnede,
 Som i Bellslysters Hav den drukne Sjel henvifer.
 Til Smerte bliver snart et Overmaal af Lyst.
 I Trængslen af ustandselige Drøfter
 Han sank i hendes Arm, han sank til hendes Bryst.

62.

Han føler Nymphens Bryst at staae imod sin Barm.
 Den lykkelige! o hvor stærk, hvor rask, hvor varm!
 Men — pludselig det hører op at dages —
 Paa sorte Skyer frem mørkt Tordensoguen rulder,
 Høit hyler hvinende Orkanens vilde Bulder,
 Og ved usynlig Magt med eet ud af hans Arm
 I Virvelvind den smukke Nymfse tages
 Og ud i bundløst Dyb paa Strømmen jages.

63.

Han hører hendes Skrig, vil efter — Helvedplage!
 Og kan ei, staaer og stirrer, uden Klage

Sjælløs, som ved en Grav et Monument af Steen.
 Snart fægter, puster, slaaer omsonst med Arm og
 Been,

Snart synes, Is og Snee ham op til Halsen rækker,
 Og seer af Bølgerne, hvordan hun Arme strækker,
 Og kan ei skriges, ei, som Elskovs heede Gud
 Ham byder, styrte sig i Havet til sin Brud.

64.

"Hei!" skriger Scherasmin, da disse Sten i Drømmen
 Han hører: "Vaagn, vaagn op! En hæsleg Drøm
 "Jer snører Struben til" — "Bort, Geister, flyv og
 svøm"

Skreeg Hyon: "jeg vil ud med hende ud paa Strømmen."

Han vaagner, stirrer ud i Dagens Lys, faer op,
 Af Dødens Angst ham Blodet rinder
 Vildt om i Aarerne, hans hele Krop
 Ham jitrer, kolde Sved staaer paa de blege Kinder.

65.

"Det var en dygtig Drøm: udbrød hans Ven og loe:
 "J har formodentlig paa Ryggen maattet ligge?"
 "En Drøm?" skreeg Hyon nu med mindre vilde Blikke:
 "Ja men en Drøm, som mig mit Hjertes Roe
 "For evig røver fra." — "Det Gud forbyde,
 "Min bedste Herre!" — Siig mig dog i Alvor" foer
 Alvorlig Hyon fort: "om du ei ogsaa troer,
 "At Drømme det, som hendes skal, betyde."

66.

"Man har Exempler, Prinds — og vist nok fra den
Tiid

"At jeg ledsager jer, sig alting lader gjøre.

"Dog siger jeg jer frit, jeg slaaer ei megen Tiid,

"Om I vil endelig min ringe Mening høre,

"Til Drømme; thi hos mig har i det ringeste

"Kun Kjød og Blod sit Epil, saatiid jeg drømmer.

"Og naar jeg Aftenen tilforn min Flaske tommer,

"Seer jeg om Ratten Guld og Viin og Kjæreste."

67.

"Imidlertid om I vel vilde mig betroe

"Jer Drøm, jeg kunde jer maaskee en Brud udtalde."

"Det vil jeg" svarer hiin: "Endnu bag Skoven styde

"Knap Østens Straaler frem. Vi have Tiid og Roe."

Og da han Scherasmin har troelig Haanden kysket,

Han siger: "Kæf mig dog først Bægeret, min Ven,

"At jeg Livsaanderne kan faae igjen;

"Det ligger mig endnu med Centnerbægt paa Brystet.

68.

Imedens Bægeret vor Ridder styrkede,

Betragter ham den Gamle gandske stille,

Til Vaabendrageren det ei behage vilde,

Sin Eingvins kjække Søn. at finde svagere,

End han formoder med en Ridder kan bestaae.

"Ei!" hovedrystende han tænker: "kan dog Noget

"Sligt Væsen gjøre af en Drøm, naar man er vaagen?

"Dog være, som det vil, det faaer til Froekost gaane."

Sheron.

Fjerde Sang.

I.

Herr Hyon tog nu fat paa havde Drømmesyn,
 Som følger:” Hvad du end, min gode Scherasmin,
 I Hjertet tænke kan om det, som jeg vil sige,
 ”Saa er det dog ei Digt, at, Gud skee Lov! jeg er,
 ”Paa Legem og i Sind, saadan som du mig seer,
 ”Reen Ungersvend, og har ei kjendt en Pige.
 ”Dg førend denne Dag, saalange jeg har levet,
 ”Mit Hjerte frankt og frit er ingen Andens blevet.

2.

Al smukke Møer var meer end nok tilstede
 ”Bed min Fru Moders Hof, og paa Tillokkelser,
 ”Som den halvborne Knøs til Gjækkerie forleede,
 ”Især ved Juuleleeg, det ikke feilte-der.
 ”Da var vel mangel gang et Strømpebaand at binde,
 ”Men selv Genevres God lod Hyons Phantasie
 ”I stolt ufølsom Roe, jeg lod mig ei forblinde:
 Det var og blev en God, meer fandt jeg ei deri.

3.

”Selv det, at jeg fra Barn saa mange nette Been
 ”Dg blotte Bryster saae, mig kunde ei beruse;

”Thi

"Ehi Vanen ligner og i denne Post Meduse,
 "Og selv for Skjønhed hun forvandler os til Steen.
 "Men dog, hvad hjælp min Frihed at bevare,
 "Til jeg fik fyldt de to og tyve Aar;
 "Min Time kom. Det blev mit tunge Kaar
 "At falde første gang i Drøm i Amors Snare.

4.

"Ja, Scherazmin, nu har jeg hende seet
 "Til Seierinde mig af Stjernerne udfaaren,
 "Seet har jeg hende nu, og reben hen med eet
 "Ved første Blik mit Hjerte gik forloren.
 "Du kalder det en Drøm. Nei, Ven, et Hjerneskind
 "Kan ei saa dybe Spøer i Hjertet grave.
 "Tillæg mig længe nok en Daarses Sind:
 "Jeg havde hende, og igjen maae hende have.

5.

"Men havde du dog selv den Engel kunnet see!
 "O at jeg Maler var, jeg maalede dig hende
 "Strax af med dette Liv, saa lys og glødende
 "Hun mig for Panden staaer; og troe, hun skulde brænde
 "Dit gamle Hjerte op i Kul!
 "Ach at jeg tabte alt, som fik af hende Livet!
 "Ja kunde kun for Guld mig blive givet
 "Den Blomst paa hendes Bryst, jeg gav al Ver-
 dens Guld.

6.

"Tænk dig en Pige af den reene Engleslægt;
 "Af Liliens Sne og Rosens Purpur vævet,
 "Og

"Og hvis Original først har histoppe levet,
 "Giv hendes Bygning al Guldstaalens Ligevægt;
 "Paa hendes Kinder lad en stille Smilen svæve;
 "Lad hver en Yndighed i Majestæt sig have,
 "Som skrækker bort den Lyst, hun tænder an;
 "Tag disse Træk! og see, og føel, ifald du kan.

7.

"Og nu da himmelsfgod mig hendes Dje smiler,
 "Da denne Skabning, som en Engels Billede
 "Af Himlen synes mig, i mine Arme hviler,
 "Med hendes Bryst imod mit bankende.
 "Tænk, hvor mit Blod, mit Hjerte maatte gløde
 "Bed min Henrykkelse; — Og kom saa kold og skriv
 "Mig Drømmeregler for. Hvor tomt, hvor dødt,
 hvor øde
 "Mod slig en Drøm er alt mit for tilbragte Liv!

8.

"End engang, Ven, det var ei Skyggespil
 "Af Vilnens lumre Dunst i syge Hjerne gjæred.
 "Nei ubedragelig jeg veed, at hun er til,
 "Skal blive min, som min hun haver været.
 "Ja, mueligt, Oberon det Syn mig møde bød.
 "Er det og Tant? Velan! Men Tanten er dog sød.
 "Dog ingen Snak om Tant! Naar slig en Drøm kan lybe,
 "O saa er alting Løgn, saa kan selv Sandhed lybe."

9.

Den Gamle vugger sit betænkelige Hoved
 Som den, der ikke just har meget Godt sig lovet

Af dette Underværk, han ei i Hjertet troer,
 Endskjøndt han ikke tør gjendrive det med Ord.
 "Hvad tænker du?" spør hiin. Den ei Forliebte
 Ham svarer: "Det er just al min Forlegenhed.
 "Thi skjøndt Indvendinger vel kunde have Sted,
 "Jeg dog ei gjerne vil uskyldig Fryd forgivte?

10.

"Dog for det første da jert ridderlige Ord
 "Engang for alle jer til Keiser Carl forbinder,
 "Saa var det dog vel best, at vi til Bagdad foer.
 "Kan skee, at underveis Fortryllelsen forsvinder.
 "Hvo veed, om Drømmen selv ei holder Ord,
 "Og usformodentlig jer Pige sig indfinder?
 "Kort, Herre haab, thi Dværgen er os god,
 "Og den, som haaber, har dog rødt og muntert
 Blod."

11.

Imens den Gamle er paa Trøstegrunde rig,
 Staaer Hyon taus og mørk, thi Scenen havde sig
 I Heltens elskovsyge Hjerne
 Med eet vendt om. "Hvad" skreeg han: "hjælper mig
 "Utidig Trøst? Viid, en uheldig Stjerne
 "Er over Sigvins Søn. Hvad kan jeg haabe, sig?
 "Den Storm, som hende mig fra Brystet turde rive,
 "Kan mig desværre Lys i mørke Skjebne give.

12.

"Frareven blev hun mig! End af den dybe Flod
 "Hun rækker mig sin Arm — End stærkner Angst mit
 Blod! —

"Og ach som smedet fast med tunge Kjeder

"Graaer jeg asfægtig der, og intet hende redder!" —

"Ja det var i jer Drøm" skreeg Scherasmin: "Hvad vil

"I eder uden Nød med sorte Bardsler grænne?"

"Drøm tager noget fra og sætter noget til.

"Af Drøm man, troe mig, bør kun, hvad fornøier, glemme.

13.

"At eder i en Drøm en velbebaagen Aand

"Har viist jert Hjertes Hersterinde,

"Deri har han gjort godt, sligt lar sig troeligt finde,

"Og kort vi tage det for Sandheds eget Laan.

"Men Stormen, Skrueerne om Haand og Fod, og Strømmen,

"Og alt det sorte Tøi, det tilfadt er af Drømmen.

"Mig før sligt ofte selv i mine yngre Aar,

"Naar Maren nu og da mig reed, vel vederføer.

14.

"Der, for Exempel, løb en sort og lodden Bjørn,

"I det jeg vandred frem, hvorhen veed Himlen,

"Mig midt i Veien, jeg af Stræk greb til mit Værn

"Og trak, og trak — omsonst! Forbauselse og Svimmel

"Mig slapped Nerverne og i hver Scene foer,

"Og siensynlig blev min Bjørn syvgang saa stor,

"Opspærrer blide Hals, som han mig vilde ædet,

"Jeg flygte vil, men kan ei røre mig af Stedet."

18.

Ved disse Ord vor Ridder, frisk ved Mod,
 Sprang op og rusted sig og tænkte ei paa Drømmen.
 Hans Kleppert vrindskende mod Morgenlusten stod
 Alt sadlet og i Stand, han tog i Tømmen
 Og svingede sig op; og da fra aabent Feldt
 Han sig tilbage saae, forsvandt det smukke Telt.
 I samme Dieblig det sig af Marken hæved,
 I samme Dieblig det bort i Lusten svæved.

19.

De tvende Reisende for Solens Straaler skjulte
 Af Palmetræers Lov den høie Euphrat fulgte,
 Det Jordens Paradiis; men tause reed de frem,
 Endskiøndt paa Stof det ikke feilte dem.
 Thi hver for sig fordybed var i Sorgen:
 Den reene Luft, den angenehme Morgen,
 De aarle Fugles Sang, det stille rindende Vand
 Henrykke Begge bort i Phantasiens Land.

20.

I dette Tryllespeil vor Ridder seer
 Det Geneste, som ham seeværdigt er,
 Den Elstes Billede, som altid for ham viiger,
 Skjøndt efter hendes Spoer han Tauri Top bestiiger,
 Gaaer hende søgende, ned ind i Merlins Grav,
 Imod de Drager og Hæner fægter,
 Som vaage rundt om Slottet, hvor hun smægter,
 Og kæmper hende heele Hælved af.

21.

Imedens Helten mod sit Hjerte trykte
 Den tappert vundne Brud i indbildt Salighed;
 Den Gamle uformerkt i Tankerne sig rykte
 Hen til mildtsmilende Garonnes Bred,
 Hvor han som Barn de første Blomster søgte.
 "O nei, Guds gode Soel! Dig seer jeg intet Sted,
 "Som hvor jeg første gang dig saae, saa mild og
 Skøn,
 "Saa lys er ingen Mark, og ingen Eng saa grøn!"

22.

"Du lille Plet, hvor sig først Lyset for mig tændte,
 "Hvor jeg den første Fryd, den første Smerte kjendte,
 "Bliv endog stedse mig usynlig, ubekjendt,
 "Min Sjæl dog evig er imod din Ynde vendt,
 "Den føler overalt sig trukken hen til dig,
 "Og selv i Paradiis er mindre lykkelig!
 "O at jeg maatte dog engang til Slutning hjemmes
 "Og i dit Skjød hos mine Fædre gjemmes.

23.

Den skønne Morgen svandt ved disse Phantasier.
 Snart Middagsheeden kom, de søge Læe
 Og hvile ud nær ved et gammelt Træ,
 I næste Skov, som dem for Solens Brand befrier;
 Her paa en Bænk af Moos var Lysten let og sval
 Og Ganen qvægedes ved Oberons Pokal;
 Men, just da tredie gang af Nectar-Saft den skummer,
 Med eet et grusomt Skrig i deres Øren brummer.

24.

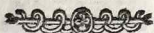
De springe op. Sit Sværd vor Ridder tager
 Og flyver hurtig hen, hvor disse Toner brager.
 Han snart en Løbe seer, et stort uhyre Best,
 Grusomt mishandlende en Saraseen til Hest.
 End værger denne sig, skjondt uden Kraft og Orden
 Af blot Fortvivelse. Alt styrter sonderlidt
 Hans Hest og velter sig med ham paa Jorden,
 Og har af Piine Stangen overbidt.

25.

Bildt Løven fraadende ind paa sin Fiende brød,
 Af Diet lignede den klare Hevnens Flamme,
 Da Hyons Sværd ham foer i Bugen i det samme.
 Men Skovens Konge, som paa Hilsenen fortrød,
 Besvarer den med en halvcirkel Skramme,
 Hvorefter Hyons Blod af tusind Kilder flød.
 O havde Dværgens Ring ei Helten Styrke givet,
 Blot dette eene Tag ham skulde skildt ved Livet.

26.

Herr Hyon samler nu, hvad han i Kraft formaaer,
 Tilsammen; thi hans Død af Livens Dine gløder,
 Og den sit visse Sværd med Magt i Rakken støder.
 Forgjæves den endnu et Sving med Halen slaaer,
 Som skulde, om vor Helt ei var tilbagesprungen
 I samme Dieblis, halv sonderknust hans Krop.
 End frygtelige Lab omsonst sig løfter op,
 Et Slag af Scherasmin har den til Jorden tvungen.

27.

Vor Garaseen, der, efter Steenene,
Som paa hans Turban blinkede,
Var Mand af Vigtighed, endnu af Angest svedder.
Men Hyon magelig ved Armen hen ham leeder
Til Skyggen af det Træ, hvor selv han nylig laae,
Man Bægret rakte ham, da man ham svækket saae,
Og paa Arabisk brød den Gamle ud: "Min Herre!
"De Christnes Gud I maae, min Troe! takskyldig være."

28.

Med fceele Dine af vor Helt modtager han
Det fulde Bæger, men saasnart hans Læbes Rand
Det rørte, Wiinen svandt; det gylndne Bæger brænder
Til Skalkheds Vidnesbyrd den onde Hednings Hæn-
der.

Han kaster det høithrølende fra sig,
Og bander, stamper fraadende og frygtelig.
Men Hyon ønskende paa dette Sprog en Ende,
Trak sit indbiede Sværd en Hedning at — omvende.

29.

Dog Skjelmen, da han her sig overmanded saae,
Fandt ei for godt sin Tale at forsvare.

Til næste Mark, hvor Begges Heste gaae
I Græsset, sees han hen som pidsket Top at fare.

Flux svinger han sig op paa Hyons Kleppert, taer
Den fat ved Manken, og med løse Toiler

I saadan Angst og Hast sin Bei han faer,
Som om han sad imellem Vindens Bøiler.

30.

Det Eventyr var vist nok ærgerligt,
 Dog ei Umagen værdt den Nar at efterløbe.
 Til Lykke var for Bagatel at kjøbe

I næste Kroe et Dyr et Slags Muulesel ligt,
 Det arme Best, som Glas saa tynd og mager,
 Knap havde Skind og Been for Bagdads Port at
 naae,

Dog bedre Scherashmin paa Dyrets Ryg det smager
 End efter Ridderen til Gods at gaae.

31.

Saa sætte Begge da til den forønskete Port
 Det ridderlige Tog, saa godt de kunde, fort.
 Alt Solens gyldne Vogn ved Horizonten svæver,
 Da de paa engang see langt borte i en Dal,
 Kronskimrende med Taarne uden Tal
 Hvor Staden, Asiens Beherskere, sig hæver
 I Aftensolens Glands. De Reisens Ende saae,
 Og stolte Euphrat her, hist klare Tigris gaae.

32.

Skæk, Glæde blandede vor Helt henrykker
 Indvortes Ahnelse og fremmed Frygt nedtrykker
 Hans ædle Bryst, da Scenen aabner sig,
 Hvor meer det Ord, som han gav ridderlig,
 End Carls Bud driver ham en Gjerning at udføre,
 Som efter al Fornuft og al Formodning har
 Hans Undergang til Maal. Vis altid Faren var,
 Og nu den overhang, den aldrig syntes større.

33.

Han Staden seer med gylldne Taarnes Pragt,
Liig Gunders fæste Borg, i stolt og frygted Magt,
Han Thronen seer, for hvilken Østen neier;
"Og du! hvad søger du?" Han Tanken overbeier
Og studser, dog igjen strax reises uforsagt
Hans Troe og dette Mod, som ham saavidt har bragt;
Og sagte synes ham tilhvidsket af en Stemme,
At den, han elsker, har bag disse Muure hjemme.

34.

Op!" skreeg han:" Scherasmin! riid til alt, hvad
du kan,
"Du seer det Maal, som skal vort lange Tog belønne.
"Vi forend Matten maae i Bagdad lange an."
Nu gaaer det Trav i Trav, saa Hest og Rytter stønne.
Medynksom Scherasmin paa Tungen af sit Tæ
Af Oberons Pokal en Draabe Nektar gyder;
"Der!" siger han: "der, drik, du gode gamle Kræe,
"Vort Bæger ei for dig og dine Liige bløder."

35.

Han havde ret. Knap sued Dyrets Tunge,
Saa smægtende som den udbrændte Steen,
Den søde Dug af Trylleguldet ind,
Saa tabte det med eet det matte og det tunge.
En Strøm af Elvets Ild trang ind i Marv og Been.
Af nye Kræfter spendt, og frisk i Bryst og Lunge,
Det, en Vindspiller lig, foer bort med Scherasmin,
Og forend Dagen svandt, de reed i Bagdad ind.

36.

End irre de omkring i Byens første Stræder
 Ukyndig hid og did i Aftenstumlingen,
 Som fremmede paa ubekjendte Stæder,
 Da kom ad samme Wei, som fleer, tilfældigen
 En gammel Kjerling tungt sig styttende paa Krykken,
 Med længst afblomstred Kind, krumbøied Ryggen.
 Og paa Arabisk skreeg den Gamle: "Mutter! Hei!
 "Til næste Herberg vær saa god og sig os Wei."

37.

Hun standser paa sin Stav sig styttende,
 Og læster Hovedet op til de Fremmede:
 "J godt Folk" siger hun: "herfra vil Herberg være
 "Vel langt, saa seent til Dags; dog om J trætte ere,
 "Og lidt fornøier jer, saa kommer til min Hytte,
 "Jeg giver Brød og Mælk til tarvelige Bord
 "Frisk Straae til Seng, til eders Heste Føer.
 "J hviler ud og kan igjen i Morgen flytte."

38.

Vor Helt med megen Tak for dette Tilbud gif
 Med Konen hjem; thi han foragter ingen Hytte,
 Hvor Troe og Venlighed den aabne Dør beskytte.
 Den nye Bauzis Straae i Hast tilrette fik,
 Som med Orangeløv af Haugen hun bestrøde.
 Nu bar hun frem den simple lofte Føde,
 Castfulde Pferskener hun sadte Begge for,
 Beklagende, at feil slog Mandlerne i Mar.

39.

Vor Ridder troer, at han har aldrig fundet
Et saa velsigned Maaltid noget Sted.

Bed hans fortroelige Vertindes Snaksomhed,
Hvad i Anretningen kan mangle, bliver vundet.

"J kommer" brød hun ud: "til Festen ret tilpas —"

"Hvad Fest?" — "J har ei hørt om al den store Stads!

"Om andet snakkes dog ei inden Bagdads Bolde:

"Kalifens Datter skal i Morgen Bryllup holde.

40.

"Kalifens Datter! og hvem skal hun faae? —"

"Vor Sultans Brodersøn, de Drufers Hørste,

"Iblandt Vasalerne den Mægtigste og Største

"Og paa et Schochbret skal ham ingen overgaae.

"Ja med et Ord: den Prinds er just en værdig Mage

"For vor Prindsesse, som al Verden veed.

"Og dog — det være jer sagt her i Fortroelighed —

"Hun skulde hellere en Lindorm ville tage."

41.

"Det er jo selsomt Tøi!" udbryde begge Toe:

"Og J os ikke sligt saa let faaer til at troe." —

"Hvad jeg har sagt, er sandt. For hun ham skulde tage,

"Og lade røre sig, omfavner hun en Drage,

"Det blir derved. — Om endelig det gjaaldt,

Fortalte Eder jeg, hvad foregaaer til Hove.

Keen Mund jeg har vel hellig maattet love,

"Dog giv mig Haand derpaa, saa skal J høre alt."

42.

"J undres nok, hvordan en simpel Kone som jeg
 "Gaaer Rys om nogle Ting, som selv vor Fyrstestamme
 "Ei veed, men min Canal, den gaaer en anden Wei.
 "Og viider da, at jeg er Moder til den Amme,
 "Som har opfostret vor Prindsesse Rezia.
 "Det er nu sexten Aar, da hun blev vænnet fra,
 "Men hun min Satme kan dog fremfor alle liide;
 "Nu merker J vel let, hvor jeg faaer Ryt at viide.

43.

"Man veed, at vor Calif alt længe siden stolt
 "Af smukke Datter lod heel ofte hende falde
 "Til Tafels, naar han Giestebuder holdt,
 "Hvor hende skjønne Mænd i Diet kunde falde:
 "Men ogsaa det veed Stad og Land,
 "At hun faldt aldrig paa at ynde nogen Mand.
 "Hun syntes med Foragt dem snarere at skue
 "End blot paa Pigers Wiis for unge Mænd at grue.

44.

"Man troede midlertid, hun kunde Babekan
 "(Den Prinds, som vor Calif nu til sin Datters Mand
 "Har udvalgt) meer end andre liide;
 "Ei just at hendes Bryst, naar hun ham saae
 "Slog høiere, af sligt hun ikke vilde viide;
 "Ei hans Nærværelse med Forsæt at undgaae
 "Var alt; da midlertid hun elskte ingen anden,
 "Man tænkte, Kjerlighed kom vel med Egtestanden.

45.

"Men i et Mellemrum af otte, fjorten Dage

"Den stakkels Prinds er ganske sadt tilbage.

"Fra den Tid af hun følger anden Strøm.

"Prindsessens Bryst Had, Vekel, Afstye rorer,
Saasnart hun kun om Bryllup tale hører;

"Og hvad utroeligt er, blot en phantastisk Drøm

"Er Skyld deri." — "En Drøm?" skreeg Hyon
fuld i Fyr.

"En Drøm?" skreeg Echerasmin: "Hvad sælsomt
Eventyr?"

46.

"En Drøm" saa soer hun fort: "som vel fortjener Agt,

"Hvor i Gestalt som Hind af Babekan paa Jagt

"Hun bliver eftersadt, og flyer, af Jægerhunde

"Forsulgt, i Dødens Angest ned af et Bjerg.

"Ham at undgaae alt Haab og Hjelp forsvunde;

"Da kommer der en meget deilig Dverg,

"Hvis Jagtvogn let besværdt med tvende unge Løber

"I fuld Galop til hendes Redning flyver.

47.

"I nydelige Haand den Lille bar

"Sin liliehvide Blomsterstængel,

"Og ved hans Side sad en ung og fremmed Nar

"I Ridderdragt, skøn som en Engel,

"Hans lange guule Haar, Dragt, Diesyn og Stand

"Strax røbte, Alsen var ei hans Fødeland.

"Hvorfra han kom, hun aldrig har udgrundet,

"Rok hendes Hjerter var, saa snart hun saae ham, vundet.

F 2

48.

51.

"Men den fatale Dag, den er Califens Bud,
"Sig nærmede. Vor Prinds, som hos sin søre Brud
"J bedre Agtelse sig gjerne vilde bringe,
"Lod intet uforsøgt, men kan ei Skjebnen tvinge.
Hun fandt, som var bekjendt, i tapre Mænd Behag.
Han havde ei endnu sig viist i dette Fag.
"Lad" sagde han sig selv: "os en Bedrivt fuldbringe,
"For den Ufsjønssomme til Kjerlighed at tvinge.

52.

"Nu er der, som bekjendt i heele Bagdads Bye,
"Et gruesomt Løve-Best, som heele Landet skrækker;
"Han faer ved hoi lys Dag i Byer og i Flækker,
"Og dræber Folk og Fæe foruden mindste Sky.
"Man siger, han har Dragevinger
"Og Griffelsøer, er stor som mægtig Elefant,
"Som Pindsvin skarp — J leer, men det skal være
sande
"Og naar han puster, Storm sig gjennem Landet svinger.

53.

"Man aldrig haver seet et Udyr grummere.
"Der og en mægtig Priis blev udsat paa dets Hoved;
"Men da dog hver Mand sit vurdeerte høiere,
"Har ingen sig til Kamp med Landeplagen vovet.
"Kun Babekan, som troer, at dette Forsøg er
"Beqvemt den Stoltes Mod at dæmpe,
"Med Pomp og store Ord af vor Kalif begjær
"Tilladelse mod dette Dyr at kæmpe.

54.

"Og da nu denne, kjøndt ugjerne, det tilloob,
 "Sin Hest i Morges han besteege med beste Mod
 "Og reed affsted. Om han har Lovens Dage endet,
 "Er ubekjendt. Dog maae et Vanheld være hendet;
 "Ehi paa et fremmed Og han kom nys uden Pragt
 "Og uden Lovhund tilbage.
 "Man siger, at han har, da han kom hjem, sig lagt
 "Til Sengs for Bezoar at tage.

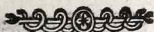
55.

"Alt det uagted er med Pomp Prindsessen værdig
 "Nu Tilberedelsen til Bryllupsfesten færdig,
 "Og upaatvilelig hun staaer i Morgen Brud,
 "Og næste Nat skal denne smukke Pige
 "I Druserens forhadte Arme ligge" —
 "Nei, før det skeer" vildt bryder Hyon ud:
 "For skal det store Hjul i Skabningen staae stille.
 "Hiin unge Ridder tør en farlig Rolle spille."

56.

Den Gamle studse ved hans Udraab og betragted,
 Hvad hun i Forstningen ei nøie havde agtet:
 Hans lange gule Haar, det Blaae i Hinen,
 Hans Ridderdragt, at han sig paa Arabisk kunde
 Udtrykke kun saa halvt, at han var smukkere,
 End nogen Mand fra Tyrsten til en Bonde,
 Sær dette raske Ord, ham nys af Munden faldt,
 Og at han kommen var. Hvor selsomt alt!

57.

57.

"Hvor kom han fra? Hvorfor? Hvem er han?" Lybe
slige

Forbavne Spørgsmaal strax i hendes Hoved stige.

Men Helten stille sig alvorlig, som om Røe

Han ønskede, og gik at hvile paa sit Stræae.

Den Gamle ønsker ham: "god roelig Nat!" og vraster

Affsted og lukker i. Men Sovesamrets Dør

Ormsstikken er og fuld af Spalter,

Og af Nysgjerrighed den Gamles Dre fløer.

58.

Hun lister sig derhen og legger Dret an,

Sit Luureøre an imod en Sprække.

Hun staaer med aaben Mund og hør, alt hvad hun
kan.

De tale høit og, som det lod, med Varme Begge.

Hun hører hvert et Ord; kun, Jammer! ei Forstand

Der i den Tale var for Folk i Østerland.

Dog hende nu og da den Trøst i Plagen levnes,

At Navnet Rezia udtryffeligen nævnes.

59.

"Hvor underfuld fremspinder Skjebnen sig!"

Brød Hyon ud: "Hvor sandt, hvad Dværgen spaaede!"

"Stokblind er Mennesket, og Fremtid ham en Gaade.

"Carl troer nu gandske vist, han Halsen brækker mig

"Og paa min Undergang han viensynlig sigter,

"Men blind han leder mig blot til min Skjebnes Pligter.

"Ehi Dværgen rakte ud sin Lilliestav

"Og ved en Drøm han mig min Lykkes Kilde gav." —

60.

"Og at just hun, som Godhed for jer fatter
 "J Drømme, er Kalifens Datter,
 "Som Carl til Brud bestemte jer;
 "At alt slaaer sammen, at hun ogsaa er
 "Indtagen ved en Drøm af jer, som J af hende
 "Sligt skulde man jo knap med Dine troe." —
 "Og dog" svar Hyon: "faldt den Gamle ei derpaa,
 "Selv Skjebnen maatte mig til Bagdad sende." —

61.

"Men dens Beslutninger — Ven! at opløse dem,
 "Det Knuden er" — "Det mig ei skulde bryde"
 "Ham svarer Scherasmin: "Tør jeg tilbyde
 "Min ringe Mening ligesfrem?
 "Jeg gjorde fort og godt og overhugde Knuden:
 "Han paa den venstre Haand faldt ikke i min Vej,
 "Jeg om Kalifens Skjæg og Tænder brød mig ei,
 "Men holdt mig blot allene til Bruden.

62.

"Betænk dog selv, naar hun er overværende,
 "Jert Ceremoniel med Hug af at begynde;
 "Saa Fordring paa hans Skjæg samt Dientænderne
 "Kalifen ligesfrem forkynde;
 "Ja tage Barnet for hans Næse selv i Tavn;
 "Min Troe! Det har ei Anstand eller Gavn,
 "Og Skjebnen kan umuelig ville,
 "At vi Guldæblet skal saa liderlig forspille.

63.

"Ei Lykke, Dvergen har betænkt det Vigtigste;
 "Ei Hovedsagen blir unægtelig at blæse
 "Den smukke Frosken bort for Druser-Prindsens Næse,
 "Og deri man jer vist selv understøttede,
 "Naar Rezia kun af den Gamle fik at høre,
 "At det berømte gule Haar er her.
 "Min Pligt blev midlertid med friske Heste nær
 "Ved Slottets Bagport jer paa Flugten bort at føre."

64.

"Herr Scherasmin forglemmer nu igjen"
 Udbød vor Ridder: "som jeg hører,
 "At jeg min Keisers Bud og Errende udfører.
 "Ei nogen Tøddel gaaer dersfra, min gode Ven!
 "Hvad deraf flyde kan, det maa jeg ikke spørge.
 "Bag Skjebnens Forhæng tør jeg ikke kiige ind" —
 "I Rødsfald da" ham svarer Scherasmin:
 "Vi gjør vel best at lade Dvergen sørge."

65.

Men efterhaanden fik nu Sønnen overvundet
 Vor gode Scherasmin. Paa Høns Dine blev
 Den søde Sønn den heele Nat ei fundet;
 Men liig en Baad paa høie Bølger drev
 Hans Hjerte om. Hvor usaalmodig vanke
 Det muellem bølgende og uveirsvangre Tanker!
 Saa langt fra Maalet, skjøndt han var saa nær der-
 ved!
 Det er et Dieblif og dog en Evighed.

Oberon.

Femte Sang.

I.

Dig ogsaa Rezia, fløi paa Edderduunens Leie
 Den søde Søvn. Du saae blandt Klipper dig
 Indsluttet, Haabet selv opdager ingen Veie
 Imod Umuelighed. Forhadst og frygtelig
 Er dig det festsilge Skjær paa morgenskimrende Himmel
 Af Dagen, kaldende til Hymens Alter dig.
 Hun længe vælter sig om paa Leiet, til Tanernes
 Brimmel
 Bedover Sjelens Spil, og Diet lukker sig.

2.

Hun slumrer ind, og hendes Mod at hæve
 Skjød Oberon en Drøm i hendes Phantasie;
 I Harems Hauge hun ved Maanskin synes svæve
 Omkring i kjendte Lund nedsænkt i Sværmerie.
 Det kjerlig bange Haab, den søde Smerte
 Omvelte hendes Bryst,
 Det skjønnede Die grød, høit slog forelskte Hjerter,
 I det hun tænker paa den unge Mand sin Lyf.

3.

Af Uroe dreven op hun løber med hastige Skridt,
 Og Forseeblik omkring i Buske, hvor saa tidt

Hun

Hun vandred før og græd. Paa de løvgrønne Høie
Og over tauske Dal det tunge, matte Die

Saa kjerlig vildt omsløber søgende

Blandt alle Væsener det elskte Billede.

Naar Zephyr Skyggerne af Espeløvet flytter,

Den Skjønne ængstelig staaer stille, zitterer, lytter.

4.

Tilfældt hun trætted sig imod et Lysstuaus vender,

Hvor Maanens klare Skin brød gennem Bussens
Nat.

Hun troer — O Salighed, om Skyggelyset blander

Kun ei det Die, som vil gjerne blendes — at

Hun, hvad hun søgte, fandt. Hun seet blev og hun
saa,

Hans Dies Blik og hendes Blikke mødes,

Hun iiler hen, men maae, undseelig Elskov stødes,

Imellem Liv og Død tvilsraadig staae.

5.

Med aabne Arme stoi han hende nu imøde,

Og, skjøndt hun vilde flye, hun karr ei flytte God,

Med Møie skjulte hun sig bag et Træ, der stod,

Men i den søde Angst den skjønne Drøm er øde.

Hun vredes paa sig selv og det forhadte Træ.

Hvor gjerne havde hun ei kaldt sin Drøm tilbage!

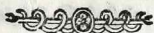
Forgjæves søger hun i Søvnens Arme Læe,

Med Skyggens Skygge nu hun maae til Takke tage.

6.

Med varme Straaler høit man Solen vandre saa

Mod Middags Bane hen, men endnu Natten laae

J Rezia's Gemak. Indbildningskraften vilde
Den angennemme Drøm, skøndt vaagen, ei forspilde.
Dog da for længe hun ei Tegn til Liv fremsød,
Saa nærmed Fatme sig den gylde Seng og skød
Dens Silkeforhæng bort, og fandt sin unge Dame
Lysbaagen, smilende og ikke meer den samme.

7.

"Jeg har ham seet igjen, o Fatma, ønsk mig Lykke"
Udbryder Rezia: "Han atter for mig kom!" —
"Den rare Fugl? Han selv?" Og Fatme saae sig out,
Som om hun søgte ham, med meget skjelmiske Blikke.
Prindsessen leer: "Ei, ei! Hvor tyk er din Forstand!"
"Jeg tænker dog, det lar sig selv forklare,
"At, hvad jeg siger, kun om Drøm udtolkes kan;
"Eh! hoor og hvem han er, hvor kan jeg det besvare?"

8.

"Dog ahner mig, han er ei langt herfra. Du siger
"Ei noget herimod, ifald du elsker mig." —
"Saa tier jeg." — Mit Haab mig ikke sviger,
"Det troer jeg vist. Er det umueligt? Siig!
"Er noget stærkere end Elskovs Gudens Styrke?
"Den Lovetvinger vil endog i dette Mærke
"Mig redde, flytte mig; veed jeg end ei hvordan."
Men Ammen kun med Suk og Taarer svare kan.

9.

"Du sukker, græder, ja du tier. Gode Amme,
"Kun alt for vel din Taushed jeg forstaaer!"

"Du

- "Du gjør dig intet Haab om min fortvilte Flamme!
 "Jeg selv kun haaber da al bedre Trost forgaaer.
 "Men Timen nærmer sig, alt flirre mine Kjeder,
 "Min Skjebnes Løb staaer brat paa Gravens Rand.
 "Mig ingen Magt, om ei et Under, redder,
 "Og feiler alt — da, Fatme, denne kan."

IO.

- Ved disse Ord med antændt fyrigt Vie
 Hun trækker frem en Dolk af hendes Barm:
 "Seer du, den går mig Mod. Med den jeg bøie
 "Min grumme Skjebne kan. Mig frelse skal mit
 Arm."

- Men Ammen segnede paa hendes Stool tilbage,
 Bleeg som et Liig og zittrende som Rør:
 "Er Dolken alt det Haab, I eder gjør,
 "Eaa, Hjelp os Gud! Hvad Trost er for os Svage?"

II.

- Prindsessen lægger nu sin Haand paa hendes Mund:
 "Tie!" siger hun: "fat Mod! Du veed, al Jorden rund
 "Er ingen mig meere forhadet end denne Drufernes
 Fyrste.
 "Forhan mig have skal, før skal den største,
 "Den giftigste Hugorm med skarpe Tand
 "Oprive dette Bryst, hvor Elskovs Lue brænder.
 "Befrier Kjerlighed mig ikke af hans Hænder
 "Stig, hvad kan redde mig, om Dolken ikke kan?"

12.

Men som hun endnu var ved Fatme at fortælle
 Sin Drom, saa horer man det pikke paa den Dør,
 Som fra Gemakket gaaer til Fatmes Celle.
 Hun gif ud, kom igjen, dog ei som før,
 Men aandeløs af Fryd, med Tungen bunden
 Og Kinden glødende, hun knap kan fore ud
 I brudte Ord det glædelige Bud:
 "Prindsesse! Jubilo! Hei! Ridderen er funden."

13.

En graaelig Taage liig omhyllede
 Prindsessens skønne Krop det hvide Reglige,
 Da hun sprang henrykt op af sine Silkedynner:
 "Er funden? Hvor? Hvor er han? Mine Syner
 "Har da ei skuffet mig." Selsk Almmen, som med eet
 Er ude af sig selv, sig neppe kan besinde
 Den glædedrukne og halvnøgne Drømmerinde
 I største Hast dog Lidet at faae flædt.

14.

Nu kom den Gamle ind dem selv at foremale
 Sit heele Eventyr fra Hoved indtil Hale.
 Ab ovo hun begyndte vidt og bredt
 At regne op, hvad hun har seet og ikke seet;
 Hvert Træk, hvert Smil, hvert Ord, som hendes Gjest
 lod falde;
 Hun i Hufkommelsen maae flart tilbagefalde.
 "Det er ham! det er ham! Vi fundet har vor Mand"
 Brød Fatme ud: "Det aldrig bedre passe kan."

15.

Den Gamle blir paa nye udspurgt,
 Maae tree og fire gange forestille,
 Hvad han har sagt, og gjort, og ikke gjort,
 Maae atter ham fra Top til Taae afbilde,
 Hans Ansyn, Gang og Sprog, hans Anstand, alt
 hvor stort,
 Hvor guult hans Hovedhaar, hvor smukt hans Lokker
 spille,
 Hvor ædelt, skjønt og blaaet hans Dinespar;
 Og altid noget Nytt, som før undløben var.

16.

Den Gamle ved sin Snaak vel tyve Aar blir yngre,
 Imens fremspinder sig Haarlokkebygningen
 Paa Brudens Hoved under Fatmes Fingre.
 Med Perler glimrende som Dug om Morgen
 Prindsessens sorte Haar i Sneglegange bøies.
 Paa Hals og Arm og Bryst Fortryllelsen ophøies
 Med ædle Steene, som skjøndt Glimmer = Straa-
 lers Skær
 De kaste, tabe dog mod den Person, dem bær.

17.

Til Høitid pryded og i festlig Brudebragt
 Af sine Piger klædt, hun staaer i al sin Pragt,
 Og, Morgensolen liig, med Ynde smiler
 Elskværdig som en Hind, der mellem Roser hviler.
 Skjøndt hende her endnu kun Pige = Dine see,
 De egen Ringhed dog, hvor sjældent! følede.

Hvor:

Hvordan for Solens Glands Planeters Straaler svinde,
 Kan alle Pigerne, kun ei Prindsessen, finde.

18.

Den Ild, som nu af hendes Dine taler,
 Den Længsel, denne Utaalsmodighed,
 Som med uventet Purpur-Munterhed
 Den Skjønnes fulde Kind og Læber maler.
 Har hendes Piger i en taus Forundring bragt.
 "Er det den Brud," (hist hvidskede en Frue)
 "Er det den Brud, som var forsagt
 "Og syntes end igaar for denne Dag at grue."

19.

Alt Landets Øverster iførte festlig Dragt
 Paa gyldne Gallabog til Slottet kjøre.
 I høie Bryllupssal opdækket staaer med Pragt
 Det rige Spisebord. Op stoi de gyldne Døre,
 Og ved Trompeters Klang Kalifen traadde frem,
 Og hundred Slaver ham paa østerlandsk geleide.
 Vor Brudgom Druseren kom ind næst efter dem,
 Han var endnu lidt bleeg af Gaardags Løveseide.

20.

Og ligeoverfor den Dør af Elfenbeen
 Fra Harem springer op, i Salen Bruden treen,
 Med Skjønheds Glands, som Diet neppe taaler.
 Vel hindrer endet Slør, en graaelig Solv-Skye liig,
 Det Engleansigts Skin fra at udvikle sig,
 Dog synes strax et Lys med overjordske Straaler,
 Eaasnart hun træder ind, den heele Sal at fylde,
 Og hendes Majestæt strax alle Hjerter hylde.

21.

21.

Vor Drufers Hierte flaaer og synker veyeløst,
 Alt som hans Die seer til hendes,
 Der søger han den Jld, hvoraf han brændes,
 Men hvad ham møder, er et Blik som Alpeis.
 Dog Stoltthed smigrer ham, den Selobedragende
 Os lader indbildt Magt i egen Afmagt finde.
 Hoimodig agter han ei Brudens Kulde stort:
 "Een Nat forbie, og al den Sneer er smelted bort."

22.

Om Haabet gik forbidt, skal ei forborgent blive.
 Dog uden her vidtløstigt at beskrive,
 At Imen Wielsen man først forrette saae,
 At ved Trompeteklang man sig til Bords begiver,
 Galisen øverst med sit Skjæg det solbergraae,
 At Bruden høire Haand, Brudgommen venstre saae,
 Og hundred andre Ting, som hver begriber:
 Er Tiid, at vi igjen til Hyon os begiver.

23.

Han haver, som man veed, tilbragt sin sidste Nat
 Uroelig, i hans Bryst mærkt Ahnelserne mumler.
 Paa Straaget haver han ei anderledes lagt
 End En, som Storm i Merset tumler.
 Men da med Rosenhaand Aurora lukker op
 Den gyldne Port for Solens Morgen-Beie
 Saa synker, silkeblød ned over matte Krop
 Den milde Søvnens Gud, og lukker Heltens Die,

24.

Han slumrer ind og sover roelig hen,
 Til Solens høie Vogn har halvdeelt Himmelen,
 Imedens Scherasmin, som ærlig Vaabendrager,
 Gaaer speidende omkring, og nøie tager

I Diesyn, hvordan hun best kan føres bort.
 Vertinden midlertid sin Middagsmad bereeder,
 Ved ringe Gidsked for Prindsessens Frelse beder,
 Halv vred, at hendes Gjest sov endnu stedse fort.

25.

Tilfidsst hun lister sig til de bekjendte Sprækker,

Og den Nysgjerrige traf just det Djeblik,

Da Syon munter ud af Søvnens Arme gif,

Og Dagens høie Lys hans Dine halv forstrækker.

Han op af Leiet staaer i Mafsyn og Gestalt

Frisk, som den unge May sig frem til Dansen stiller,

Naar Gratier i Chor de glade Lege spiller,

Og gjetter nu, hvad først i Dinene ham faldt?

26.

En prægtig Raftan, som Emirer bære,

Naar Hoffet smykker sig til nogen Høitids Pragt,

I Bunden guldbrodeert, den perlerige Dragt

Er paa en Lænestoel udbreedet ham til Vre.

En Turban staaer derhos saa fin og hvid som Snee,

Og, for Emiren gandske at fuldende,

En demantstukken Gjord med Sabel svævende,

Hvis Greb og Skeede Diesynet blende.

27.

Der mangler intet i den heele fulde Puds,
 Fra Demantknappen paa hans Turban's hvide Struds
 Og indtil Støvlerne af guldbeslagen Læder.
 Den gode Ridder, seer de smukke Klæder,
 Og troer, han drømmer kun: "Det skeer ved Koglerie"
 Var Katmes Moders Ord: "han hende skal befrie!"
 Og Scherasmin, hvis Dyd ei var at tie,
 Brød ud: "O gode Dværg, du staar os ærlig bie."

28.

Det tænkte Hyon med, og ved sig selv han sagde:
 "Gjennem Slaverne det baner mig dog Vej,
 "Og standses skal jeg nu i Forgemakket ei."
 Hvorpaa han Kastran, Gjord og Tilbehør anlagde.
 "Men denne Turban!" (*) — "Og det skønne gule
 Haar
 "Blot for dens Skyld uheldig af at klippe" — (**)
 "For Himlen ei! Jeg bedre sligt forstaaer.
 "Alt under Pullen ind saa lempelig kan slippe." (***)

29.

Der stod Herr Hyon da, kun paa de lilieglatte
 Ufsjægede Kinder nær, i Sultan: Pragt.
 Den Gamle kan sig knap af Glæde fatte,
 Og altid har hun nok at pynte paa hans Dragt.
 Men da han nu skal gaae, da var der ingen Ende
 Paa gode Ønsker ham at eftersende.
 Vertinden rækker han en Pung Dufater hen:
 Og nu: Adieu! paa snart at sees igjen.

G 2

30.

(*) Siger Hyon.

(***) Siger Vertinden.

(*) Siger Scherasmin.

30.

At hjelpe halvt er ei en ædel Geists Maneer.
 En prægtigfadled Hest ved Døren staaer, og tvende
 Smaa Drenge klædt i Solmoer, Hyon seer,
 At staae derhos, med Silke-Tomme i Hænde.
 Herr Hyon svinger sig paa Hesten, Løberne
 Med tændte Fakler for ved Heltens Optog dreie
 Langs Euphrats lave Bred igjennem Blomsterveie,
 Til han det høie Slot kan lige for sig see.

31.

Igjennem første Gaard han alt til Hest er reedet
 I anden staaer han af, gaaer ind i tredie.
 En Gjest af første Rang man Helten troede,
 Og hvor han kommer frem, af dette Skin forleedet
 Gjør Bagten Plads. Han vandrer frie og stolt,
 Og nærmer dristig sig den Port af Ibenholt,
 Hvor sexten Døhrer staae med dragne Sabler færdig
 At udelukke hver, som ei er Indgang værdig.

32.

Men Hyons Pragt og kongelige Miine
 Tilbagetvang strax Sabelspidserne,
 Som, da han saaes mod høie Port at trine,
 Erbedig sig for Helten bøiede.
 Portfløiene sprang op. Hans Heltchjerte gløder,
 I det de svingende sig slutte til igjen.
 Nu gaaer en Vuegang, paa hvilken Haugen støder,
 Som fører til en Dør af gylden Kobber hen.

33.

33.

Det var en Forsal, hvor combabste Slaver vrimle,
Som evig smegte her ved Glædens Kildeveld.
Fra heele Afsien de blanded sammenstimle,
Og i vellystigt Liv her søge udselt Held.
Da deres huule Syn for en Emir ham holder,
Saa staae de tause dybt i slavisk Følelse,
Uvæbnet Haand paa Haand i Kors paa Brystet folder,
Med nidste Dine bag til Helten skelende.

34.

Alt tone Panker, Fløiter, Cymbler
Med Sang og Klang fra Bryllups-Salene.
Af Wiinens Dunst Kalifens Hoved svimler,
Og Glæden har begyndt at sværme friere.
Kun Bruden taer ei Deel i de vellystne Glæder,
Som svømmer i Brudgommens Diekast;
Red for sig holder hun sit Die taust og fast,
I det at Hyon ind i Salen træder.

35.

Mod Bordet gaaer han hen, og alles Dine vendes,
Og stirre Helten an, som værdig vandrer frem,
Den smukke Rezia kun stedse holder hendes
Redslagene; thi hun var med Sjelen ved sin Drøm.
Kalifen, just i Arbeid med at tømme
Sit Bæger, kan ei den Guds Tieneste forsømme.
Men Driseren, som faaer et vist Slags Ahnelse,
Omdreier Hovedet for Ridderen at see.

36.

Og Hyon kjender strax den Mand fra Dagen før,
Som mod de Christnes Gud en Eed udstode tør;
Ved Thronens venstre Haand paa gyldne Stool han
sidder

Og dreier Halsen selv til Straf imod vor Ridder.

Strax Himmels Flamme liig fløi blanke Sabel ud,
Barbarens Hoved følger Skjebnens Bud,
Og høitoppsprudlende hans Blod, som flyder,
Det brede Tafel overgyder.

37.

Som Haaret af den dræbende Meduse

I Perseus frygtelige Haand

Med Steen-Død legger strax i Baand

De vilde Ekarer, som mod Skjoldet ruse.

Lad Mordlyst rase i Barbarers Land —

Han ryfter kun de slangesylde Lokker

Strax stivnes dollbevaabned Haand,

Forsteenend Morderen fra Stedet aldrig rokker.

38.

Saaledes storkner og ved Synet af den store

Betriet, han øvede, selv Blodets glade Gang

Hos alle Gjesterne. Liig Spøgelses de sprang

Fra deres Sæder op, og alle Hænder foere

Mod Sabelgreebene. Men som de vilde drage,

Saa slappes hver en Arm, Skræk tvinger dem tilbage.

Kalifen paa sin Stool maalløs hinfegnede,

Forundring, Breede, Skræk hans Blik forsteenende.

39.

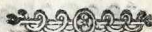
Men ved det Oprør, som den heele Sal indtager,
Opfrækkes Rezia af sin Melancholie;
Forbaust hun seer sig om, hvad dette forarsager,
Og skuer Maalet for sit søde Sværmerie.
Hvad foregaaer i ham, da hendes Dine hæve
Sig op mod hans? "Der er — Der er hun!" Talt,
Det blodbestænkte Staal og Turban faldt.
Hun kjender Helten, da hans gule Lokker svæve.

40.

"Det er ham! Det er ham!" var hendes første Ord,
Som yndig Jomfrue-Skam paa Tungen næsten qvæler.
Men o! hvor Hjertet slog, da han til hende soer,
Og hende i sin Arm det første Kys meddeeler
For alles Dine ved det heele Bord!
Snart er hun glødende, og snart bleeg som en Bytte.
Undseelig Kierlighed bandt hendes Læbers Ord
Hals zittrende af Frygt, i det han kyssede.

41.

Toe gange har han alt kysset hende kjerligen.
Men hvo i denne Hast en Brudering forskaffer?
Til Lykke havde han den Ring paa Fingeren,
Som han i Taarnet tog fra Kæmpen Angulaffer.
Og da han vidste vel, hvad Sylphe eller Gud
Tilhørte denne Skat, han meente den ei ringre
End værd at pryde en af hans Gudindes Fingre,
Og sagde: "herved jeg dig egner til min Brud."

42.

Den mildtbetvungne Møe med disse Ord han kysser
Den tredie gang paa hendes Rosenmund.

"Ha!" skreeg Kalifen blaa af Harm, hans Dine lyser
Som Lynildsfunker: "Hvad! I taaler, at den Hund,
"Den Franker skal mit Barn forhaane?"

"Op griber ham! Grib den Forrædere!"

"Og draabeviis udtapt forsoner

"Hans sorte Blod den Daad, Uhyret øvede,

43.

Paa engang blinke hundred Klinger

I Hyons Dine, just i Tide snappede

Han sit henflængte Sværd, for Stormen svinger
Sin heele Magt. Han fægter lynende.

Men Rezia, hvis Bryst af Angst og Elskov smægter,
Slaaer een Arm om hans Liv og gjør sit Bryst til
Skjold

For Hestens Bryst, den anden Arm bemægter

Eig Hyons Sværd: "Tilbage! Ingen Vold!"

44.

"Tilbage! Kæmper! Vei til dette Hjerte

"Gaaer kun igjennem mit." Med herligbitter Smerte,
Hun skreeg og for saa sunk og mild som Amors Brud,
Gaae nu som Furie vild og fortviled ud.

"Forvovne! Standser dog!" Hun til Emirerne

Skreeg vildt, som styrte ind: "O skaan, min Fader, se,

"Det er ham, til Gemal mig Himmelen har givet!

"O skaan hans Blod! Et Ord os begge skjenker Livet."

45.

45.

Omsonst! den rasende Kalif vil ikke vlige,
Hans Trudsler tage til, paa Hyon trænger ind
Al Hedenskabets Magt. Vel veeg han ei et Erin,
Men Rezia holdt hans Arm. At høre hende strige,
Er meer end tusind Stød. I denne Trængsels Stund
At redde hende med, hvad bliver ham tilbage?
Sit sidste Raad han maade til Hornet tage.
Dets milde Toner klang, da han det sadt til Mund.

46.

Med eet saldt Sablerne, det dragne Morderstaal
Al hver en Haand, i raske Tummel slynger
Barbarske Hænder sig til vilde Danse: Klynger,
Og heele Salen klang af Bacchi Hurraakraal.
Ung, Gammel, Alt, hvad Gødder har, maade dandse,
Mod Hornets Kraft sig kan ei nogen Skjelm forstandse,
Kun Rezia forbaust og dog tillige froe
Kan roelig hos sin Ridder staae.

47.

Det heele Diran dreier sig i Kredse
Med Evimlen om; de gamle Pachar brumser
En Art af Lakt dertil; og munter, vel tilfreds,
Den gamle Iman selv en vakker Pige tumler.
Her bliver ingen Stand og ingen Alder spart.
Ja selv Kalisen kan ei denne Leeg undvære,
Ein Storvizier han tar ved lange selvgraae Bart,
Og vil den gamle Knaegt endnu et Krumspring lære.

G 5

48.

48.

Ja disse før uhorste Sværmerier

Fremloffe først af Borgemakkerne

Den heele Hær, der stod af Hoffastraterne,
Saa Vigerne, tilsidst sig Dagten selv befrier,
De gribes alle af de samme Raserier.

I Trylletummel kom hver Kjæst anstyrrende,
Saasnart de Dansen saae, og Taktens Snøvl en hørte.
Det var, som Ganden selv dem ind i Salen førte.

49.

Som En, der endnu knap kan sine Dine troe,
Stod Rezia forundringsfuld og saae.

"Hvad Under" brød hun ud: "just i de Dieblikke,
"Da alting syntes tabt, os Himlen vilde skikke!" —
"En heldig Genius er med os, min Gudinde!"

Var Heltens Svar. Imedens kommer ind
Frue Fatme selv og gamle Scherasmin,
Som mellem Dandserne knap Wei til Helten finde.

50.

"Kom, Herre!" hvidsker han: "Nu er her ikke Sted
"At see paa den Kehraus. Postheste staae bereed.
"Den heele Stat er løbsk, og Byens Port staaer aaben;
"Hvad tøve vi ved denne Gal: Mands Raaben?
"Jeg har og undervejs Frue Fatme truffet an
"Til Flugten pakked, som et Lastdyr pakked kan." —
"Tie!" sagde Helten: "Tie! Det er ei Tid at drage
"Hersfra endnu; det Børste staaer tilbage."

51.

51.

Den skønne Rezia døddbleeg ved disse Ord
Med angstfuldt Nie spør: "Hvorefter vente?

"Hvorfor at friste selv den Hjelp os vederfoer
"Ved Undergangens Bred? Nei, Vindens Vinger
hente

"Og bort herfra! Naar først Bedøvelsen
"Forgaaer, for sildig vi vil frelse os igjen."
Men ubevægelig vor Helt med kjerlig Mine
Den Smukkes Hænder tog imellem sine.

52.

Men efterhaanden tog nu Hornets Virkning af,
Og nogen Hvile dog de trætte Fødder gav,
En Luse, som de havde saare nødig,
Hvert Bryst var aandedemt, hver Danser træt og nødig,
Kalifen segnede hen paa sin Ottoman
Saa gjennemvaad, som om han steg af Badets
Vand.

En blodig Svædd trang gjennem alle Lemmer,
Som denne tvungne Lyst kun alt for vel fornemmer.

53.

Nu faldt hvert Dieblif foruden Sind og Sands
En efter anden hen fra denne heede Dands.
Emir og Slave sig staaandede bortsinger,
Som om en Virvelvind dem havde kastet hen
I skøn Uorden blandt Seraillets smukke Piger,
Hist Fruen drat og hist faldt ogsaa Tjeneren,
En hellig Imam og Toe af Seraillets Skjønne
Paa samme Kanape af tørre Lunger skønne.

57.

Talt, og han taug, og roelig uden Heede
Kalifen om et Svar hans Die syntes bede.

Men o hvor henter jeg nu Ande, at min Sang
Den gamle Herres Harm med Ord jer kan afbilde?
Hvor sig hans Ansigtstræk forvilde,

Med hvilken Voldsomhed han op fra Thronen sprang,
Hvor Munden skummer, hvor hans Dine stirre,
Hvordan af Kaserie hans Tænder knirre.

58.

Wildt gloer han om, en Fed udstøde stræber,
Men skummende hvert Ord brast paa de sortblaae Læber:

"Op, Slaver, river ham dog Hjertet ud af Livet!

"Hug Leed fra Leed! Slaae den besadte Mand!

"I Flamme tares han til sidste Gnist af Livet,

"Og Afen ud til Priis for Vinden vorde givet!

Men denne Keiser Carl, forbandet være han!

Hvad? Saadant Forslag? Mig? Her i mit eget
Land?

59.

"Hvem er den Carl, som sig saa djævelsk bryster?

"Hvi kommer han ei selv, naar saa besynderlig

"Ham dette sølvgraae Skjæg og disse Tænder lyfter,

"Til dem at trække ud han selv nedlade sig!" —

"Det maae hos denne Mand op under Iffen

"Ei staae ret rigtig til" udbrød en gammel Kan:

"Begjære lod sig sligt maaskee i Spidsen

"Af fire hundrede tusinde Mand."

60.

- "Stormægtige Kalif!" udbrød den unge Ridder:
 "Lad alle tie her! Jeg har tidt sukket ved
 "Carls grumme Anslag og mit raske Løstes Fed;
 "Men Skiebnen paa sin Borg uroffkeligen sidder,
 "Og at unddrage sig dens Almagt og den Orden,
 "Som hun har fastsadt, hvem har dertil Magt paa
 Jorden?
 "Hvad hun at gjøre og at liide byder os,
 "Det gjøres, liides maae, al Verden selv til Trods.

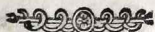
61.

- "Monarch! Jeg staaer nu her en Dødelig som du,
 "Og staaer alene her og mine Ord forsværer
 "Med Livet, om du vil, trods alle dine Skarer;
 "Men, Vren' uskadet, jeg et Tilbud gjør endnu:
 "Beslut dig til fra Mahomet at viige,
 "Plant Christendommens Tegn, plant Korset i dit Rige,
 "Antag den sande Troe, jag Hedenstabet bort;
 "Saa har du meer, end Carl begjærer, gjort.

62.

- "Da taer jeg alt paa mig, og lad dig ikke skrække
 "Af nogen Fordring, som kan synes tung,
 "Og den skal mig først Halsen brække,
 "Som fordrer meer. Saa enkelt og saa ung,
 "Du seer mig her, maae det, som du erfarer,
 "Dig viise klart og reent, at der er Een med mig,
 "Som meer formaaer end alle dine Skarer.
 "Vælg nu den bedste Deel, vær viis, beslutte dig!"

63.

63.

Imedens i sin Kraft og Skjønhed liig et Bud
Fra Himlen sendt, vor Helt i hellig Lue,
Og uden Frygt for Lanzerne, ham true,
Saa mandig talte og uskrækket for ham stod;
Saa sees langt fra med taus Forventning Bruden
At dreie skjønne Hals og luerøde Kind
Op mod sin Faders Stool. Det kjerlig deelte Sind
Saae frygtende imod Opløsningen af Knuden.

64.

Saa snart vor Ridder sig med Christendommen meldte,
Saa tog den Gamle paa, som om han var besadt.
Han skreeg, han stampede, han bandte, skjeldte,
Som om Forstand og Sands ham havde reent forladt.
Det heele Hedenskab i Troens Iver ruser
Fra deres Sæder op, de fraade vildt af Harm,
Og Lanzer, Dolke, Sværde bruser
Fra alle Sider an mod Mahoms Fiendes Barm.

65.

Men Siegvins Søn i denne Skynding brækker
Rast Lanzen ud af Haanden paa en Mand.
Med dette Baaben sig mod Muren trækker
Dog stedse fægtende slaaer om sig, hvad han kan.
En stor Pokal af Guld fra Skjenkebordet tagen
Ham tjener her til Skjold saavel som til Bevær;
Alt ligger gispende om ham til Gulvet slagen
Enhver Forvoven, som var kommen ham for nær.

66.

66.

Den gode Scherasmin, som fiern ved Døren stod
Til Brudens Varetægt, saae nu sin gamle Herve

I Vaabenbrag igjen, et Dieblis han lod
Med dette Skuespil Indbilsningen sig nære;

Men snart ved Brudens Skrig og Angest vækkes han
Af denne søde Drom, han seer, hvor hiine stode,
Han Heltens Fare seer, og sætter Hornet an
Og blæser, som det gjaldt at blæse op de Døde.

67.

Herved den heele Sal gir Gjenslang rystende,
Bag frygteligste Nat sig Maanen gjemmer,
Hist lade Epsgesser som bradde Lyn sig see,
Og under Tordenens forfærdelige Stemmer
Skjalv Slottets Klippegrund. Barbarerne fortrængte
Som Døde tumble hen, Eyn, Hørelse forgaar,
De matte Hænder Sværd og Spyd og Pille slængte,
Og alle daanende i store Hobe laae.

68.

Kalifen døved ved saa stor en Undergave,
Med Døden synes nu den sidste Kamp at have.

Hans Arm er nerveløs, hans Mande svær,
Hans Puls slaaer mat og endelig ei meer.

Men Stormen mildes nu, en sagte Susen svinger

Med Liliers friske Dunst sig gjennem Salene,
Og en ætherisf Skye den smukke Dværg nedbringer,
Som over Gravens Hoi et Engelsbillede.

69.

69.

Det Idelige Skrig af Skrækkblandet Lust
 Undsaer Prindsessen, ufrievillig Smerte
 Med Tillid kæmper end i hendes unge Hjerte.
 Med Arme foldede paa sit sneehvide Brøst
 Staaer hun sødtrødmende ved Siden af den Kjæffe;
 Som hun sit Hjerte gav; Jomfruelig bevidst
 Den søde Skyld, hvor let at skrække!
 Ser hun ei flue op til sin Belgjører hist.

70.

"Gødt!" udbrod Oberon:" Du har din Tressæd
 Opfyldt, jeg er tilfreds, og Carl sit Had forglemmer.
 Til Riddertaf jeg denne Næse bestemmer,
 Dog før I drage bort fra dette Sted,
 Betænk Rezia, hvortil hun sig beqvemmer,
 Før hun maa skee for seent fortryder sit
 Før raske Valg, som Diet nu bestemmer.
 At blive eller gaae, lar Skjebnen hende frit.

71.

"At sætte sin Bestemmelse paa Spil,
 Forlade Purpuret, som hun er baaren til,
 Og paa en uvis Fart paa Troe og Love
 Sig med en Mand paa Verdens Hav at love,
 At leve kun for ham, i Skjebnens Baand
 Med ham forbunden deele Livets Smerte;
 (Og Stødet kommer tidt just fra den elskte Haand)
 Da er vel værdt at spørge først sit Hjerte."

h

72.

72.

"Endnu, o Rezia, om dette Valg dig strækker,
 "At lænke Stjebnens Gang staaer endnu frit til dig.
 "De slumre kun, som her dig synes folde Liig,
 "De leve op igjen, saasnart min Stav dem vækker.
 "Din Fader skal endog alt, hvad er skeet, tilgive,
 "Trods alt, hvad han har lidt, og Rezia skal blive
 "Hans Yndling som tilforn, og hun skal atter her
 "I alles Dine see, at hun tilbeded er."

73.

Her tier Oberon, og bleeg som Døden gruer
 Vor Hyon for det Stød, for den fatale Dom,
 Hvormed den grusomme den strænge Halvgud truer,
 Hans Kinders Jld til Aske skiftes om.
 For ædel og for stolt et vankelmødigt Hjerter
 At vinde sig ved Elskovs Emigrerie,
 Hans Dine skuer ned med dybtbegraven Smerte,
 Og ei det mindste Blik til Fordeel staaer deri.

74.

Men Heltens første Kys en Lue efterlod,
 Som ingen Tønder meer behøver for at brænde.
 Hvad hun forlade maae, hvor lidet værdt imod
 Den unge Mand, som Himlen sendte hende!
 Af Skam og Elskov rød til yderst Fingerende
 Sit Ansigt skjuler hun med voldsom Taareflod
 I Heltens Arm, imens det ædle Bryst, som hæver
 Af Vellyst, bankende mod Heltens Bryst sig hæver.

75.

75.

Nu Oberon sin Etav til dem nedbiede,
 Som om han sin Velsignelse
 Paa deres Forbund legge vilde.
 Høitidelig toe klare Taarer trille
 Paa Gudens Kinder ned. "Ud over Hav og Land"
 Udbrød han: "ædle Par! Jil bort paa Elfskops Vinger,
 "Min Vogn i Sikkerhed til Afsalon jer bringer,
 "For Solens aarle Guld besunkler Havets Rand."

76.

Han taug, og Lyden af det sidste Reisebud
 Klang endnu, da ham selv de ikke meere fæ.
 Som opvakt af en Drøm staaer Hyons Brud
 Den efterladte Dunst af Lilier at sue,
 Som Lusten fyldes af. Et angstfuld Blik sank ned
 Paa hendes Fader, som i Dødens Slummer
 End laae. Hun sukker, og en dyb væmodig Kummer
 Sig blander qvælende i hendes Hertes Fred.

77.

Hun hyllede sig ind. Herr Hyon, som af Glæde
 Sig meere mægtig var, da han sin Brud forsagt
 Sit skønne Dje seer med barnlig Kummer væde,
 Bortfører hende frit med Elfskops smime Magt,
 Den høire Arm om hendes Liv omvunden,
 Ud af den skumle Gal: "Kom, Elffe, førend Dag
 "Os overrumpler, kom, imens høer Arm er svag,
 "Som til vor Frelse nu med Tryllesavn er bunden."

78.

"Kom lad os flye, mens Flugten, vi kan tage,
 "Al nye Fjender ei endnu er sperred her,
 "Vor Skytsgud vil for disse Omhue drage,
 "Evil ei derpaa, naar vi først borte er."
 Ved disse Ord med fyrig Ungdoms Styrke
 (Ei nogen Mand saa kjær en Byrde løstede)
 Sin Brud han bærer ned af Marmortrapperne,
 Til Vognen, som her holdt og glimrede i Mørke.

79.

En Tausked, som i Graven, søøver over
 Det heele Slot, al Bagten sover,
 Al Tryllestum er hver Mands Die luft.
 Nu stige de til Vogns, ei standses Elfskovs Flugt.
 Dog vover hun sig ei alene med sin Ridder,
 Med Fatme Scherasmin og op paa Vognen sidder.
 Hun, som for første gang sligt Under seer,
 Den stakkels Kone veed ei selv, hvad hende seer.

80.

Hvor blev hun først til Sinds, i det hun baglends suer
 Og fire Euaner seer i flyvende Galop,
 Som kjøres af et Barn! — og tænke, hvor hende gruer,
 Saasnart hun føler sig i Luften hæved op.
 Med Frygt og Bævelse den fine Lust hun suer,
 At velte frygtende ved hvert af Euanernes Hop.
 Hun undres, hvor en Vogn saa tungt et Læs kan have
 Og ligesom en Baad paa lette Skyer svæve.

81.

Da Matten kommer til, saa kan ei andet see,
End Frygt faaer Overhaand imod Undseelse,
Og Fatme tætt og trygt til Scherasmin sig bøier,
Som til sin Pude den, som gjerne sove vil;
Formodentlig, at han sig villig dertil føier,
Lidt er i slige Fald og Hjertet med i Spil.
Dog sin fortiente Roes den Gamle ei at røbe,
Han har som luttred Guld udholdet Ildens Prøve.

82.

Af andre Følelser de Unges Hjerter slog,
Da Amor syntes dem med sin Frue Moders Svaner
At føre bort. Om paa betraadte Baner,
Om gjennem Skyerne Lufsvognen jog,
Om den sig rullede, om den svømmed, om den drog
Snart eller seent, med Heste eller Svaner,
Med Fare eller ei, haardt eller let; —
Hvor kunde de fornemme det!

83.

Nye Drømme om en Lyst, en salig Lyst, henrykke
Dem ind i Paradiis ind i et Glædes Land.
Og stumme kan de kun med aldrig mætte Blikke
Beskue sig, og En den Andens varme Haand
I sød Henrykkelse mod fulde Hjerter trykke;
Og da for deres Syn svandt hvert et jordiskt Baand,
Og de sig eene saae tilbage, Begge sige:
"Saa var det ingen Drøm! Saa er vi her tillige.

84.

"Saa var det ingen Drøm, da jeg i Drømme laae!"

Brød Begge ud: "min Rezia jeg saae!" —

"Jeg Hvon saae! En Gud har dig mig ladet finde!" —

"Du Min?" — "Jeg Din?" — En Gud har mig dig
ladet vinde!

"Ved Under sammenbragt vi aldrig aldrig meer

"Skal skilles ad. Hvad glade Følelser!"

Og nu paa nye igjen i Overmaal af Lykke

Igien med Haand i Haand mod Mund og Bryst sig trykke.

85.

Forgjæves Ratten selv med dunstbeladte Vinger

Luftkredsen hyller ind. Sligt Elfskovs Syn ei tvinger.

Et overjordiskt Lys af Begges Dine kom,

Som nye Følelser i Sjelen bringer.

Nat er ei Nat for dem, Elysium

Og Himmerig er alting om og om;

Ihi deres Soelskin sig indvortes fra udskyder,

Og alle Dieblis i nye Sandser flyder.

86.

Snart vugger Glædens Ruus og Sielens Harmonie

De fulde Hjerter ind i Trylle-Slummer,

Og Diet synker til, og Sandserne forstummer,

Og Sjelenes sig troe fra Legemerne frie.

De blive blot til Følelse og nære

Saa inderlig den Følelse, de bære;

De blive eet, og Følelsen er øst

Af dette Eene, men hvor stort, hvor grændselest!

Obe.

Oberon.

Sjette Sang.

I.

Saa snart Aurora saaes med Skyggerne at spille,
 Og Porten lulte op med Rosenhaand
 For den nyfødte Dag, holdt Vognen stille
 Ei langt fra Askalons søestenkte Strand,
 Hvor i en Palmelund Lustreisen var tilende.
 De fire Kjørende fornam et sagte Stød,
 Som Tvende vakte op af Søvnens Skjød,
 Og af den vaagne Drøm om Kjerlighed de Tvende.

2.

En sød Forsærdelse slaaer Sultansdatteren,
 I det hun første gang ved Morgenrødens Straaler
 Det grenselsøse Hav med ubandt Øie maaler.
 Og hvor forundringsfuld udsvæver Synet hen
 Paa uafbrudte Flugt af hine Bolgebjerge!
 Umaaalligheds Begreb for hende aabner sig,
 Men Forestillingen er frygtelig.
 Os Kæmper gjør det aabne Hav til Dværge.

3.

Et graaeligt Floer omtaager hendes Blik.
 "Hvor er jeg?" spørger hun. Men Hyon, som stod
 reede

Ved Bognen, hende hen til Palmerne at leede,
Snart den bortfloine Geist igjen tilbage fik.

"Vær uden Frygt, mit Liv, hvorfor at bæve?"

Han sagde, da han med sin Mund af Længsler varm
Mildt trykte hendes Bryst, som stille Sukke hæve;

"Vær uden Frygt, mit Liv, du er i Hyons Arm."

4.

Med Bellsyst føler hun, at Kjerlighedens Flamme
Slaaer høit i hendes Bryst, hun hviler i hans
Arm,

Og Vedbend tæfter ei klynger om sin Stamme,
End hun til Heltens Bryst optrykker hulde Barm.

Saa ilte han og sadt det kjære Bytte

Paa bløde Moos i Lye, og selv ved Eiden stod

I Palmeskjggerne, hvor han ei skulde bytte

Sin Plads for nogen Sultans Lod.

5.

Snart med dem Echerasmin og Fatme sig foreene,
Besluttende eenstemmigen,

Til sidste Mandedrag det kjære Par at tjene.

Og knap har Echerasmin paa Græsset sadt sig hen

Hos Hyon, Fatme ved sin unge Dames Fodder

Knap havde taget Plads, før see, hvad Under møder:

Saa hastig som et Lyn igjennem Lusten gaaer,

Redskyder Oberon og dem for Dine staaer.

6.

Hans Venksabs milde Lys i kjerligt Nie var,

Dmitaaged af en Sorg, og i sin Haand han bar

En

En lille Kasse tæt besadt med Diamanter,
Som spreeder Solens Glands omkring af tusind
Kanter.

"Jeg dig leverer her," udbød han: "hvad du vandt,
"Som Carl vel ikke har udtrykkeligen krævet;
"Men naar du kommer hjem, er det dog Pant,
"At du, hvad han dig bød, har punktlig efterlevet."

7.

J merker vel, da det i Overbærelse
Af Bruden ei gik an at sige meere,
At hendes Faders Skjæg samt Dientänderne,
J Bomuld vikled ind, i denne Kasse ere.
Ehi Een af Oberons usynlige
Drabanter havde sig til dette Arbeid staalet,
Imens Kalifen sov endnu i Lænestoelen,
En Geist ei bruger Sax og ei Tandtrækkere.

8.

"Jil nu" foer Dværgen fort:" før jer at efterjage
"Kalifen vinder Liid. Paa Rheden ligger her
"Et seilklart Skib, som i sov, otte Dage,
"Saa sikkert som til Lands, jer til Lepanto bær;
"Et andet findes der, som til Salern jer bringer,
"I fuld seilfærdig Stand, saasnart I spør derom,
"Og da, saa hastig Haab og Længsel eder svinger,
"Gaaer Veien ligefrem til Rom."

9.

"Men dybt, o Hyon! jeg i Tanterne dig fæster:
"Saalænge ei endnu i Lateran Eysvester

"Med Himlens Nøgler har dit Hjertes Forbund luft,
 "Betragter eder kun som Broder og som Søster,
 "At den forbudne søde Frugt
 Ei eder førend Tiden lyfter;
 "Thi fra det Dieblig, I smager Elfkøvs Frugt,
 "Er I fra Oberon for evig udeluft."

10.

Talt og han taug, og stille Taarer flyder
 Af Diet, hvorpaa han dem sig at nærme byder,
 Paa Panden kysser dem, og da de Begge see
 I Veiret, svinder han som Skyggebillede
 For deres Blik. Estrax Dagens Konge (*) gjemmer
 Sit Nafns gylde Glands, og sørgelige Stemmer
 Løb gjennem Palmerne. En skummel Taage laae
 Paa Hav og Land, som dybt i Dunster syntes staae.

11.

Et felfomt Skud, en Zittren ængstede
 Det hulde Par, de see med blege Kinder
 Hverandre an, paa Læben standsede
 De halv begyndte Ord, indvortes dem oprinder
 En Gysen standsende Omfavnelsernes Lyst.
 Dog i et Pulseslag den skumle Taage falder,
 Og Solens Skin som før Naturens Smil fremfalder,
 Og Mod og Fryd igjen oprandt i Begges Bryst.

12.

Til Skibet iiler de, og det med Glæde finde
 I fuld seilfærdig Stand, med lykkelige Vinde

Fra

(*) Solen.

Fra Landet blæsende. Nu lettes Ankeret
Med Soemands Kryderaab, og Barken snel og let
Gjennemskjærer alt med vidtudspendte Vinger
Vandboblerne, som langs ad Eiderne sig tvinger.
Og Vinden er saa god, og Luften er saa klar,
Og Havet er saa glat, som om et Speil det var.

13.

Mildtvugged svømmer frem lig en hoibrysted Svane
Det lykkelige Skib, den letbestrøgne Bane
Bær neppe Furens Epoer. "Nei! Skrige alle Mand
"Saa lykkelig en Fart vi aldrig mindes kan."
Vor Ridder og hans Brud, som Arm i Arm foreene,
Staae paa Fordækket, og beundre Skibets Gang,
Og det azurblaae Hav, og hver fornyet Scene
Er Opium for deres Hjerters Hang.

14.

Og da de see derud, hvor Horizonten daler,
Hvor Luften i Volgen blaanende taber sig;
Herr Hyon for sin Brud sit Fødeland afmaler,
Hvorledes man er der frie, glad og lykkelig.
Den gamle Echerasmin troehjertig hende sjoer,
At Himlens blide Soel paa Herrens heele Jord
Fra Ost til Vest saa smukt ei skinne monne
Paa noget Land som Bredden ved Garonne.

15.

Thi Hjertet hopper ham, saasnart han sine kjære
Gasconste Wiiser synge kan.

Og skøndt hans Udtryk om det kostelige Land
 For Bruden hist og her usættelige ere,
 Hun lytter dog, thi det, som hende ei undgaaer,
 Hvorefter med utroelig Lust hun hiiger,
 Hvad hendes Hjerte, skøndt ukyndigt, let forstaaer;
 Er det som Hyons Dine siger.

16.

Et sagte Tryk af fugtig Haand,
 Et Suk, som løfter Brystets Baand,
 Et listigt snapped Kys paa Rosenfinder,
 Og, o! i Amors Dug et baded Dies Blik,
 Hvad ligt med dette rører, lærer, vinder?
 Hvad trods Lyssiraalens Skud saa hastig gif
 Fra Sjæl til Sjæl? Hvad kan saa sikkert ramme
 Sit Maal, og Følelser af Kjerlighed opflamme?

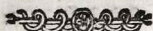
17.

Hvor let undværes her de Sprog, som Ord udfige,
 Da dette Sjælens Sprog de taledes saa let,
 Og ofte liste de, for Vidner at undvige
 Sig bort fra Skibets Folk ind i Skibskammeret
 For aabent Vindue. Dog er de ei alene,
 Og i det ringeste maae Almenen være med,
 Thi Hyon meente sig ei sikker noget Sted
 Og bad dem aldrig sig at lade være eene.

18.

End stedse klang som hundred Tordenrøster
 Det Skrækkelige: At jer Frugten ikke lyster

Vor

Vor Helt i Dret, thi var ei hans Forbud saa?

Jeg ellers erig mig fra eder skille maae.

Hvordan forstoed han det? I Gudens Afsyn laae

En dyb Alvorlighed, som immer mørk, og immer

Blev taaged meer og meer, han gjennem Taarer saae,

Hans Miine savnede den ellers vante Glimmer.

19.

Al flige Ahnelser er Hyons Bryst beflemt,

Han troer sig ikke selv, uskyldig Esp og Skjemt

Opvækker Frygt, at ham ei Oberon forstøder,

Imens den lønlige den skjulte Flamme gløder

Og dybt sig æder ind. Der er ei Lust at faae.

Selv Trolldom er den Lust, hvori han lever,

Hun aander og deri, den hulde Skygge svæver

Om hver en Gjenstand, som hans Bie falder paa.

20.

Og o han seer sin Brud ved Morgenrødens Skjær

I Aften solens Rødt, i Maanens Skyggedage

Han seer sin Brud. Hvad Stilling kan ei drage

I hendes Nymphedæxt ham ind i Fristelser?

Det Elser, som hindrer hver Forboven at beskue

Det hulde Ansigt, i Kbheden hindrer ei

Hans dristigbange Blik at finde Wei,

Og Bien liig sig ind i Bryst og Kind at sue.

21.

Han føler Fristelsen. "O! om jeg haabe tør,

"Du Skjønne" raaber han: "at jeg til Rom udholder;

"Eaa

"Saa hyl dig ind i syvfold Eløer,
 "Gjem hver Henrykkelse bag tusind tatte Folder,
 "Lad over denne Arms sneehvide Elphenbeen
 "De viide Ermer ned til Fingerspidsen falde.
 "Og lad mig Oberon til Hielp dig kalde:
 "Gjør indtil Kom mit Bryst koldt som en Mar-
 morsteen.

22.

Skjøndt Hyon næsten maae om egen Magt forsage,
 Hans fulde Alvor dog af denne Kamp at drage
 Som Feiervinder var. O hvor berømmeligt,
 Til Dydens Eventyr, saa svært det er, at drage!
 Selv stort og skjønt kun blot at vove sligt,
 Men tielfold stort og skjønt at fylde Ridderpligt.
 Dog o! hvad Muelighed en Fiendes Magt at dæmpe,
 Som bliver stærkere, jo meer vi med ham kæmpe?

23.

Der intet er, som denne Fiende
 Saa let og hastig lader vinde,
 Som til sin Følelse at overlade sig.
 Sin Pligt erindrer nu Herr Hyon viiselig
 Alt efter Ridderbrug, og med Kalifens Datter
 I Underviisningen han sig befatter;
 Thi ach det arme Barn paa Alcoranen troer,
 Og følger Mahomet, hun veed ei selv hvorfor.

24.

Vor Ridder, selv oplærdt med Rosenkrantz at knæle,
 Sig skynder, (Kjerlighed forbyder ham at dvæle)

Ein

Sin Emule Christendom med Rezia at deele.

I Iver var han som en Martyr for sin Sag,
Stærk i sin Troe, endskiøndt i Kundskab svag,
Og Dogmatiken var aldeeles ei hans Sag.
Hans Pater noster og hans Credo uden Glosser,
Al Resten overlod han klosterbundne Toffer.

25.

Hvad Læren mangle kan i Rigtighed og Reede,
Erstatter Læreren ved theologisk Heede.

Vor Helt standsmæssig er ei Ven af Striid om Ord,
Men griber Sagen an som Helte Eventyre
Og hver en Paragraph besværges høit og dyre,
Bereed, at, naar og hvor forlanges, hvad han troer,
Alt Hedenskab derom med blanke Sabelspidse
Til Lands og Vands haandgribelig forviffe.

26.

Men Sandheds Kraft er stor paa Kjerlighedens Læber
Det Bryst, som elsker, strax med Lyst at lyde stræber.

Hun Lærelysten taus anholder Sandheds Priis,
Og kjerlig tager hun for Kyldest hvert Beviis.
Den Skjønne, uden sig i Spørgsmaal at forvilde,
Troer efter Kjæresten, saaledes som hun bør,
Affiger Mahomet og inden kort Tiid gjer
Sit Bryst og Pande, Kors just ikke ilde.

27.

At faae de Christnes Bad er nu, som Hyon meener
I sin Gensfoldighed, hvad Rezia fortjener.

Af Længsel er hun selv derefter brændende,
 Da hun fornemmer, at vor Helt det ønskede,
 Og intet Diebligs Forhaling taale kunde,
 En ibrig Catholik, Discipel af Basil,
 Som med paa Skibet var, faldsmæssig hjælper til
 Det smukke Barn et Christen-Navn at unde.

28.

Den skønne Rezia, som nu Amanda heeder;
 Tilbyttede sig ei allene christne Sæder,
 Og Ret til Paradiis hun ei allene vandt,
 End engang til saa smuk som før man hende fandt.
 Men bort fra Hyon sees sig siensynlig vende
 Hans gode Genius; thi det fik aldrig Ende
 Med hans henrykte Kys, med hans Omarmelse.
 Den gamle brave Ven forgjæves vinkede.

29.

Dem ligeoverfor forgjæves Fatme sidder,
 I Elskovsfeberen den arme Ridder
 Forglemmer Fare, Frygt og alt, hvad Dørgen
 bød.
 Den gode Scherasmin sig kunde vinket død.
 Thi den Henrykkelse, hvori vor Helt sig sænker,
 Den kjære Brud, hvis Kys nu Engle selv ham skæn-
 ker,
 At trykke til sin Barm, at elske som sin Sjæl,
 Omtaager Begges Syn og ham beruser heelt.

30.

Selv Rezia da hun i Daabens Bænde
Har byttet Navnet med Amande,
Sig river løs fra Tvang, er ei meer Rezia,
Forglemmer Sultanspragt, og Hoffet, hun kom fra,
Og Fædreland, og alt, hvad ikke er Amande.
Erindringen, der som en Byrde nu og da
Paa Rezias Skuldre laae, med Navnet viiger,
Og i Amandas Bryst ukjendte Længsler stiger.

31.

Nu er hun gandske nye for Hyon baaren,
Hengiver alt, hvad hun var før, for ham,
En Throne giver hen for Kjerlighed til ham,
Og føler i hans Arm, at intet er forloren.
Hun går sig hen, og er Amandas heel
For Kjerlighed, ved Kjerlighed at leve,
Har i det Jordiske ei anden Deel
End Kjerlighed at yde og at kræve.

32.

Den brave Scherasmin, som det forelskte Par
I slig Forsætning seer, for deres Blik er bange.
Han blir deri, jeg veed ei hvilket, vaer,
Som den forbudne Frugt har Lyst til at forlange.
Et Vidne hindrer dem, det seer han aabenbar.
De Ryk saa raske var, saa tørstige, saa mange,
Saa snart han kun dem Ryggen dreiede,
Og, naar hans Diefast dem traf, de blegnede.

33.

Jegen Ungdoms Speil kun alt for vel han finder
Den Farlighed, som deres Syn forblinder.

Den 'uerfarne Dyd han seer, Insecten liig,

Som uforvarendes til Ilden nærmer sig.

Hvor sødt tiltrækkende er Barmens sinukke Luer!

Og i Ustyldighed fremsværmende,

Den slagrer Lyset om i altid mindre Buer,

Og pludseligen! ach! forbrænder Vingerne.

34.

I slig Forsatning lær den gamle brave Mand,
I det han hemmelig med Fatme sig foreener,

At Heltens Klogskab dog til Rom udholde kan,

Ei noget uforsøgt, som til hans Hensigt tiener.

Ham falder nu snart eet og snart et andet ind

At sysselsætte og adspreede deres Sind;

Tilfidsst, da alt slaaer feil, han tænker dem at prælle,

Og vil til Tidsfordriv et Eventyr fortælle!

35.

Men Sandhed var deri, endstjændt det lød
Som Eventyr. Ham havde en Calender

I Basra det fortalt, da efter Siegvins Død
Han flakkede omkring blandt Østerlænder,

En rum Tiid, førend han i Roe sig satte ned
Paa Libanon og fløi fra Verdens Ubeirs Skyer;

Og da det nu i ham sig levende fornyer,

Troer han, det er et Ord paa rette Tiid og Sted.

36.

- Og han begyndte da: "Omtrent for hundred Aar
 "Der levede i Nærhed af Messine
 "En gammel Adelsmand, som graae af Skjæg og
 Haar
 "End leste med grønne Ungdoms Miine.
 "Gigt, Podagra og Berk, den sidste bittre Frugt
 "Af Livets gode Ting, var dagligdags hans Tugt.
 "I Dyrigt Hofmand, fin, gallant og prøved
 "Og i Cupidos Krig fra Ungdom øved.

37.

- "En syndig Lyst han længe nærer,
 "Og som en Pebersvend flink galoperer
 "Ustraffed rundt omkring i Fiendens Land;
 "Og hvor han kun kan Indpås finde,
 "Han lægger sig hos Næstens Qvinde.
 "Herr Gangolf, siger jeg, faaer endelig i Sinde
 "At bøie stive Hals, endskjønt ved Livets Rand
 "I kjerligt Nag, i hellig Egtestand.

38.

- "Med megen Smag og kjoled Blod
 "Opsøger han det Barn, hvortil han troer at trænge,
 "Til Alvor og til Spøg, til Bords, til Senge,
 "Især til Sikkerhed, en Pige from og god,
 "Ukyldig, sædelig, let at fornøie,
 "Som Maanen kydsk, frie for letfærdig Lyst,
 "Desuden ung, beegsort af Haar og Die,
 "Af Farve rosenrød og rund af Arm og Bryst.

39.

"Af alle tree og tredive Dyder,
 "Som efter gammelt Sagn en Pige hører til,
 "Han ei een eeneste hos Bruden savne vil,
 "Mindst Diet, i hvis kjelne Blikke flyder
 "En vellystfugted Skye, den lille Haand saa blød,
 "Doe Læber, som til Kys velvillig følger,
 "Det runde Knæ, de skjønne Hoftebolger,
 "Som under milde Tryk en sagte Modstand bød.

40.

"Den gode gamle Mand ved Kjøb af flige Vare
 "Forglemmer kun, at to gang tre og tred've Aar,
 "Hans Pande sætte blot for al Slags Fare.
 "Af lønlig Mhnelse med reene Ord der staaer
 "I Ektepagten den Betingelse, hun blive
 "Skal ung og varm for ham alleneste,
 "Og kold som Is til hver en anden see.
 "Men hvem for hende vil den Clausul underskrive?

41.

"Rosette gjør det dog. Rosette var et Barn,
 "Paa Landet fød og blomstred op i Skygge,
 "Og som en munter Fisk hun selv sprang i sit Barn,
 "Og i sin Herr Gemal hun saae kun paa den Lykke,
 "At hun ved ham en fornem Dame blev,
 "Og riige Klæder fik og tusind skjønne Sager,
 "Som unge Landsbyebørn saa vel behager;
 "Hun da Contrakten ret fornøied underskrev.

42.

”Med megen Pomp og Pragt optræder Brudeparret.

”Den ædle Brudgom, skøndt lidt svær og tung,

”Gaaer ved Rosettes Haand adstadig, næsten ung,

”Hans Døbeseddel har for tyve Aar ham narret.

”I Skarer stimler til, hvad Dine har,

”Den stolte Kirkegang nysgjerrig at betragte.

”Et herligt Var!” man hvidsked sagte:

”Det er som Dag og Nat, som Mai og Januar.”

43.

”Rosette er ved sin Uskyldighed

”Den Seier, Gangolf prunker med.

Man seer ham anden Dag af Overmod at bramme,

”Han triner frem med rank Adstadighed,

”Det er det sidste Skud af en udtørred Stamme.

”Ehi snart indfinde sig hos ham i mangefold

”De Uheld, Egtemænd saa rigeligen ramme;

”Og alt som hun blir varm, saa bliver Gangolf kold.

44.

”Imens fordobler han paa anden Viis de Prover,

”Han kjerlig give kan, og dagligdags han kjøber

”Nye Silkekædninger, Juveler, Modefram,

”Gloer, Blonder, Gjør alt hvad der synes ham

”Og hende kjønt og rart. Det koste, hvad det ville,

”Hvad hende Glæde gjør, for ham er Nydelse.

”Og til Betaling er et Kys det høieste.

”Kort, man Hr. Gangolf seer en gammel Rolle spille.

45.

"Rosette som et Barn fornsied med sit Lod,
 "Undlader ei sin gamle Mand at glæde
 "Paa hans Maneer, hun paa hans Skjød tog Sæde,
 "Og i hans Arm sig villig bugge lod,
 "Hun sig hans Kys og Klap og Strygen overgiver
 "Hun pleier kjerlig paa hans Uformuenhed,
 "Og naar som ofte skeer, ham Sovelysten griber,
 "Tor han paa hendes Bryst sit Hoved lægge ned.

46.

"Saaledes leve de eendrægtig heele Aar
 "Tilfammen, kyske troe som fromme Turtelduer:
 "Hun til Opbyggelse er alle Sognets Fruer,
 "Ham alle Vgtemænd til Mønster faaer.
 "Sin Podagra, sin Gigt, sin Lændesmerte
 "Den gode gamle Mand ved hendes Spøg forslaaer,
 "Og blot for Gangolfs Skyld beklager i sit Hjerte
 "Den unge Kone hans halvfierdfindstve Aar.

47.

"Men, o Gæt kom; til hendes store Plage,
 "Et Onde over Gangolfs Hoved kom,
 "Som skal den arme Mand sin Dieslyst betage,
 "Som skal hans sidste Tiid for Glæder gjøre tom.
 "Ei skal han meere sig ved hendes Blikke fryde,
 "Ei længer see det tryllende Dval,
 "Hvoraf for Engler og Madonner at beprynde
 "En Maler gjerne sig de milde Straaler sjal.

48.

48.

"Hvem skal ham nu den lange Tiid fordrive,
"Den arme blinde Mand, var ei Rosette hans?
"Om hendes Die ham ei laante Synets Sands?
"Hun nødes til for ham at læse og at skrive.
"Væ ham, om hun ei troede det sin Pligt,
"Beständig Nat og Dag hos ham at blive,
"At spørge om hans Kors og plages han af Gigt,
"Med lette varme Haand ham Knæe og Fod at rive!

49.

"Rosette mild, taalmodig, brav
"Og medynksfuld foruden Evang og Murren
"End denne svære Told af Egestanden gav,
"Omhyggelig (endstjændt ved Gangolfs Knurren
"Hun ofte hemmelig sig foruretted saae)
"At hendes Gamle ei paa noget Klage maae.
"Men til Ulykke snart, trods alt, hvad hun kan ville,
"Han falder paa en reent forbandet Grille.

50.

"Den værste Fiende, som af Helved listet sig
"De Dødelige her at plage og forfølge,
"Gøer i den arme Mand og sleed ham jammerlig.
"Evag, gammel, blind, hvor kan han sig fordølge,
"At hans Rosette er, stjændt som en Engel huld,
"Et Fruentimmer dog, og Fristelserne stærke?
"Rundt om ham Verden er af aabne Dine fuld,
"Og ach det Die luft, som skulde dem bemærke!

I 4

51.

51.

"Saa ung saa smuk af Elskovstønder vævet,
 "Hvem uden Længsels Glød kan hans Rosette see?
 "Naar har paa nogen Kind saa friske Roser levet?
 "Hvor saae man hvide Bryst og Arme runder?
 "Vel er hun dydig, ja, og hun vil stride;
 Men om i Kampen dog hun glee fra Dydens Side?
 "Den Grund, hvorpaa hun staaer, er blank poleert
 Metall.
 "Eet Fald fra Dyden er saa godt som tusind Fald.

52.

"Selv hendes Venlighed, selv hendes bedste Dyder,
 "Selv hver Henrykkelse, som lystne Sander fryder,
 "Det lette Sind, den skyldfrie Munterhed,
 "Og hvad ham ellers til Henrykkelse opbyder,
 "Endog Undseelsen, den hulde Skam, hvormed
 "Hun mod hans Gabnetag ved Bryllupsfesten stred,
 "Med alle disse Ting Mistanken, Gangolf haver,
 "Sig i hans trusne Bryst end dybere indgnaver.

53.

"En Regers Slaverie ei lignes kan med dette,
 "Hvorunder al den Tiid forsmægter vor Rosette:
 "Som snøret fast til hendes syge Mand
 "Hun fra hans Side aldrig viige kan.
 "Han sine Dine bær paa sine Fingre: Ender
 "Til hver uskyldig Lyd mistroisk lyttende,
 "Og stedse griber han med de haarføre Hænder
 "Omkring af Frygt, at hun bortsmuttede.

54.

- "Saa god Rosette var, saa maatte hun dog tage
 "Til Hjerte sligt. Det Navn af Omhed bar,
 "Men hun opdagede for vel kun, hvad det var.
 "Og da hun længe har ført frugtesløse Klage,
 "Hun eftertænker selv: ved Siden af en Mand
 "Paa nogle Sneese Nar med Gigt og anden Skade
 "Gjennem Livet som en Sump at vade,
 "Og end at plages til, er hendes haarde Stand.

55.

- "Heel meget, som hun før taalsmodig oversaae,
 "Nu synes i det Lys, hun det betragter,
 "Modbydeligt og neppe at udstaae;
 "Hans fjelne Omhed bær nu Navn af slygge Fagter,
 "Ulidelig og plump hans Skjemt og Kys, men tragter
 "Han efter meer, saa maatte man forgaae!
 "Og hun, o gruesomt, er i saure Ungdoms Dage,
 "Og hvad ham nytter ei, tør hun dog ikke smage.

56.

- "Og nu, hvad Vederlag? Uskyldig Selskabs Glæde,
 "Dans, Skuespil er her forbuden Frugt,
 "For alle Menneſker det gamle Slot er lukt,
 "Man flyr det, som et Geistersæde.
 "En skummel Hauge høit omgiven med en Muur,
 "Er al den Plads, hvor hun sig kan bevæge,
 "Der tør hun sørgende op til et Træ sig lægge,
 "Dog her endog gaaer Gangolf med paa Luur.

57.

"En Page ung og rask paa Gangolfs Slot opdragen,
 "Og over Stald-Etaten sadt,
 "I hendes Tanker nu blev i Betragtning tagen.
 "I lang Tiid havde han fordriftet sig den Skat,
 "Vor Drage ruged paa, med Vellyst at beskue.
 "Og ofte mundtlig søgt at nærme sig sin Frue;
 "Dog da hun dydig selv undveeg Anledningen,
 "Med Suk han stedse sig tilbage trak igjen.

58.

"Nu derimod da Sorg, Fortred, og Smerte,
 "Og Kjedsomhed ved Nat og Kjedsomhed ved Dag,
 "Led i Udspreddelser Rosette finde Smag,
 "Ei Under, at hun nu sig Sagen tog til Hjerter.
 "Det syntes hende haardt at skulle slide hen
 "I Livet uden Trøst de bedste Dage,
 "Og da nu Valters Blik fik Mod igjen,
 "Var han utrættelig sin Lindring at andrage.

59.

"Hans Iver tager til, jo meere Rum den vinder.
 "Han bær, hun vægrer sig, en taus Forstaaelse
 "Imellem dette Par sig uformerked spinder,
 "Som har dog Dine blot til Mellemhandlere;
 "Eh! Gangolf var ei blind paa Drerne,
 "Hans Øren kjende ei den Stær, hans Dine blinder.
 "Den Gamle spidser dem saa skarpt og lytter alt;
 "Naar af Rosettes Bryst en Naal paa Gulvet faldt.

60.

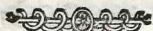
"Men Complimenter snart ved haarde Evang forsvunde,
"Og snart, da hver biedrager sit,
"Rosette og Herr Valter kom saa vidt,
"At det kun Spørgsmaal blev, hvor man sig nærme
kunde.
"Af hendes Cerberus, som Gjæen Dag og Nat
"Bestandig vaagen holdt, ei nogen Tiid forladt,
"Hvad Middel vil den unge Kone finde,
"Hvorved hun Rum for sig og Valter kunde vinde?

61.

"Med skærper Vid. I det hun tænker om
"Paa Udvei, vælger og forkaster, ei det Eene
"Og ei det Andet tør, i Tanker hende kom
"Et Været træ med tree Stager Greene,
"Som ved en Græstovbænk i en af Gangene,
"Hvor om en Marmorbrønd de høie Hækker
"Af Myrter flette sig, staaer overhængende
"Og Skyggesædets Lye for Solens Straaler dækker.

62.

"Til dette kolige og angennemme Sted,
"Hvor sagte Zephyrer de hvalvte Greene høie,
"I heede Sommertiid den Gamle pleier med
"Sin troe Rosette hen sig at forsoie,
"For der ved Brøndens skjole Rand
"En Time eller to paa hendes Skjød at ligge.
"Men Haven er besadt rundt om med Muur og Pigge,
"Og Røglen ingen Sjæl har uden han.

63.

"Hvad var at gøre først for Nøglen at bekomme,
 "Som Manden altid bær i egen Lomme?
 "Hun den om Aftenen bortlistede engang,
 "Imedens Gangolf paa sit Ave sang,
 "Afstrykte den i Box, derpaa blev næste Morgen
 "Afstrykket uformærkt i Walters Hænder bragt,
 "Med et Postscript, at han paa Træet giver Agt;
 "For alt det Dyrige hans eget Vid er Borgen.

64.

"Hvad skeer? Det var saa skøn en Dag
 "Mod Enden af August, da hendes blinde Herre
 "Af Solen loffed sandt Behag
 "J heede Middagsstund blandt Myrterne at være.
 "Kom du, min Due, kom, om det behager dig"
 "Den gamle Duerik bad:" vid hen at føre mig
 "Hvor, siden Hymen har i Egtebaand os bundet,
 "Han os saa ofte i hinandens Arm har fundet."

65.

"Rosette vinked, Walter foran sneeg,
 "Og Haugelaasen strax for falske Nøgle veeg
 "Og luktes til igjen, hvorpaa han sig forsvied
 "Til Brønden, som en Ild i Pætræet steeg,
 "Og hvor den greened' Arm sig bugnende opbæied,
 "Rosettes Throne tæt i Løv bestemte han;
 "Da Gangolf midlertid med Værdighed fornøied
 "Med sin Rosettes Arm høitidelig kom an.

66.

"Den eeneste og sidste Lem, som blev
 "Til Gangolfs Tjeneste ved allehaande Mangler,
 "Var Tungen, hvorfor og, som for et Barn med Mangler,
 "Han for sit andet Sels med Snak sin Tid fordrev,
 "Om deres Paradiis og Egttestandens Lykke,
 "Paa kjelne Vers, til lidt Bestikkelse
 "For hendes Undighed, han gjorde mangt et Stykke,
 "Tilsidst han med en Stump af Præken sluttede.

67.

"I kjerlig Poesie han langs ad Veien taler,
 "Og da de lykkelig ved Brønden langer an,
 "Hvor man erindrer sig, at Pæretræet praler,
 "Da, efterat han har, saa godt han kan
 "For slemme Hostes Skyld med hende spøget,
 "Og kjerlig hendes Kinder strøget,
 "Han her ved Træet just i Præketonen kom,
 "Som til Ulykke var, hvad mindst hun syntes om.

68.

"Kan" siger han, i det han op til hendes Bryst
 "I Skyggen læner sig, og hendes runde, fine
 "Og silkebløde Arm, ømt, op og ned med sure
 "Haarhudne Hænder strøg:" Kan vores reene Lyst,
 "Den Røe, den søde Fred, som Englene velsigne,
 "Kan den Lyksalighed, at man sig elsker saae
 "Og selv elskværdig var, fort den, du føle maae,
 "I fald du elsker mig; kan noget denne ligne?

69.

"O min Rosette, sig!" og her begyndte han
 "Den gamle Nar end summere at sryge:
 "Dog sig kun frit og uden Hykleskygge,
 "Thi een Mand hører os, som ei bedrages kan:
 "Tør ogsaa vel din gamle blinde Mand,
 "Tør vel din Gangolf, som saa troe dig elsker, bygge
 "Paa din Gjentjerslighed? Og tør han tænke sig
 "Alt, som du ham er alt, han og er alt for dig?

70.

"Om efter gammelt Sagn en Mand sig vilde rette,
 "Ei nogen Daarskab blev meer utilgivelig,
 "End til en Qvindes Ord sit Sind og Hue at sætte,
 "Alt troste sig ved Tant, og troe paa hendes Svig.
 "Alt længe lærte os af Lønder og paa Throner
 "Den Nar Diogenes, de viise Salomoner,
 "Alt Qvindens Hjerter er ei Guds at glædes ved,
 "Og deres Dyder List og Vægelsindighed.

71.

"Ja ei at tale om, hvad verdslig Wiisdom meener,
 "See vi ei tydelig endog af Bibelen,
 "Hvad Tillid Qvindedyd fra Evas Tiid fortjener?
 "Har hun ei paa vor Jord nedbragt Forbandelsen?
 "Mon egne Døttre ei den fromme Loth forblinde?
 "Ja selv Guds Børn om mangan Jordens Qvinde
 "Sør Noe Tiid som Daarer slagrede,
 "Og ved en syndig Ild sig brændte Bingerne.

72.

"Om skjønnne Dalilar, Tæler, Jesabeller
"Og Bathsebar, og hvad de alle heed,
"Er unødvendigt, at jeg meget dig fortæller,
"Skjøndt de just roses ei for Dyd saavidt jeg veed.
"Men denne Judith, som den tapre, gamle, gode
"Feldtmarschall Holofern først flyer i Armene,
"Saa elskovdrucken gjør, tilsidst ham myrdende;
"Hvem ei ved saadan List i Diet Tæarer stode?

73.

"Men var end alle Qvinders Tal
"Paa Laster nok saa tyk, paa Dyder nok saa smal,
"Dig, du min eeneste, du min udvalgte Kone,
"Min Alders Stav, mit Døds Lys, min Krone,
"Dig Troeskab jeg tiltroer i al din Pligt og Kald,
"Du falder ei selv ved den Bedstes Fald.
"Din Gangolf, som saa reen en Troeskab mod dig øver,
"Ham du, det veed jeg vift, saa grusomt ei bedrøver."

74.

"Hvortil?" udbød med skyldbевидste Tæber
"Den unge Kone, da hun trak sin Svanearm,
"Skjøndt Gangolf den endnu at holde stræber,
"Mismodig bort." Hvortil "udbrød hun rask og varm:
"Alt dette Litanie? Hvormed har jeg i Livet
"Til slig Bebreidelse Anledning givet?
"Og er din svage Sjæl saa lavt mistænkelig,
"Alt noget Dieblisk du sligt kan troe om mig?"

75.

"Jeg Ulykksalige! Er det Gjengjeldelsen
 "For al min Kjerlighed? Hvem gav jeg heel mig hen?
 "Ufskyldighedens Kys, min Ungdoms første Driøter
 "Hvem tog mig dem? Og ach! for megen Kjerlighed
 "Er min Forbrændelse! Jeg selv mit Liv forgiøter.
 "Mit Hjerter slaæer for dig, jeg ei af Falskhed veed.
 "Hoffærdige, har du ei nok i denne Seier,
 "At du end qvæle vil den Skat, du eier?"

76.

"Her brød hun af, som om en overmægtig Smerte
 "I hendes ædle Bryst nedtrykte Stemmens Lyd.
 "Den Gamle angerfuld og hulkende af Fryd
 "Sin troe Rosette strax optrykte til sit Hjerter:"
 "Jeg meente intet Ondt, min Elskte, o tilgiv
 "Tilgiv en kjerlig Feil, mit meer end halve Liv.
 "Og lad et Kys igjen vor Fred oprette.
 "Ved Gud! jeg tvivler ei paa min Rosette."

77.

"Saaledes er man med jer Mandfolk faren."
 "Hun svarte og hans Kys undveeg behændigen:
 "Først lokker J med List os smidskende i Snaren,
 "Og, har J os deri, forvandler Nydelsen
 "Jert bedste Blod til sorte Galde.
 "Væ da den Arme, som jer fyldestgjøre maae!
 "Den lille Gnist, J selv saa ivrig pusted paa,
 "Hvor kan den lade jer i Mishaaes Piiner falde?"

78.

81.

"Jeg kjender Træet nok, den bedste Frugt det bær
"I dette heele Land," udbrød den gode Blinde:

"Men intet Menneske just nu ved Haanden er,
"Det er en Høsteday, mit heele Hundgesinde

"I Marken Arbeid har. Du maae undskyld mig,
"Da jeg er svag og blind. Dvar dog kun den Vengel
"Den Walter her!" Hun svarte: "Rei min Engel,
"Vi ingen nødig har foruden mig og dig.

82.

"Var du saa god og kun med Ryggen vilde

"Et Dieblif dig op mod Stammen stille,

"Saa kunde jeg her fra vor Græsbænk let

"Paa dine Skuldre op mig svinge.

"Og, staaer jeg paa din Skulder, bliver det

"Derfra til første Green et gandske lille Sæt.

"Jeg er fra Barndom i at klybe og at springe

"Som Egern rast og let, det skal mig vist gelinge."

83.

"Det Forslag lidet kun den gamle syntes om.

"Han svarte" o mit Barn, om du til Skade kom,

"Der brak en Green, hvor kunde da jeg Svage

"Vel hjælpe dig? Hør, vilde du behage

"At bie!" — "Jeg har sagt, at jeg ei bie kan.

"I saadan Bagatel du vil mig ikke tjene,

"Som uden ringeste Besværlighed gaaer an,

"Thi seer os nogen her, vi er jo gandske eene?"

84.

84.

"Da nu en Arvings Liv og Komme kunde billig
 "J Gare staae ved denne Appetit,
 "Saa hjælp Indvending ei, han maatte gjøre sit,
 "Halv med Genvælt, halv nogenledes villig,
 "Han stiller sig derhen, selv hjælper hende op;
 "Og for hans Skulder, som troesthyldig Karren spendte
 "Mod Træet, svinger sig Rosette med et Hop,
 "Hvor hende mellem Løv de stjaalne Glæder vente.

85.

"Nu hender det sig just, da disse Under skee,
 "At lige over for paa Blomstervolde
 "Den ædle Oberon og hans Titanie,
 "De Seers Dronning, Middagshvile holde,
 "Imedens adspredt stak i Haugen runden ont
 "De unge Elfers zephyrlete Skare,
 "Som næsten alle skjult i Blomsterbuske vare,
 "Hvor de laae slumrende til Maanestinner kom.

86.

"Usynlig sidde de og hør den heele Sag,
 "Hvorom Rosette og Hr. Gangolf sig forene.
 "Til Uheld at de saae og Pæretvæts Scene;
 "Sligt gav hans Majestæt ei sonderlig Behag.
 "O Dronning" brød han ud: "hvad hver en Kjender siger,
 "At det en Sandhed er, sees her udtrykkelig:
 "Er nogen Helligdom, som for at mætte sig,
 "En Kvinde ei med ublue Trækthed sviger!

K 2

87.

87.

"Ja sandt, o Salomo! tilstaaer din vilse Mund:
 "En enkelt ærlig Mand er dog endnu at finde,
 "Men vandre nogen mig al Jorden rund,
 "Forgjæves søger han en dydig Qvinde.
 "Seer du, Titania, i Pæretæet hist,
 "Hvor fræk hans Blindhed den troelsøse Qvinde spotter!
 "Ved Mandens Dines Nat hun troer sig og sin List
 "Saa sikker som i Plutos dybe Grotter.

88.

"Men ved min Trone, ved min Liljestav,
 "Og ved den Magt, som mig mit Rige over Elfer
 "Med dette Zepter overgav,
 "Om hende Qvindelist og Mandens Blindhed hjælper!
 "Ustraffed skal hun ei for mine Dine i
 "En Hauge glæde sig ved sit Forræderie.
 "Jeg strax vil Stæren bort fra Gangolfs Dine slibe
 "Paa friske Gjærning skal han hende gribe."

89.

"Saa! Vil du det?" Ham svarer Dronningen
 "Med Hestighed og med ildrøde Kinder:
 "Velan! jeg da min Fed med din forbinder,
 "Jeg sværger og; saa sandt jeg Dronningen
 "Af Else-Riget er, din Gemalinde,
 "At hun skal let og strax en Udflugt finde.
 "Er Manden uden Skyld? Betænk dog, hvad hun
 leed.
 "Er Frihed eders Lod, og vort Taalmodighed?"

90.

90.

- "Dog uden sig om hendes Harm at bryde,
 "Gjør Oberon, hvad han har svoret, sandt.
 "Berørt af Lilieptret flyde
 "Sig Gangolfs Dine op, og Støren brat forsvandt.
 "Beflyrted og forbaust han op i Veiret stirrer
 "Dg ryster sig, som om en Biesværm ham forvirrer
 "I det uvandte Syn. Men vee! hvad skuer han?
 "Sin troe Rosette — hu! omfavnende en Mand,

91.

- "Det er umueligt! Han saae ikke rigtig til,
 "Dg Lysets Straaler hans fravandte Dine blinde.
 "Umuelig gjør hun sligt hans egen Egteqvinde.
 "Han seer end engang hen — det samme Skuespil
 "Hans Bryst igjennemskjær. "Ha!" skreeg han hende
 til:
 "Gordamte Rufferke, Syrene, Djebelinde,
 "For mine Dine tør du Afstum uden Frygt
 "Saa skændig glemme Dyd og Væ, Troe og Pligt!"

92.

- "Rosette som hans Skrig lig Tordenslag forstrækker,
 "Fær ængstelig op, imens med et usynligt Slør
 "En useet Arm den blege Boeler dækker.
 "Hvad selsom Hændelse" hun tænker: "gjør
 "At denne gamle Knekt just skulde vinde
 "Sit Syn igjen paa slig en ubeleilig Tid."
 "Dog sandt Titania har sagt, som listig Qvinde
 "Endnu at redde sig hun mangler ikke Vid.

93.

"Hvad sfaer dig kjære Mand?" hun ned fra Træet skriger:

"Hvi tåer du saa affted?" — "Skamløse, spørger du!" —

"Jeg Arme! ach! fordi jeg Troeskab ikke sviger,

"Det er min Løn, min Mand mistænker mig endnu.

"Af Medyndt med din Rød ved Kunstler jeg nedbragte

"En hellig Geist af Alsyn og i Dragt

"Som du, med hvilken jeg freed selv med Trol-
domsmagt,

"Og til din Frelse mig den høire Arm forrakte.

94.

"For hvad roesværdigt er, skal jeg uskyldig liide,

"Og skammer du dig ei at tage saa affted?" —

"Ha!" skreeg han: "her forgaaer en JobSaalmodighed.

"Hvad jeg har seet, det kalder hun at stride.

"Gid ikkun Himlens Haand, der kjender, hvad jeg leed,

"Det Syn, den skenkte mig, saa sandt bevare!

"Og du, troeløse Qvind, saa sandt til Fanden fare;

"Som jeg et ærligt Ord ei til din Handling veed!"

95.

"Hvad?" brød hun ud: "saa kan min Gangolf tale?

"Be mig! ach alt for vist, maae noget, hvad det er,

"Mit Trylleværk forvendt i dine Dine male,

"Og Skygger hindre maae, at du ei rigtig seer.

"Du kunde ellers ei med slige grumme Eeder

"Beængstige din Kones ømme Sind,

"Dit soage Syn dig aabenbar forleeder,

"Det kun en Glimten er af et tvetydigt Skin." —

96.

96.

"O at kun mueligt var, at falsk jeg havde seet!"

"Han svarte:" Vel den Mand, som blot Mistanke
plager.

"Men o! Ulykken er kun alt for rigtig skeet.

"Jeg saae nok, hvad jeg saae" — "Min Rød jeg Himlen
klager.

"Hvor var en Kone for uløkkeligere!"

"Førræderinden skreeg i Taarer strømmende:

"O at jeg dette Stod end overleve skulde!

"Min arme Mand har nu Forstanden tabt tilfulde."

97.

"Og hvilken Mand ei giver Slip med Lyst

"Paa sin Forstand, skøndt Sandser overttyder,

"Saasnart af Suk sig hæver sligt et Bryst,

"Og Taarer af saa skønne Dine flyder?

"Den Gamle kan sig ikke længer staae:

"Giv dig tilfreds mit Barn, tilgiv min raske Varme,

"Og kom herved igjen i Gangolfs Arme.

"Det er jo soleklart, at jeg urigtig saae."

98.

"Nu vender Oberon sig mod Titanie:

"Der hør du; hvad hans Dine see,

"En Taare vadsker bort. Nu kan du triumphere,

"Dog merk min Sed, som skal mig hellig være.

"Jeg mig har elsket troet, og deri Vellyst funden,

"Det var en Drøm — Fortryllesen er sounden.

"Troe ikke, Graad forblinder ogsaa mig.

"Fra denne Time af jeg skilles maae fra dig.

J 4

99.

99.

- "Ei meere skulle vi paa Jord, i Lust og Vand,
 "Ei hvor en Blomsterlund af Himlens Balsam fødes,
 "Ei hvor en mager Gris i evig mørke Land
 "Bevogter Trolddomsskat, indbyrdes mødes.
 "Selv Lusten trykker mig, hvori du aander, flye!
 "Og veh dit Hyllekjøn, som Himlen vred begaver
 "Med List og Skjønheds Givt! Og veh de seige Slaver,
 "Som eders Kjæder bær — jeg vil jer alle flye!

100.

- "Og hvor en Mand i Qvindens Strikke,
 "Som den fortunlede lystdruke Sultan kan
 "Sig fange, fæste hen, og stirre hende an,
 "Og sue Troldoms Givt af hendes kaade Blikke;
 "Og troe, at Elskov hun i Slangebarmen bær;
 "Og af den smilende Syrene sig bedaare;
 "Og hendes Eder troe; troe hendes falske Laare;
 "Han være dømt til Qual og Lidelser.

101.

- "Og ved det store Navn det være svoret,
 "Det Navn, som Aander selv unævned lade maae:
 "Min fæste Slutning og mit Løstes Fed skal staae,
 "Indtil et troefast Par, af Skjebnen selv udkaared,
 "Bed kydske Kjerlighed foreener sig til eet,
 "Og prøvfast i Lidelser og Glæder,
 "Med Hjerter uadskildt, skjøndt paa adskildte Steder,
 "Godtgjør ved Kjerlighed det Onde, som er skeet.

102.

102.

"Naar dette ædle Par skyldløse reene Hjerter
"Gav alt for Kjerlighed, om og selv Havet stæeg
"Dem op til Struberne, og under bittere Smerter
"Af Skjebnens Grumhed ei fra første Elskov veeg,
"Og vilde hellere sin Dod i Flammer vælge
"End for en Throne Dyd og Troestab sælge;
"Titania, naar disse Under stee,
"Da ville vi igjen hverandre see."

103.

"Saa talte Geisten og forsvandt for hendes Blik.
"Omsonst hun lokkede med kjælen Stemme,
"I sine Arme hun ham ei tilbage fik,
"Han ikke kan den Fed, som han har svoret, glemme,
"Om han end havde selv bagefter angret det.
"Den Fed, han svoret har, maae ham som Aand forbinde,
"Han kan ei løses, før (som ikke synes let)
"Tve Elskende, som han forlanger dem, sig finde."

104.

"Fra den Tiid af og indtil vore Dage
"Har Oberon i egen Skikkelse,
"Ei viist sig meer, men snart han sees at tage
"Sit Ophold paa et Bierg, og snart i Skovene,
"Snart i en Dal, hvor han de Elskende
"Bestandig har sin Vellyst i at plage
"Og at forstyrre; thi at Oberon for jer
"Har Naade viist, et selsomt Under er."

105.

Den gamle Scherasamin her sin Fortælling ender,
 Og Hyon tager En af sin Amandas Hænder,
 Han siger: "Mangler der kun to Forelsktes Troe
 "Til Oberons og til Titanies Roe,
 "Saa skalden krones snart ved Skjebnens blide Domme.
 "Var det ei Oberon, som os forbandt?
 "Hos Elskovs Fiende vi, som elske, Naade fandt.
 "Hvad Prøver — o lad dem jo før jo heller komme!"

106.

Amanda legger nu i Stedet for et Svar
 Hans Haand imod sit Bryst med smilende Blikke.
 Da hun saa meget for sin Ven opofret har,
 Hvad bliver nu med Ord for hende at udtrykke?
 Ja Begge sig i saadan Grad henrykke,
 At deres gamle Ven heel misfornøied seer,
 At skønne Eventyr, trods alt hvad han kan nikke,
 I Rytte og i Frugt med eet forfunden er.

107.

Vel skjulede endnu for vore Elskende
 Uskyldighedens Elser den bradde Fare,
 Og deres Kjerlighed flød just des friere,
 Jo reenere dens Kilder vare.
 De uersaerne ei paa Dag mod Fienden staaer,
 Derfor hang deres Lod og Skjebne ved et Haar.
 Til deres Undergang for evig at bestemme
 Er nok, at de et Dieblif sig glemme.

 Obe.

Oberon.

Syvende Sang.

I.

Nu vare midlertid syv muntre Dage omme
 Ved gunstig Vind, da begge vores Par
 Til Stranden hos Lepanto komme.

Dem Havets Element ved Dværgen gunstigt var,
 Her ligger da, som Hyon strax fornemmer,
 Doe hurtigseilende Pinasser færdige:
 Sit Lob den Ene til Marseilles Havn bestemmer,
 Den Anden til Salern medtager Reisende.

2.

Da vores unge Helt den Gamles Agtsomhed
 Og Mentorblik ei lidet Kjeder,
 Han ved den Hændelse er glad, og strax bereed
 At nytte begge disse Leiligheder.

"Ben!" siger han: "et Nar maaskee sig velter om,
 Før jeg faaer Leilighed at see de Frankers Riige.

"Jeg for det første er, du veed, bestemt til Rom,
 Og alle Pligter maae for denne større viige.

3.

"Dog er min Skyldighed at lade Carl erkjende,

"At jeg mit Ord har holdt. Du som min Baabenmand

"Fuld,

"Guldføre maae for mig, hvad selv jeg ikke kan;
 "Jeg vil dig derfor strax med den Pinasse sende,
 "Som til Marseille gaaer, iil uden Rast og Roe
 "Til Hoffet overgis hans keiserlige Hænder
 "Den Kasse med Kalifens Skjæg og Tænder,
 "Og sig ham selv, hvad Gjerninger Du saae;

4.

"Og at, om jeg ei først i Rom Betsignelsen
 "Alt hente pligtig var, mig intet hindre skulde
 "Alt komme til ham selv med Sultansdatteren.
 "Farvel min Ven! See, Seilene er fulde,
 "Alt lettes Ankeret. Til Reisen Lykke!
 "Og naar du har forrettet dette Stykke,
 "Eaa kom og søg mig op i Lateran.
 "Hoem veed, vi lange der maafee paa een Tiid an.

5.

Ham under Dinene den brave Gamle saae,
 Han vugged Hovedet og blev ei gjerne ude
 Med noget bittert Salt, som ham paa Tungen laae,
 For denne List den unge Helt at laude;
 Dog holdt han sig. Den Kasse, meener han,
 Ei nødig gjordes hjem at bære,
 For Herren fandt sig selv i Stand
 Personlig Keiseren sit Regnskab at levere.

6.

Men da hans Prinds og Ven saa hæftig staaer derpaa,
 Bli'r ham nødvendigt sig til Reisen at bestikke.

Han

Han taer Amandes Haand, i det han skulde gaae,
Og kysser den, omarmet saa med Blikke,
Hvorudi Sorgens Præg, de klare Taarer, staae,
Den brave Fyrstesøn: "Gid Himlen eders Lykke
"Befodre!" sukker han: "O Oberon, det see!
"Og gid vi, Herre, snart igjen hverandre see!"

7.

Vor Ridders Hjerter slaaer, da mellem hans Betjent
Og ham den aabne Søe sit Svælg udbreeder.
"Hvad har jeg gjort? Hvorvidt min Lidenstabs mig seeder!
"Maar haver nogen Mand saa vel sin Herre meent
"Som denne Mand? Hvem holdt i Farer
"Saa troelig ud? Jeg angrer det for seent.
"Han har i Raad og Daad mig ærlig tjent.
"Men hvem fremdeles nu mig for mig-selv bevarer?"

8.

Det var hans Kælelses, og hemmelig han lover
Sig selv og Oberon, som useed svæver over
Hans Iffe med en sagte Vind som Mand,
At han sin Lidenstabs vil lægge fast i Baand,
Og i sin Kamp med Dyd og Elskov tapper stande.
Omhyggelig han nu sig holder fra Amande,
Og bringer Ratten til op efter Stjernerne,
Og Dagen forrigfuld i Havet ud at see.

9.

Da Rezia den Mand, som hun sit Hjerter skjenker,
Saa reent forandret seer, er hun i Tvilsomhed,
Hun

Hun sig dertil ei mindste Marsag tænker,

Og hun, som ei af Stolthed veed,
Af Omhed blot for ham sit Hjerte frænker,

Taalmodig smilende hun viiste, at hun leed.
Det Onde midlertid hver Time sig forøger,
De Dag- og Natte-Roe forgjæves Begge søger.

10.

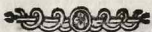
En natlig Time, da paa stjernefulde Himmel
Den sunkende Arktur i Thetis Skjød
Sig sank — om Borde taug Skibsfolkets Larm og
Brimmel,

Og Oceanet knap, liig Hvedemarken, flød,
Som Zephyr vugger mildt — hver Mand i Skibet,
Den dybe Søvn til Bytte givet,
Vordunstede den Viin, som randt i Marerne,
Den sikre Styrmand selv ved Roret nikkede.

11.

Selv Fatme var ved sin Prindsesses Fødder
Fast slumred ind, kun for dit Dielaag,
O Hyon! Sønnen fløi, kun fra din Barm den
drog

O Rezia! — De arme Sjele bøder
For Elskovs Givt. Hvad Brand i deres Blod!
Og kun en enkelt Bæg imellem stod,
Saa intet Suk de jo indbyrdes høre,
Og Begge synes fast hinanden at berøre.

12.

Vor Ridder, som den længe holdte Trang
Tit Marter blev, som hver en bitter Taare,
Hans Grumhed af Amandes Dine tvang,
Om Hjertet brændte nu, drog Suk saa høit, saa saare,
Saa angst, som om han Dødens Smerter leed.
Hun, som med Dyd og Skam i nogle Timer stred,
Beslutter nu tilsidst den Lindring dog at nyde,
At spørge om hans Dval, og Trøst ham at tilbyde.

13.

I hvide Nattedragt en Engel liig
Hun ind til Hyon gaaer med frygtsom aabne Arme,
Og kydske ømme Blik bereed til at forbarne;
Ham synes, at for ham sig aabner Himmerige,
Hans Afsyn kort tilforn saa mat saa bleg som Døden,
Bliir ildrød, og hans Puls, som nys saa modløs gik,
Fordobler sine Slag med overmægtig Støden.
Han føler Liv og Aand igjen et Dieblik.

14.

Men Dørgens Trudsel strax igjen ham kaster ned,
Og skøndt han alt, ved hendes Godhed fristed,
Den Skjønne til sit Bryst at trykke sig fordristed,
Han strax sig ud igjen af hendes Arme stred,
Wil sne, bliir staaende, gaaer anden gang tilbage
Den Elste i sin Favn at tage.
Med eet han stirrer bort med vilde rullende Blik,
Som lyner af den Dval, der i ham foregik.

15.

Hun sank paa Leiets hen, høit slog det fulde Hjerte,
 Og Brysters Sphærer stæeg, og strømvands styrkede
 Smerte

I Elskovs heede Graad af Diet paa hans Brud,
 Han saae, og Mennesket holdt ikke længer ud.
 Afkindig flyder han (lad end det Værste møde)
 I Brudens Arm, antændt af Elskovs Glød.
 Hans Læbers heede Løst opsuer Elskovs Køde.
 Og over Dæmninger det fulde Hjerte flød.

16.

Selv Kexia af Lyst og Kjerlighed henreven
 Forglemte Modstand nu, sig overlod henrykt
 De længe savnte Kys, som var en Marter bleven,
 Til Brystet vevselvuds ham trykkende og trykt.
 Hans aldrig mattede Mund paa hendes Læber kysser
 En sandseberufende Forglemmelse, der dysser
 Fornuften ind, han dristig farer frem,
 Og ach! i Hymens Sted foreener Amor dem.

17.

Strax sortnes Himmelen, og alle Stjerner svinde;
 De Lykkelige! o de merker ei dertil.
 Stormtudende fremrufer vilde Vinde,
 Luftkredsen tænder sig med meer end Vtnas Ild.
 De hører ei. I Harm, som ingen Magt kan hæmme,
 For deres Nafsyn tæt faer Oberon sin Wei;
 De hører ei. Ja alt henrulder Tordnens Stemme
 For tredie gang, og ach! de hører ei!

18.

Med vaade Vingers Flugt, som frygteligen suuse,
 Uthørte Storme løs fra alle Kanter brød;
 Jordaren knager selv, de sorte Skyers Skib
 Spyder Strømme Ild, og Havets Bølger bruse,
 Som Bjerger taarned op i Skum, og drivende
 Med vildsom Fart Pinassen fører.
 Baadsmanden skreeg omsonst i stormbedøvede Ører.
 "Væ os! Væ! Vi forgaaer!" Skibsfolket tudede.

19.

De reent utæmmede Stormvindes Bragen,
 Den heele Horizont i Luer knitrende,
 Og Jordnens Rost, og Skibets Knagen,
 Som vexelviis i Dybet dalede,
 Og vexelviis mod Himlen slyngtes op,
 Og svæved frygtelig paa Fjeldbølgers Top,
 Alt dette, mægtigt nok de Døde op at strække,
 Maae endelig vort Par af deres Lummel vække.

20.

Amanda sielesløs faer ud af Hjons Arm,
 "Gud! Himlens Roster" skreeg hun: "os forbande!
 Han skyldbevidst brød ud: "o Oberon, forbarm
 Og frels, om ikke mig, saa frels dog min Amande!"
 Men ham, som Skytgud for Ufskyldighed kun er,
 I billig Straffedom ei Bøn og Raab bevæger;
 Forsunden er hans Horn saavel som Bæger,
 Han hører vel, men han bønhører ikke meer.

21.

Nu kaldes midlertid alt Skibets Folk tilsammen.

"J" siger Skipperen: "J seer den fælleds Nød:

"Med hvert et Pulseslag går Lysten, Havet, Flammen

"Imod det gode Skib forfærdelige Stød.

"Sligt Veir jeg aldrig saa. Maaſkee en Enkelt's Død,

"En enkelt Synders Død kan frie os allesammen.

En søger Hevnens Lyn maaſkee iblandt os ud,

"Bestemt til Undergang til Priis for Havets Gud.

22.

"Saa lad os da ved Lod adspørge Himlen her,

"Hvem Ofret er, dens Tordener forlange.

"Mon blandt os nogen Mand for det Forsøg er bange?

"Hvor alle dog maae døe, er intet uovsomt meer."

Han tier, Folkene hans Forslag vel antage,

En Præst bær Kalken frem, ind kastes Lodderne,

Rundt om paa Knæ man ligger bedende,

Han mumler paa en Bøn og byder hver at drage.

23.

Med lønlig Ahnelse dog med udbortes Nød
Gaaer Hyon frem, hans Lillids Miiner væbne

Den stumme Rezia, som bleeg og uden Blod

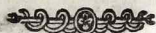
Lig Marmorstøtten staaer. Han trak og — o! hvad

Skjebne!

O Oberon! — han trak, med kold og zittrende Haand,
Det dødelige Lod. Skibsfolkene forstummer,

Han læser blegnende, erkjender Hevnens Dommer

Og overgiver sig i Skjebnens Baand.

24.

"Det er dit Bærf," til Oberon han skriger;
 "Jeg føler dig, skøndt jeg dig ikke seer,
 "Opbragde Aand, jeg føler, du er her!
 "Ja du advarte mig! Dit Ord du ikke sviger,
 "Retfærdig er din Dom! For mig jeg vil ei bede.
 "Kun skaan min Rezia! Af Skyld hun ikke veed.
 "Paa mig Gørdømte kun nedstyrte al din Brede!
 "Skaan hende, og jeg bær den med Saalmodighed.

25.

"J, mine Venner, som min Død vil redde, skjenker
 "En Medynks Taar: ham, som Himlens Brede traf.
 "Mit Liv er ærefuldt, jeg kjender ikke Kenker.
 "Et Dieblif, da jeg, beruset af
 "Den søde Givt, mig ei til Minde fører
 "Et Ord, som nu for seent i mine bange Drer
 "Gjenlyder, er mit Fald. — At være Menneſke,
 "Det er: at være ſvag — er min Forbrydelse.

26.

"Tungt bøder jeg derfor dog uden Klage,
 "Jeg den elſkørdige Miſgjerning angrer ei.
 "Gørdømmer Himlen mig? Mit Hjerte ſvarer: Nei.
 "For Elſkøvs Brøde vil Algodhed Forhang drage.
 "Men du, ſom Øſtens Pragt for Kjerlighed hengav,
 "Du, ſom ſaa trygt paa Elſkov torde bygge!
 "O! denne Lue døer i ingen Bølgegrav!
 "Udødelig den er endog hos Hyøns Skygge."

27.

Her blev ham Hjertet fuldt, han holdt den blege
Haand

For Diet og han taug. I Kredsen ingen Mand
Saa vild, ei Bryst saa raat, som kan ved Mandens
Ejebne

I dette Dieblif mod Medhyk sig bevæbne.

Det var et Lyn, som i Oprindende forsvandt.
Hans Død var Sikkerhed, var Livet for dem alle.

"Og da ham Himlen selv til Offer syntes kalde,
"Hvem turde, sagde de:" da nægte den sit Pandt?

28.

Men Stormen, som fra første Dieblif,

Da Ridderen sin Dødsdom fik,

Alt sagtne syntes, kom med dobbelt Magt tilbage,
Styrroret brak, og Mast og Stænger knage.

"Lad" freeg det heele Skib: "Lad den Misdæder falde!"

Captainen nærmer sig vor Ridder. "Unge Mand,

"Du seer, Opsættelse dig ikke frelse kan,

"Da saa skal være, gæk, døe frit og red os alle."

29.

Nu gaaer den ædle Helt med stadigt Trin og Mod
Til Skibets Rand. Paa engang styrter Bruden,

Som kort tilforn lig livløst Marmor stod,

Nu som en Rasende derhen med Skrig og Luden,

Med høitopsvolmed Bryst og Die taaresfrie

Hun slynger stærke Arm om ham i Raserie,

Og kaster sig med ham vidt ud paa Havets Bane.

I Stormen hendes Haar fløi som en Løves Mane.

30.

Fortviled Fatme strax vil efter hende springe,
 Man hindrer hende dog. Hun seer det hulde Par
 Troefast omarmede som Ranker sig at slynge,
 De veltes fort paa høie Bølgers Dynge.

Nu sees de ikke meer. Kun Binden giver Svar
 Til hendes Skrig. Hvo kan tilbagebringe,
 Hvad hun har tabt? Sin Fryd sit Haab hun seer,
 Med hendes Rezia for evig borte er.

31.

Knap havde midlertid de grumt opbragte Bølger
 Berørt Prindsessens Haand, saa lægger sig
 Uveirets Raserie. Ei Stormen dem forfølger

Ei buldrer Tordnen meer, selv Havet, frygtelig
 Optaarned nys, sank ned til speileglatte Bande,
 Skibsfolket uden Haab om Hyon og Amande

Nu farer deres Cours med muntre Narer frem,
 Ei ankende den Rød, som mueligt venter dem.

32.

Men hvad er nu bestemt de hulde Elskende,
 Som uden Haab paa aabne Bølge driver?
 De indre Følelser af Kjerligheden bliver

I Bølgegraven ved, skændt sandse, høre, see
 Forgaaer, skændt Oberon kan qvæle Flammen,
 Han ei udslukke kan den indre Sielelyst.

Og stedse holdende sig fast de aande sammen,
 Og svømme Mund mod Mund affted og Bryst mod
 Bryst.

33.

Og Oberon kan see dem liide uden Klage?
 Kan, Ven, Skjætsengel før, nu see dem liide Nød?
 Han saae dem, selv han græd — det er den visse
 Død!

Men vendte sig og fløi fra Synets Skrak tilbage.
 Dog værer uden Sorg! De kan ei undergaae,
 Og begge Levende til næste Strandbred naae.
 Den underfulde Ring, som hun har paa sin Finger,
 Al Havets Magt, skjøndt hun ei veed det, tvinger.

34.

Den som har denne Ring, saa tryk som Cæsar seiler
 Paa Baad i største Storm; ham intet Element
 Græver Livets Lys; han gaaer i Ild ubrændt;
 Rast ham i Fængsel, strax opspringe Laas og Nøgler,
 Saasnart han rører dem; og vil han fra Trident
 Til Memphis, Bips! udspændes Vindens Boiler.
 Den er de Wiises Steen, det er den Talisman,
 Som giver Daaren Guld og fattig Folk Forstand.

35.

Dens Eier Maanen selv, saa tidt han vil, forrykker
 Paa aaben Mark ved Solens klare Skin,
 Saasnart han vil, han bruger Geisternykker
 Og i en Taage sig usynlig hyller ind.
 Skal nogen staae for ham, han Ringen trykke,
 Det være Skygge, Aand, Dyr eller Menneske,
 Saa staae de strax ærbedigst bukkende,
 Og som Patron hans Vink bestemmer deres Lykke.

36.

36.

Ham som sin Oldermann erkjender Nanderne.
 Paa Jord, i Lust, i Vand og Luer
 For hans Nærværelse de værste Udyr gruer,
 Ja Antichristen selv for ham staaer skjælvende.
 Ei kan ved nogen Magt i Himlen og paa Jorden
 Den Ring frarives hvem, som ei har sjaalet den.
 Med magisk Kraft den skytter vældigen
 Sin Eiermand for Død selv mod Naturens Orden.

37.

Det var den Ring, som dig Amanda redded
 Ved kjeffe Kjerlighed dig og den Mand,
 Som ved din stærke Arm igjennem Bølger leeded
 Hen til en øde Ø, uvidende hvordan
 Fandt dig og sig igjen ved eensom Strand.
 Vel haver Skiebnen her et steenhaardt Leie reedet,
 Saa vidt de see, det er Vulcaners Levninger,
 Paa Løv og friske Grønt ei hviler Diet her;

38.

Dog er det ikke det, som i den første Svimslen
 Det glædedrukne Pærs Fornemmelser har rørt.
 Saa ufornodentlig saa underfuld af Himlen
 Befried, levende til tørre Strandbred ført,
 Frie, eene her sig Arm i Arm at finde;
 En Hændelse saa stor saa overrumplende
 Var alle andre Ting for deres Dine svinde,
 Dog deres Tilstand snart dem giver Gælelse.

39.

Selv ind paa Legemet igjennemblødt af Vandet
De strax sig klæde af, hvor kan de andet?

Hvit Solen stod og eensom Stranden var,
Men medens Klipperne de vaade Klæder bar,
Hvorhen, o Rezia, at undsøge Solens Straaler,
Hvoraf din Liliehud at stikkes ikke taaler?

Selv Sandet brænder din sneehvide fine Hod,
Og ach ei Træe ei Bust til Lye for Heeden stod!

40.

Den unge Mand tilsidst blev vaer en Klippestue,

Han tog Amanda op og fløi derhen,
Var saa Moos, Kor og Tang (i Rød maae alting due)

Til Leiested, hvad Hendelsen

Tilbød, og kasted sig ved hendes Side hen.

De see hverandre an med tausé Blik og sue,

Hun af hans Die han af hendes Blik igjen,
Trost mod de Lidelser, som Begge true.

41.

O Kjerlighed, du søde Balsam for
De Dødelige, du formælte Sjeles Hæder,

Du Piiners Lethé! hvilke andre Glæder

Er dine liig? — Omvexlingen hvor stor,
Hvor brat Redstørtningen i disse Tvendes Skjebne!

Nys Jordens Vndlinger, fra Thronen styrtede,

Knap Liv det nøgne Liv af Dybet reddende,

De ved din Kraft endnu mod Uldergang sig væbne.

42.

42.

Den stolte Riddersal, som Østens Rigdom smykker,
Har ei for Rezia saa stor Henrykkelse
Som dette vilde Sted; og han hensmeltende,
En Gud i hendes Barm, sin Brud til Hjertet trykker,
Sig troer udsadelig. Skjøndt paa halbraadne Tang
De hvile, merker de dog ikke, at de trænge
Til asiatisk Pragt paa Silkesenge
Iblandt Schasminers Dunst ved Rattergalers Sang.

43.

O at den ende maae, saa varmt den Livet nærer,
Den søde Bildelse, skjönt tvende Timer glee
Umærkte bort! Naturen nu begjærer
En anden Kost. Men Kost paa dette Sted —
Ufrugtbar ubeboed er denne øde Strand,
Ei noget spiseligt til nogen Side funden,
Og ach forbittred drog selv Oberon sin Haand
Fra Begge bort — hans Bager er forsvunden.

44.

Med modigt Trin besteg den unge Mand
Fjelddryggen deromkring. Han seer, saavidt han kan.
Men lange Strækninger af Fjeld og Klipper truer
Hans bange Dieson, hvorhen det stuer.
Ei lokker saftig Grønt paa blomsterklædte Eng,
Der er ei Træ med gylden Frugt behængt,
Knap noget Lyng og tynde Tjørnehækker
Og Tidsler hist og her den nøgne Grund bedækker.

45.

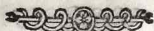
"Saa skal jeg" brød han ud, og vild af Pline beed
 Han sig i Laben: o saa skal jeg da med tomme
 "Trøstløse Hænder hjem til Huulen komme,
 "Til hende, som mit Liv og alt det Tab, jeg leed,
 "Deeltager halvt. Jeg hendes Mand og Støtte,
 "Jeg som med hvert et Pulseslag
 "Tilhører hende, jeg kan ei een eneste Dag
 "Til Livets Ophold hende nytte?

46.

"Forsmægte skal jeg dig for mine Dine see,
 "Dig det Guldkomneste, Naturen skabte.
 Forsmægte! Dig, som ved mig Rasende
 "Elendig blev, for min Skyld alting tabte,
 "Dig, som et gyldent Lod den bedre Skjebne drog,
 "For Himlens Brede dig i mine Arme jog?
 "Dig bliver" (her af Harm og Raserie han hviner)
 "Dig bliver ei en Vid at stille Hungrens Piiner!"

47.

Høit broler Helten i unævnelige Smerte,
 Og derpaa synker ned i taus Fortvivlelse.
 Dog skyder Troens Lys omsider i hans Hjerter,
 Han springer op ei meer fortvivlende,
 Men med fornyet Mod omsøger alle vegne.
 Alt aftnes Himmelen, ved fjerne Ocean
 Flød Solens Rand i Guld — paa engang henrykt han
 En deilig Frugt blev vaer i disse vilde Egne.

48.

Hals oplyst rødmende, halv under Blade dulgt,
 Den har, Melonen liig, sit Løb langs Jorden fulgt
 Paa brede løvbeklædte Ranker
 Indtagende af Lugt og spraglende bemalt.
 Hvor troer han rigelig sin Møie sig betalt!
 Han bryder den, af Fryd hans Hjerte banker,
 Hans vaade Dine Tak opsende Himmelen,
 Han flyver frydefuld hjem til sin Brud igjen.

49.

Almada, som tree Timer sig besandt
 I Dødens Frygt ved Strandens øde Kant,
 Hvor alle Ting til Frygt opvækker,
 Hvor hver en Lyd, hvor Stilhed selv forstrækker;
 For hende nogen Deel af lange Tiid forsvandt,
 I det med uvandt Arm hun her et Leie dækker
 Og heele Lag af Havgræs, Moos og Rør
 Fra Stranden op til Huulen før.

50.

Mat, som hun var, udtøimtes sidste Kræfter
 Ved dette Arbeid reent, alt hendes Knæ gav efter,
 Hun sank ved Stranden ned med tørre Strubes Jld,
 Som Tørst opflammede, og Hunger kom dertil.
 Hvor angstfuld hendes Lod! Og denne Drik hvor
 vild,
 Hvor nogen, klippefuld? Og hvor kan Hyon tebe?
 Hvad Uheld traf ham vel? Et Dyr, maaskee en Løve?
 Hun blot ved Tanken er Fortvilelsen til Epil.

51.

51.

Nu hendes Phantasi hver grusom Muelighed
 For hendes Die frem med varme Farver fører,
 Forgjæves hun med egen Rødsel streed,
 Hvert Bølgeslag forstrækker hendes Ører.

Tilfældt bestiger hun, endskiøndt hun neppe kan,
 En Klippehøi, seer ud til alle Kanter,
 Og ved det sidste Glimt af Solens Diamanter
 Hun bliver Helten vaer. "Der er, der kommer han!"

52.

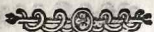
De kjendte Toner snart derhen hans Dine drage,
 Han viser hende fiern den skjønnne gyldne Frugt,
 Saa skøn som hiin i Verdens Barndomsdage,
 For hvilken Qvinden ud af Paradiis blev luft.
 Som i Triumph ved Solens sidste Tunker
 Han holdt den op, og, som de faldt derpaa,
 Dens glatte Hud med Rødt i Flammestriber prunker.
 Amanda knap tør sine Dine troe.

53.

"Saa lader Himlen dog sig ved vor Nød forbarme!"
 Udbrød hun, og en enkelt Taare blank
 I hendes Die stod; og førend Taaren sank,
 Er Hyon alt i hendes aabne Arme.

Den svage Tone, og at hun halv svimlende
 Sank hen til Heltens Bryst, forbød ham dvæle.

De sad sig ned, og da en Kniv ham manglede,
 Tog han sit korte Sværd den skjønnne Frugt at deele.

54.

Men, Venner, Penselen her zitterer af min Haand!
I denne Jammer kan du alt for strænge Mand
End spotte deres Nød, end deres Haab bedrage?
Pilsraaden inden i og galdebitter var
Den skønne Frugt; de kan den ikke smage,
Og bleeg som Døende seer det bedragne Par
Bilddt Frugten an, de synke som i Jorden,
Som om af klare Lust dem traf en Torden.

55.

Ru styrter Hyon i en bitter Taareflod,
Et Udbrud af Fortvilelsen, som brænder
I halv henstorknede og sammenløbne Blod.
See, hvor hans Dine stivt i Hovedet ham stod,
Den gigtfortrukne Mund, de harmfuld klapprende
Tænder!

Amanda roelig, dog med brækket Mod
Med Kinden bleeg, slukt Dø, tørre Læber:
"Lad" siger hun: "mig døe! Mig Tørsten dræber."

56.

"Endog at døe er sødt her ved dit Bryst.
"Og Tak see Hevneren, som i sin Harm,
"Saa streng den er, dog lod mig denne Trost!"
En qvaltes Stemmen selv, hun tang, og i hans Arme
Hun sank. Saa synker ved Orkanens Stød fortrykt
En salmed Lilie. Af Kjerlighed fortrykt,
Forrykt af Angst og Harm den vilde Hyon tumler
Til Jorden hovedfuld: "O Oberon!" han mumler.

57.

57.

"Ach kun en Draabe Vand Retfærdigste! En Draabe!"
Han høres halv i Væn halv utaalmelig raabe:

"Jeg eene Skyldig er! Gjør mig ulykkelig!

"Mig slaae din Brede ned! Naturen blive mig

"Rundtom til Grav og Ork! Mod mig lad Helved hvine!

"Kun hende skaan! O leed min dunkle Gud

"Paa nogen Kildes Spoer! Du, som er evig god,

"En Draabe Vand at lindre hendes Piine."

58.

Nu gaaer han ud paa nye, hans vilde Miiner sværge,
At før tomhænded han vil vende om igjen,
Før vil han selv fortært af Tørst og Hungeren
Begrave sig blandt disse Bjerge.

"Han," skreeg han grædende: "som unge Ravnes
Skrig

"Bønhører, vil endnu forbarme sig.

"Han kan ei Mennesket, sin bedste Gjerning, hade,

"Han vil vist, han vil vist dig ei forsmægte lade."

59.

Knap har han Ordet sagt, saa synes han at høre
Ei langt derfra en Kilde rindende.

Han lytter til med opspændt skarpe Øre;

Det rinder fort — Han takker Himlene,

Og søger rundt omkring, og ved det sidste soage

Halvlys i Skumringen snart Stedet finder han,

Tæer i en Musselskal det friske Kildevand

Og til sin smægtende Gemal gaaer glad tilbage.

60.

Bequemere Erqbægelsen at nyde
 Han bærer hende selv til Kildevældet hen.
 Det var kun Vand — dog synes Liv igjen
 Igjennem Ganen ind i Sandserne at flyde.
 Dets Lædskelse er styrkende som Viin,
 Og sød som Melk, som Olie mild og fin.
 Det har den Kraft at lædskel og at mætte
 Og hver Fornemmelse af Lidelser at lette.

61.

Saaledes stillet Lærst og Hungers Trang.
 Og ham til Tak, som nu den anden gang
 Undreer dem Døden, Lillids Taarer smile.
 En i den andens Arm endnu de hvile
 Hos Kildens Væld, da ved dens kjole Rand
 Den søde Trøstere i al Slags Rummer
 Oploser smilende de matte Lemmers Baand.
 Og kjerlig hvile de i sød og roelig Slummer.

62.

Det første Dagstjær knap er spillende omkring.
 Vor Hyons Pande, før han springer op og iler
 At forske ud paa nye, han vover mangt et Spring,
 Hvor aabne Afgrund vidt et fløved Fjeld udspiiler;
 Han speider hver en Krog, bestandig agtsom paa,
 At til sin Brud han ei Tilbageveien tabte,
 Og kummerfald, da han af Dyr og alt det Skabte
 Den heele De reent ubeboet saae.

63.

En krummed Stie fra Hulen hen mod Sønder
 Ham fører endelig ind i en lille Bugt;
 Og bag et Klipperivt, hvor noget Krat forkynnder
 En skovfuld Egn, han seer beladt med moden Frugt
 Et Daddeltræe. Saa let som paa sin Flugt
 Til Himmelen den arme Synder,
 Som nys i Skjersilds Blod og grumme Heede hang,
 Han op i Træet sig som op til Himmels svang.

64.

Og brød den søde Frugt, saa meget i sin Taske
 Han romme kan, sprang ned igjen og soer
 (Hans Fodder er som Skovens Sønners raske)
 Sin Rezia, som ham i Tanker altid staaer,
 Saa snart hun vaagnede, dermed at overraske.
 Skjøn hylled i sig selv hun laae end, da han naaer
 Til Stedet, sovende med rosenrøde Kinder.
 Knap halv en Silkegjord det smukke Bryst tilbinder.

65.

Henrykt ved dette Syn, uskyldig Nydelse,
 Staaer Hyon hos den skjonne Sovende,
 Som hendes Genius, og bøied ned betragter
 Med kjerlig Gjerrighed det Engels-Billede,
 Den altid nye Henrykkelse:
 "Hun er det, som for mig et Lod for intet agter,
 "For hvilket Jordens Børn, om de kan gribe det,
 "Hvad dyrt og helligt er, opofre let.

66.

"For Østens Throne har dig Kjerlighed bedraget,
 "Du paa det bløde Skjød med asiatisk Pragt
 "Til Jordens Herlighed vellystigen opdraget,
 "Paa dette nøgne Fjeld i Nat har hungrig lagt.
 "Din Baldakin er Himlens aabne Buer,
 "Din Seng er Ror og Moos; her hvor Naturen gruer,
 "Hvor Ejern og Eidsle groer, hvor Vinden stryger
 paa,
 "Her vilde Frugter du og Vand til Rød kan faae.

67.

"Og jeg som er fordømt i Skjebnens strenge Aft
 "Med eget Uheld at anstikke dem, sig nærme
 "Til mig — i Stedet for fra Rød dig at bestjerme,
 "Jeg haver dig i denne Tilstand bragt!
 "Saaledes lønner jeg, hvad du for mig har givet,
 "Og hvad du vovet har. Jeg Ulyksalige,
 "Dit Aft i Verden nu, jeg er kun Menneske,
 "Og jeg har intet selv, jeg reddede kun Livet."

68.

Hans Skjebnes Følelse brød ufrivillig ud
 I lydelige Ord og vækkede hans Brud.
 Det første, hun blir vaer, er Hyon, som med Blikke,
 I hvilke Glædens Tegn og Elskovs Følelse
 Den dybe Sorg halv undertrykke,
 Paa hendes Skjød sin Frugt udbreedede.
 Den magre Koft og tvende Muskelfaller
 Med Vand hun i sin Rød et Guderamaaltid kalder.

M

69.

69.

Et Guderamaaltid? Ja, thi op til Syons Bryst
 Sit Hoved hviler hun. Har han ei Frugten plukket?
 Har han ei røvet sig den søde Slummers Lyst,
 Og paa saa mangen Torn i Haand og Fod sig stukket?
 Saa regner Kjerlighed ham alt til Beste an,
 Tilfidesættende, hvad Begge krænke kan,
 Og for at spreedde bort den Skye, som halv fordunkler
 Hans Ansyn, lutter Fryd af hendes funkler.

70.

Han saae Anstrengelsen af Mod og Kjerlighed,
 Han saae sin skjonne Brud med Englemüner smile.
 Med Diet taarefuldt og Kinden glædeheed
 Han sank i hendes Arm. "O skal jeg ei fortvile"
 Udbrød han: "hade mig, forønske Stjernerne,
 "Som i min Fødselsnat uheldig blinkede?
 "Og skal jeg ei forbande hine Dage,
 "Da jeg i Moderarm begyndte Liv at smage?"

71.

"Dig, Rezia, ved mig, ved min Forbrydelse,
 "Fra hver Lyksalighed her styrtet ned at see,
 "Fra hver Lyksalighed, som du i Bagdad kjendte,
 "Fra hver Lyksalighed, som jeg min Brud lod vente,
 "Naar jeg med hende kom til mine Fædres Land!
 "Fornedred — dig! — til denne Trængsels Stand,
 "Og endnu see, at du kan alt og uden Klage
 "Udholde — Rei! Jeg maae forsage."

72.

Ham skuer med et Blik, hvori en Himmel sig
 Oplader, Rezia, den Edle skarp betragter
 Sin Mand. "Iad" brød hun ud: "o Hyon! mig
 "Af denne elskte Mund det, som min Sjæl foragter
 "Ei høre meer. Bebreide dig
 "Ei selv ubilligen, ei ham, som, hvad os hænder,
 "Os kun som Prøvelse og ei som Straf tilkjender.
 "Han prøver sine Børn og elsker faderlig.

73.

"Hvad fra hint Drømmesyn, som skabte vore Drister,
 "Os haver mødt, har bundet dette Baand.
 "Kald, hvad du vil, vor Elskovs Stivter,
 "Et Forsyn, Skjebne, Oberon,
 "Nok at et Underverk har os hinanden givet,
 "Det flettede vort Baand, det skjenkte Begge Livet.
 "Hvem har os lykkelig ført ud af Babylon?
 "Hvem har ud af den Strøm, hvori vi faldt, os revet?

74.

"Og da halsdøde vi saa uforventet
 "Kom op af Vølgerne, hvem anden end den Magt,
 "Som os beskytter, kan herhid os have bragt?
 "Ledsgaged af dens Haand har du i Aftes hentet
 "Det Kildevand, som har i denne bange Nat
 "Forfrisket mig, der var saa smægtende og mat.
 "Endog det Træ, hvis Frugt os nu forunder Gode,
 "Har dig en hemmelig Velgjører ladet møde.

75.

"Om vores Undergang beslatted er, hvorfor
 "Er disse Under skeet? høit siger mig mit Hjerte,
 "Jeg troer dets Raab og føler, hvad jeg troer:
 "Den Haand, som fører os i Mørke ja i Smerte,
 "Vil ikke lade os Elendighed til Røve.
 "Og om end Haabet selv sin Ankergrund skal tabe,
 "Saa lad vor faste Troe sig gjøre denne Lov:
 "Et Dieblisk vor Qual kan om til Glæde skabe.

76.

"Dog lad det Værste skee: Den Underhaand, som
 "Os Understøttelse, den lade gandske af!
 "Lad skee, at Nar paa Nar vi ingen Hjælp skal nyde!
 "Lad skee, at selv din troe Amanda skulde yde
 "Sit Liv, og finde her paa denne Strand sin Grav;
 "Dog være langt fra mig min Gjerning at fortryde!
 "Og laae endnu det aabne Balg for mig,
 "Jeg i Elendighed med Glæde fulgte dig!

77.

"Det intet koster mig at stille mig fra det,
 "Min Gødsel skjenkte mig; din Kjerlighed opretter
 "Mig alting, og, saa dybt end Skjebnen ned mig sætter,
 "Naar du kun bliver min, jeg glemmer snart og let
 "Alt Purpur, Pragt og Guld, som svage Sjele nærer.
 "Kun at du lider, er min sande Lidelse,
 "Dit mørke Blik, et Ach dit Bryst undsaaldende
 "Er hvad mig tusindfold min egen Rød besværer.

78.

78.

"Tael ei om det, som jeg for dig har givet,
"For dig har gjort; jeg gjorde, hvad mig bød
"Mit eget Hjertes Drivt. For mig er Livet
"Udfildt fra dig en tiefold bitter Død.
"Vor Skjebne hjælpe mig din Kjerlighed at bære,
"Og lad min Kjerlighed igjen opbjelpe dig;
"Om tung end Byrden er, om uudstaaelig,
"Her er min Haand — jeg glad skal alting bære.

79.

"Fra Solen reiser sig, og til den synker i
"Vesthavet, skal min Gliid sig med din Gliid foreene;
"I intet Arbeid skal min Hyon vake eene.
"Min Arm er stærk, og den skal staae dig bie.
"Min Kjerlighed vil let dens Kraft oplive,
"Den skal hver Tjeneste et muntert Anstrøg give.
"Saa længe jeg til Trøst til Held er nok for dig,
"En Dronnings Glimmer er ei fristende for mig."

80.

Saa talte hun og nu med kydske Læber trykte
Sit Ords Besegling paa den elskte Mund,
Og ved det søde Kys strax Torn og Tidse rykte
Fra Hyons Dine bort, den vilde Klippegrund
Sig med elysk Pragt og Skjønhed fyldte.
Bortfæien er hvert Spoor af Trang og Røgenhed,
Strandbredden synes ham med Perler overstrøet,
Og Huulen et Palads, og Klipperne forgyldte.

81.

Hans Hjerte hæves nu af store Tølelser:
 En Hustru denne liig meer end en Verden er!
 I høie himmelaandende Svimmel
 Sit Hjerte trykker han til hendes fulde Bryst,
 Anraaber Jord og Hav og den alseende Himmel
 Til Vidner paa sin Fed: "Jeg svar paa dette Bryst,
 "Et helligt Altar for Ustyldighedens Dyder,
 "Udrydder mig," han skreeg: "naar jeg mit Løfte bryder!"

82.

"Naar nogen Tiid mit Bryst, hvori Amanda brænder,
 "Gir Udbyd Rum, og din Værdie mistjender,
 "Og ved en Redrighed vanærer sig,
 "Om end mit hekle Liv jeg haabløs her skal tæve,
 "Og fjedes, elskede Gemal, for dig
 "Det Yderste at liide og at prøve
 "Da, Himmel, væbne med din Lynild dig,
 "Og Hav og Land al Tilflugt mig berøve!"

83.

Talt, med et Kys igjen ham nu belønnede
 Den englelige Brud, til Kjerlighedens Prøve
 I den Beslutning sig indbyrdes styrkende,
 Saa strængt end Skjebnens Gud vil deres Troeskab
 øve,

Med troefast Mod og Jern: Taalmodighed
 Til bedre Dage sig at spare,
 Og blindt at stole paa den Gud, hvis Kjerlighed
 De svage Menneſker saa tidt erfare.

84.

84.

Alf Begge blir end samme Dag den Bugt
Igjennemfugt med Gliid, som bær den fundne Frugt,
Og fire Træer af samme Slags de finde,
Som fuld af Frugter staae blandt Klipperne derinde.
Det glade Var, som heri Børn var liigt,
Med denne Skat sig troer umaadeligen riigt;
Og ved uskyldig Skjemt og smaae Spadseregange
Dem Soumerastnerne ei forekomme lange.

85.

Men deres Forraad svandt; et Aar, et Aar med
Blye
Paa Fødderne, skal deres Trang forhøie.
Og daglig, ach! blir deres Mangel nye!
Arm kan sig Kjerlighed med lidet nøie,
Behøver kun, hvad for Naturen er
Nødvendigt Livets Traader fort at spinde;
Men fattes dette og, blir Manglen dobbelt svær,
Og den almægtige Fortryllelse maae svinde.

86.

Med Rødder, som endog i største Hunger er
Knap spiselige, maae de mangan Dag sig nøie.
Tidt naar af Søgen mat den unge Mand forføie
Sig maae mod Ratten hjem, er kun en Haandsfuld
Bær,
Et Maage: Eg i steile Reede funden,
En halvædt Fisk fra graadig Vanddravn vunden,
Al den Erobring, som hans Skjebne ham tilbød
At stille sin og hendes Hungers Rød.

M 4

87.

87.

Dog denne Mangel er ei eene, hvad dem frænker;
 Dem tusind ringe Ting bestandig fattes her,
 Paa hvis Værdie man ei i store Stæder tænker,
 Endskjøndt os uden dem vel tusind Plager frænker?
 Og hertil kommer end, saa let klædt som de er,
 Hvorledes ville de for Regn, Storm, Wind og Veir,
 For hver Besværlighed af Lusten sikker blive?
 Hvorledes Vinters Frost tree Maaneder fordrive?

88.

Alt Skoven undergaaer den seene Vårstids Lov
 Dens Blade visne hen og blive Windens Kov.
 Alt Vintertaagen selv og Slud og Regn indhyller
 Det Lys, som Solen nu sin Kraft berøved, skjød.
 Med grum utæmmed Harm den hvide Bølge skjøller
 Mod Stranden vildt, som knap dens Rasen brød.
 Til Hulen sprøiter tidt i Stovregns fine Draaber
 Den vildt afflagne Strøm, som hist mod Klippen raaber.

89.

Nu driver Røden dem fra deres stille Bugt
 Meer op til Fields. Dog hvor hen de sig vender,
 Omringe dem fra alle Ender
 Frost, Hunger, Røgenhed, og spærre deres Flugt.
 Eet kommer til, som dem med kjerlig Smerte
 Halv Angst halv Glæde gjør, jo meer det Visshed
 vandt:

Paa Høns Kjerlighed hans Rexia et Pandt
 Alt trende Maaneder bær under hendes Hjerter.

90.

Tidt naar hun for ham staaer, hun trykker Mandens
 Haand
 Taus til sit fulde Bryst; med Sorgs og Blædes Trængsel
 Er hendes Dje fyldt. Et dobbelt kjerligt Baand
 Skal snart foreene dem. Hun føler stille Længsel
 Og nye Åhnelser i omme Moderbryst.
 Hvad inderligere, end hvad hun nu fornemmer?
 En dunkel Følelse af Moders Drist og Lyst
 Fortolker hende grant Naturens sagte Stemmer.

91.

Det søde Elfskovspandt er hende Vandt tillige,
 At hun og Hyon ei af ham forkasted er,
 Som elsker faderlig, hvad i sit store Rige
 Han haver skabt. Hun Byrden gjerne bær
 Af den uvandte Stand, og for sin Hyons Dje
 Omhyggelig sin Kummer skjulende,
 Hun ham kun viser Haab og hvad ham kan fornøie,
 Og nærer i hans Bryst Selv: Tillids Følelse.

92.

Ei Helten selv den Sed forgjettede,
 Som han har Himmelen og sin Amanda svoren,
 Dog just des meere er ham Byrden trykkende,
 Da dobbelt Omforg nu hans Tillid prøvede.
 Hans Jnderste er som med Kniv igjennemskaaen
 Han seer det rørende Syn, men Redning seer han ei;
 Og aabner Himmelen i kort Tiid ingen Dei,
 Saa er hans Kone og hans Barn med ham forloren.

93.

I al hans Trængsels Tid der ingen Dag forløb,
 At han jo jevnlig op paa Gjelderyggen krøb,
 Hvorfra han stirred ud paa den unaalte Glade,
 Hans sidste Trost, med anspændt skarpe Blik.
 Forgjæves, thi der vil dog intet Gaertoi lade
 Sig see, og Solen kom og Solen gik,
 Det grændseløse Hav var stedsse tomt for Ekibe,
 Han intet Gaertoi saae, kun hørte Vinden pibe.

94.

Gæt bliver ham endnu. Umueligt synes det —
 Dog hvad umueligt blev, naar for sit Alt man kæm-
 per?

Imod Fortvivelse er alting let,
 Ei Alper, Afgrund ei det sidste Forsøg dæmper:
 Af denne De, hvorhen ham Oberon har sendt,
 • Een Eide var endnu ham gandske ubekjendt,
 Det var en Strækning Kjeld af fordom Tids Ruiner,
 Og forekom ham som Cyclopernes Caminer.

95.

Men nu da Røden ham ei viser anden Vej,
 Nu synes Kjeldet ham en letbesteege Høi,
 Og om det Alper var, hans Kjerlighed har Vinger.
 Det Bøvestykke ham, hvem veed, maaskee gelinger,
 Maaskee hans Mod igiennem hiin
 Naturens Skandse sig en Udvei tvinger,
 Som til en frugtbar Egn maaskee endogsaa ind
 Blandt Mennesker den Lykkelige bringer.

96.

96.

Sin Gemalinde for Belymninger at spare
Han dølger taus en Deel af denne største Fare,
Hvori til Begges Gavn han sig begiver her.
Hun bærer stille selv sin Deel af Lidelser,
De sagde andet ei ved omme Afskeds Smerte
End et Farvel, saa fuldt var Begges Hjerte,
Men Mandens Døe dog en Lillids Straale skød,
Som hendes Kummer, lig Soelsraalen, gjennem-
brød.

97.

Der staaer han nu, seer op paa Fjeldets steile Sider.
De ligge for ham som en Verdens Levninger,
Lig et Vulkan fra fordums Tider,
Som i et Chaos nu tilfammenfalden er.
Udbrændte Steen og Gruus og heele Lag af Laver
Nedhænge truende i vild uhyre Pragt,
Og himmelhøie Fjeld med Is og Sneer belagt
De stolte Iffer dybt bag Skyerne begraver.

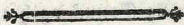
98.

Her kun Fortvivlelsen sig baner Gjennemgang.
Han ofte sig bjergop med begge Hænder klynger,
Tidt mellem dybe Svælg hvor Fjelderyggen slynger
Sig om den smale Stie, han som en Steenbuk sprang.
Snart Klippestykkerne endogsaa her betage
Ham Wei og Lys, han maae, saa træt han er, tilbage.
Snart griber han en Green, og just i det han gleed,
Den redder ham endnu, at han ei styrter ned.

99.

Naar ham Livsaanderne fast reent forlade ville,
 Tilbagekalder han Amandas Billede,
 Og søler Liv igjen. Han standser lidt, staaer stille,
 Og Tanken om hans Brud fornyer Kræfterne.
 Den feirer dog tilsidst, som ikke kan forsage:
 Alt under Heltens Trin sig jevner Veien lidt,
 Og glad opdager han, at, hvad han har tilbage,
 Er kun en Spøg, mod hvad han har bestridt.

Oberon.

Ottende Sang.

I.

Nu var besteeget Een af disse Fjeldeskroppe,
 Og for hans Fodder laae en lille snæver Dal,
 Høit overhøvelved af ældgamle Fyrretoppe,
 I stille Skumling liig en Klippesal.
 En Rittren overfaldt den trætte, svage
 Kraftløse Vandringsmand, da han med vaklende
 Trin
 I Længsels Tønde traadde ind:
 Hvo bringer ham herfra til Rezia tilbage?

2.

En krummed Stie ham fører til en Broe,
 Hvor her Naturen gjør een Fjeldetop af Toe.
 I dybe Afgrund hist ud over Bjerget rulder.
 En brat nedstyrtet Strøm med Lørdnens Bulder.
 Men Helten vandrer skøndt moisommeligen op;
 Og da fra Broen han bestiger Fjeldets Top,
 Seer han sig uformærkt blandt Klipper lukket inde,
 Hvor gjennem Udvei ham ei mueligt er at finde.

3.

Den krumme Stie, hvorpaa han op ad Fjeldet kom,
 Sig som ved Trolddomskunst bort for hans Pine rykker,
 Da

Da gjennem Krat, som hang imellem Klippestykker,
 En Abning viser sig, i det han irrer om
 Bespændt af Angst; den er, som han befinder,
 Begyndelsen til end en Buegang,
 Som sig i en Spiral om Bjerget vinder,
 Brat op ad hundrede og flere Trapper lang.

4.

Knap har han aandeløs det sidste Trin besteeget,
 Da her et Paradiis for Heltens Dine staaer.
 En gammel Mand han seer — Hans Haab er ikke
 Med langt ærbørdigt Skjæg og med sølvhvide Haar.
 En Gjord er spendt omkring hans brune Kappes Folder,
 En Rosenkrands med Kors nedhænger over dem,
 Hertil det øde Eted; hvor gandske ligefrem
 At for en Eremit han denne Gamle holder!

5.

Men Hvon — aandeløs af Træthed, som han er,
 Og svag af Hunger, da i disse vilde Egne,
 Hvor han saa længe har omsonst søgt Mennesker,
 Og hvor blandt Fjeld, som ham omringer alle vegne,
 Han overraskes af et sneehvidt Skjæg og Haar,
 Som kjerlig skrækker ham — troer, at en Geist han
 møder
 Og synker ned i Knæ for Eremitens Fodder,
 Som selv ei mindre angst end Hvon for ham staader.

6.

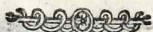
Den gode Eremit, endskjont sneehvid af Dage,
 Og ikke skrækket let, treen tvende Skridt tilbage,
 Dog fattede han sig og sagde: "Haver du
 "Som din Anseelse mig lader troe, endnu
 Forløsnings Haab af Skjersilds grumme Heede,
 "Da vil jeg, arme Geist, ret ivrig for dig beede,
 "At Himlens glade Havn dig snart maae aabnes, hvor
 "Urrørt af Qual de Fromme ævig boer."

7.

Saa bleeg og mager, saa udhungred, slet til Mode,
 Som Hyon nu saae ud, var den Bildfarelse,
 Hvori den Gamle faldt, at holde ham tilgode.
 Men da de Begge først ret paa hverandre see,
 Og Hyon har begyndt den Gamle at fortælle
 Sin og Amandas Nød, omarmet Oldingen
 Vor Helt saa faderlig, som om han var hans Son,
 Og byder ham velkommen i hans Celle.

8.

Alt til sit Kildevæld han Helten leedet har,
 Der reen som Lust og som Kryskaller klar
 Nær ved hans Hytte ud af Klipperisten spiller;
 Og medens Hyon her sin Tørst og Kummer stiller,
 Gaaer hiin og plukker i sin Hauge af
 I reenlig Kuro de skønne modne Mandler,
 Som for den Slud, hvormed hans egen Haand dem
 I talrig Mængde ham den blide Himmet gav.

9.

Vor Helt den Gamle her med Fadersmiil at sige:

- "Endskjøndt jeg seer, at du har ikke Binger paa,
 "Og dog sandt Muelighed de Klipper at bestige,
 "Hvor jeg en Skabning ei i tredive Vintre saae;
 "Og skjøndt en gunstig Mand har maattet dig ledsage,
 "Saa kan dog vel din unge Kone ei
 "Bestige disse Fjeld, men trøst dig, jeg en Wei
 "Skal viise dig, som hun beqvemt kan tage.

10.

- "En sikker Stie, endskjøndt saa vel tillukt
 "Med Skove, at du ei har kunnet den opdage,
 "Skal i den halve Tiid, som du har brugt,
 "Dig føre til din Brud og Begge her tilbage.
 "Og hvad min Hytte, hvad mit lille Paradiis
 "Til eders Rødtørst har, jeg eder freit tilbyder;
 "Ufskyldig Røe er ei for Guld til Priis,
 "Og den har sundest Blod, som Vand og Urter nyder."

11.

Herr Hvon takkede den gamle Mand,
 Som tog sin Stav og selv paa Wei ham fulgte,
 Og, hvor ham Krumninger den rette Stie fordulgte,
 Redstak en Fyrreqvist, at han ei feile kan;
 Og, før den gyløne Soet sank ned i Vesterhavet,
 Seer sig Amanda i et paradisiisk Land,
 Hvor hun som var tilforn blandt Fjeldruin begravet,
 Den reene Himmels Luft oplived aande kan.

12.

Til en fornyet Jord, et Tryllesland for Feer
 Hun troer sig overført. Hun syntes, at saa blaae
 Hun aldrig Himmelen, saa grøn ei Jorden saae,
 Og ei med friske Løv saa smukt beklædte Træer;
 Thi her, hvor Kjeldene rundt om for skarpe Nord
 Den trygge Dal i Kæmpefreds forskandser,
 Her trives Høstens Skat, her Jordens Grøde groer,
 Og Haugen prunker med de modne Pomeranger.

13.

I dybe Vrefrygt som for det hellige Steds
 Skytsengel segner ned Amanda for den Gamle,
 Hans Hænder kysfende, med Datterkjerligheds
 Henrykte Løb, som hendes Læber stamle.
 En om Hengivenhed den iisgraae Gamle vandt,
 Som for en Fader hendes Hjerter brændte,
 Ved første Biekaft al Frygt forsvandt,
 Det var, som mange Aar de sig indbyrdes kjendte.

14.

En medfødt Værdighed hans Afsyn ei forlod,
 Endskjøndt han bar en Dragt som Munk, og Stab
 som Hyrde,
 Hans aabne Diesyn var alle Væsner god,
 Og syntes vandt, skjøndt Alderdommens Byrde
 Hans Rakke boiede, at see til Himmelen,
 Hvorfra nedstraale Lys og Fred paa Oldingen,
 Og liig et Fjeld, hvortil sig aldrig Skyer hæver,
 Langt over Jordisthed hans reene Pande svæver.

15.

Al Jordens Rust og Epoer af Lidenstaberne
Forløbne Lider bort af Heltens Pande slibe.

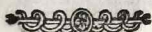
Faldt ham en Krone til, og han behøvede
Den kun med Haanden i dens Faldende at gribe,
Han strakte ei sin Haand. Dybt tie Sandserne.
Af ingen Frygt af ingen Smerte saared,
Stemt for Naturen, og dens Indtryk følende,
Hans rene Aand det Sande har udkaaret.

16.

Han kaldte sig Alfons, imens i Verden han
Sig tumled om, og Leon var det Land,
Hvor han saae Livets Lys. Høstjenesten udkaaret
Løb han med Tusinde, af Skin, som de, bedaaet,
Det Blendværk efter, som bestandig svæver tæt
For Diet, svindende, naar man vil gribe det,
Det Glimmerspøgelse, som evig Offer tager,
Og liig de Viises Steen med evigt Haab bedrager.

17.

Og da saaledes han sin Ungdoms beste Tid
I Selvbedrag for sin Monark anvendte,
Og upaaskjønnet løb i mangen Kamp og Strid,
Hvor han med Liv og Blod for Kongens Ære brændte;
Saae han ubented midt i Lykkens Herlighed
Bed dybt unaadigt Fald sig frie for sine Kjæder,
End lykkelig, at da han Skjebnens Skibbrud leed,
Han i det mindste dog sit Liv af Braget redder.

18.

I denne Storm, som alt den Arme røbet har,
 Ham blev endnu en Skat ei mod et Hof at bytte,
 Hvorved og skadesløs Alfons for Tabet var:
 En Hustru, trende Børn, en Ven, en Hytte.

"O at jeg maatte dog beholde dem!"

Var alt, hvad han af Himlen hørtes fræve.

I otte Aar blev hørt den Bøn, han førte frem.
 Men, ach! hans Skjebne var end dem at overleve.

19.

Hans trende Sønner blev i deres Ungdoms Floer
 Af Pesten revne bort. Med deres Død forsvinder
 Hans Alders Haab. Af Sorg den omme Moder gaaer,
 Og tæres hen og dør, den Ypperste blandt Qvinder.
 Han lever, ingens Graad ham lindrer Skjebnens
 Stød,

Ehi ach! hans eeneste hans sidste Ven er død!
 Han staaer allene, Sorgens Minde svæver,
 Som ont en Grav, om Egnen, hvor han lever.

20.

Saa staaer en Teg af Storm berøbet Løv og Ege.
 De Kilder stoppedes, hvoraf hans Glæder runde.
 Hvor var det mueligt nu, at i den samme Bye,
 Hvor før hans Hytte stod, han længer leve kunde?
 Hvad Lyst er Verden ham? Fortunas Epil paa nye
 Han ei forsøge vil, og han har gode Grunde.
 Hvad skal han længer der? Ham brak den sidste Stav,
 Han haver intet meer at søge — end en Grav.

21.

Alfonso flygtende med saared Hjerter,
 Til denne De fra Verdens Tummel kom
 Og fandt, hvad hidintil omsonst han søgte om:
 Først Røe, da Tidens Flugt neddyssede hans Smerte,
 Tilsidst Tilfredshed med. En gammel ærlig Træl,
 Der var den eeneste troefaste Sjæl,
 Som ei forlod den Kummerfulde, følger
 Ham hid, hvor Klipperne for Verden Begge dølger.

22.

Her hævede hans Bryst sig ud af Sorgens Flod.
 Det tarvelige Liv, det høitidsfulde Stille,
 Den reene Luft snart lutrede hans Blod,
 Forklarte Sandserne, oplivede hans Mod.
 Han saae, Naturen har, for hiine Saar at stille,
 Som Skjebnens Brede slog, i Tiden Lægedom.
 Han saae Soelstraalerne paa Vestens Klipper spille,
 Og hans Lungfindighed til Glæde vendtes om.

23.

Da sit Elysium han endelig har funden,
 Som rundt omkring, ved Skov og Bjerger trygt
 For Storm, en Genius, han troer, til ham har bygt,
 Han føler al sin Sorg med eet forsvunden.
 Som den, der ængstelig i Feberdrømme laae,
 Og vaagnende i Paradiis sig saae,
 Han sagde til sin Ven: "I disse Palmers Skygge,
 "Blandt disse Fjelde vil vi Hytter bygge."

24.

Og Hytten byggedes først til Rødtørstighed,
 Men efter nogen Tid var dog beqvemt beboelig
 For slig en Viis, som lever her i Fred
 Med ringe Trang og færre Ønsker roelig.
 Thi at Alfons, da han drog i Landsflygtighed,
 Forsynte sig med Huusgeraad til Boelig
 Samt Klæder til en Seng og Hyl til Legemet
 For sig og for sin Træl, indseer man let.

25.

Og saa tilbragte han i Arbeids Nydelse
 Sin Alders sidste Høst, sin Hauge passende.
 Hans ringe Overflod udsprang af denne Kilde,
 Det Arbeid var hans Lyst og bortslog mangen Grille.
 Her har han Verden glemt, og neppe som en Leeg
 Fra Barndom husker han sin fordums Sorg tilbage;
 Thi Gudsfrøgt, Sundhed, Roe besjelede hans Dage,
 Og atten Aar sig bort ved Bøn og Arbeid sneeg.

26.

Da traf et vigtigt Stod. Den Træl, den Redelige,
 Som fulgte med ham hid, forlod Naturens Rige.
 Tilbage stod han nu allene, men hans Aand
 Sig og des stærkere løstrev fra Støvet's Baand;
 Thi han hiin Verden meer end denne Jord tilhørte,
 Hist vare Kone, Børn og Ven henvandrede.
 Det var, som Aanders Vind hans Pande let berørte,
 Naar i den stille Nat han saae til Stjernerne.

27.

Dybt ud af Lunden han med halsindslumred Øre
En Englestemmes Klang og Tilraab syntes høre.

Det tynde Skillerum, som ham til Jorden bandt,
Opløstes for hans Nand. Ham syntes, at iblandt
Forklarte Bæfener, som ingen Smertes røre,
Han sine Kjære, som var foran gangne, fandt.
I hans forklarte Bryst en hellig Lue brændte,
Hvis reene Ekin ham høie Synet sendte.

28.

Hans Efel end skuer dem, skøndt Diet lukked er
I sagte Elum. Naar Morgensolen træder
Paa Himlen frem igjen, de samme Følelser
End blive ved. En Glæde af Himmelglæder
Opklarer Fjeld og Dal, dens Straaler glimre her.
Som i et Paradiis han seer paa alle Steder,
I hver en Skabning den Ukabtes Billede,
Som Solens Glimt paa Dug i Engene.

29.

Saa flyde uformærkt den heele Jord og Himmel
Tilsammen for hans Nand, og i hans Underste,
Afsøndred langt fra Lidenfæbers Svimmel,
Ved dette Nanders Lys, som ham befinnede,
Hans Tanker op til det Uænkkelige stiger —
Men—o hvem stander mig med stærk usynlig Haand,
At jeg ei noget stort nnævneligt udsiger?
I dette Afgrundes Dyb sig taber Støvet Nand.

30.

Saa var den gamle Mand, for hvem med Datterglæde
 Amanda knælede; og han, som længe her
 Ei saae, hvad altid dog et Hjertes Længsel er,
 En Skabning af Fornuft sin Hytte at betræde,
 Hvor fryder han ved dette Møde sig.
 Han trykker Datteren i Haanden faderlig,
 Omarmet anden gang den nye Søn og vender
 Sit glade Ansyn op til ham, som Begge sender.

31.

Han viser dem omkring: sit ringe Hvilested,
 Sit Kildebæld, sin Haves smukke Buer
 Behængt med moeden Frugt og Purpurdruer.
 "See" brød han ud: "og nyd min Herlighed!
 "Naturen trænger ei til Kok og mange Rætter.
 "Hvo noies ei med lidt, ham Overflod ei mætter.
 "I eders Prøvetid I vil ei sabne her,
 "Hvad ønskebærdigt, hvad nødterftigt eder er.

32.

Han nævnte Prøvetid og gjatted næsten lige,
 Hvad han ei spørge vil, og Hyon ei vil sige.
 Thi om end deres Kaar ved Skjebnens strenge Lod
 Er nedtrykt, Begge dog i Anstand strax forraade
 En høi indvortes Bærd og ædel Tænkemaade,
 Som, om de ikke just udsprang af Kongeblood,
 Dem Skjebnen dog ei kan ved noget Slags Unaade
 Berøve. Den er stor, som er indvortes god.

33.

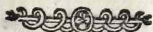
Alt dette Friested holdt, i moderlige Skjød
 Dem trende Dage, alt var dulmet fordums Nød,
 Og Begge Toe endnu den Tanke nære,
 At Oldingen, som dem saa kjerlig pleiede,
 En Skjytsaand kunde vel og ei en Olding være,
 Maaskee selv Oberon, som nu vil overbære
 Med deres Feil, da haardt nok straffede,
 De troe hans Yndlinger sig snart igjen at see.

34.

Vel svinder snart den søde Vildelse,
 Og ach med den forsvandt ei uden Smertes
 Det Haab, den underholdt, dog tænke deres Hjerter
 Sig til Medmennesket saa meget stærkere.
 Alfonsos Sjæl er stemt saa godt med deres Sjæle,
 Hans indre Sands saa reen, saa om hans Medynk er,
 At de kan længer Tid umuelig være her,
 De jo maae ham af deres Sorg meddeele.

35.

Den unge Mand af reen Erkjendtlighed og Liid
 Til Oldingen, især da denne endnu bier
 At spørge ham, ei længer selv fortier
 Sit Navn, sin Stand, og alt hvad fra den Tid,
 Da paa hans Broder i en Skov Prinds Scharlot stødte,
 Og indtil denne Dag ham mødte;
 Hvad Løfte Keiser Carl da havde paalagt ham,
 Som han ved Oberon fik fuldført uden Skam.

36.

At Skiebne's Gud i Drom de Traader havde spundet,
 Som Rezia og ham for ævig havde bundet,
 Hvordan med hende han kom ud af Babylon;
 Dernæst det store Bud, den strenge Oberon
 Paalagde ham; hvordan, saasnart de dette
 I Elfskovs Svarmerie et Dieblis forgjette,
 Naturens Brede's Lyn og Storm dem overkom,
 Og deres Skytsguds Huld til Hevn sig vendte om.

37.

"Vel" udbrød Oldingen: "vel den, som Himlens Røst
 "Saa strengt og kjerligen som dig opdrager!
 "Vel den, som ei det mindste Feilstrin tager
 "Ustraffed! Jordens Held og al dens reene Lyst
 "Skal sikkert bie ham. Paa slige Hjerter bredes
 "Ei ævig Oberon. Og troe du sikkert mig,
 "Min Son, hans Die er usynlig over dig;
 "Fortjen hans Naade kun, og du skal engang glædes."

38.

"Hvormed fortjene den? Hvad Offer kan jeg yde
 "Hans Brede?" Hyon spør med varm Behjertighed:
 "Saa svært det være vil, sig frem, jeg er bereed;
 "Hvad kan jeg gjøre, Ven?"—"Hans store Bud du lyde!"
 Alfonso svarer ham: "Hvad du har syndet, kan
 "Kun derved gøres godt." Den Unge bleeg henseender.
 "Jeg føler det" udbrød med end halvredmende Kinder
 Den Gamle: "men jeg veed, jeg taler med en Mand."

39.

En stor Selvfølelse greb nu den unge Mand:
 "Der haver du min Haand." Ei flere Ord han bruger.
 Og vel den Mand, som efter hundred Uger

Sig selv det Vidnesbyrd med Sandhed give kan,
 At han har ikke brudt det Løfte, han har givet!

Saa skøn en Seier vandt vor Ridder aldrig før;
 Thi Kampen, høortil han sig nu forpligtig gjør,
 Er Selvfornegtelse af Kjød og Blod og Livet.

40.

At holde Sandserne (forsikrer Oldingen)
 I Fred med Dyden er det bedste Middel dette;
 Ved Arbeid og ved Sved dem flittigen at trætte;
 Da intet bringer dem saa let af Ordenen
 Som ledigt Drømmerie. For at afværge dette
 Han ufortøved, naar det gryer ad Dagningen,
 I Skoven gaaer og Træe med skarpe Øre fælder,
 Og kommer ikke hjem før Dag ad Aften helder.

41.

Endnu for Regia en Hytte hen at sætte
 Og Tag og Vægge vel med Moos og Leer at tætte,
 Saa til Caminen, at den altid lue kan,
 Og til Ildstedet en nødvendig Forraad Brænde,
 Og seede Fyr og tørt smaaehuggen Gran
 At sætte op i Stabeler for hende,

Sligt giver vores Prinds nok at arbejde paa,
 Men hjælper ogsaa til des bedre Matterede.

42.

Vil i Begyndelsen ham vil ei ret gelinge,
I Ridderførdets Sted et Ørskafst at svinge;
Med ubandt Haand, han alt greeb an som tungt
og stort,

En Bonde havde det i halv saa lang Tid gjort.
Men daglig lærer han, thi Øvelse gjør Mester;
Og føler han endog sig trætted nu og da,
Saa tander Tanken dog: det er for Rezia!
Hans Ild igjen, og snart den matte Arm befæster.

43.

Imedens Hjon har i Skoven Arbeid, pleier
Den ædle Diding, skjøndt af firsindstive Aar
Den tunge Byrde paa hans Skuldre veier,
Dog ei sin Noelighed, kun at han sjelden gaaer
Fra Hytten længer bort, end at han sig begiver
Til Haugen, hvor han er for Epog beskæftiget,
Og Gravespaden selv med egne Hænder driver.
Amandas Omsorg er at passe Kjøkkenet.

44.

Der seer ntan (skjøndt, hvis ikke Englene
Med aandelige Syn om deres Billed søøve,
Hvem seer da hende her?) med Afsyn smilende,
Hvorpaa kan Sorgenne som lette Skyer søøve,
Hvor Kongedatteren med Lyst forrættede
Hver ringe Pligt, Huusholdningen kan frøøve.
Hvor hastig greeb hun an, hvor let gif Arbeid fort!
Som hun har aldrig kjendt og meget mindre gjort,

45.

45.

Lidt ved et Trug med Vand for Døren af sin Hytte
 Hun blottes uden mindste Harm
 Og Omhue for sin fine Hud at skytte
 Den glatte svanehviede Arm.
 Den Fryd (hvor sød en Løn) hiin faderlige Gamle
 Og hendes elskte Mand at gjøre Tjenester,
 Og holde Begge frie for Armods Krænkelser,
 Er Guldskorn, som hun af sit Arbeid synes samle.

46.

Og møder hende saa den ædle Olding, som
 Af Haugens Arbeid træt til Hytten vender om,
 Ved hans Velsignelse hun da en Glæde finder
 Saa reen og inderlig, som om hun treefold vinder,
 Hvad hun i Bagdad lod. Og naar saa Aftenen dem
 Ved Stjerners Lys ledsager hjem,
 Og paa den yndige Almands Kinder,
 Som halv i Skygge staae, Caminens Flamme skinner;

47.

Da sidder Hyon-der sin Brud betragtende,
 Men hans henrykte Blik er stille, hulde,
 Hans Sjæl opløfter sig, og søde Taarer rulde
 Ned af den mørke Kind. Dybt tie Sandserne!
 Hun overjordisk er, en Himmels Gudinde
 Medskikked ham til Trøst — hvert Træk, hvert dybeste
 Blik,

Hvori han læser, hvad der inderst foregif
 I hendes Bryst, ham lader Palmen vinde.

48.

48.

Tidt naar de alle Tree sig ned tilfsammen sætter,
(Alfons i Midten sadt, hans Haand Amanda tog
Og laae i sin) de høre halve Nætter,
Naar han fortæller dem et Stykke af sit Tog
Gjennem Livets Løb, som nu ei meer ham smerter.
Ja tidt den Andeel, deres varme Hjerter
Tog i Fortællingen, ham selv opvarmede,
Og toe Historier blev uformærkt til tree.

49.

Og for at mane bort Tungfindighedens Aand,
Som nu, da Marken laae i Frostens tause Vaand,
Med Uglevinger hist blandt Snee og Taage driver,
Sit Selskab Hyon ved en Harpe tidt opliver,
Som han af Hændelse engang fandt i en Krog,
Ubrugt, forstemt, slet spendt, det synes dog,
Som om Apollos Aand det døde Træ beffeler,
Naar sig Anandas Sang med Hyons Spil formæler.

50.

En soelfklar Winterdag dem ofte loffede,
Naar fjern det glatte Hav af strænge Kulde brager,
Og hist langs Fjeldets Ryg den hvide blindende
Snee
Af Aftensolens Guld et Purpur-Anstrøg tager,
Da lokte dem Naturens høie Glands
Sig i den reene Strøm af kolde Luft at bade.
Hvor sølte de sig styrked, Livets Sands
Forfrisket, muntred op, og alle Tanker glade!

51.

51.

Saa sneeg sig Vinteren umerkelig forbi.
 Og nu opvaagnede af lange Slummer
 Al Jorden, klædt af Skaberen paa nye
 I lysgrønne Dragt; ei Skoven meer forstummer,
 Den er ei meer Ruin, hvor døde Støtter staae;
 Naturens Tempel i de høie Skyggegange
 Staaer atter fuldt og skiondt, og Fugles Chore paa
 Det unge Lov slaaer an til Lov og aarle Sange.

52.

Med Blomster dækker sig Naturens hulde Barm,
 Alt smile Engene, og alt er Lysten varm,
 I nys udsprungne Bust en Fugl sin Mage kalder,
 Med over friske Moos langs Hjelderyggen falder
 Igjennem Dalens Eng det rindende Chrystal.
 I daglig tættre til sammenhvelvede Lunde,
 Som Maanens fulde Skin knap gjennembrøde Lunde,
 Optoner høitidsfuld den smukke Natteergal.

53.

Men Rezia, hvis Maal nu rykker nærmere,
 Forlader Hytten tidt, og vandrer ofte eene
 I mørke Lund blandt tætbevorne Greene;
 Beklemmt af Ahnelser hun staaer der lænende
 Sig til et blomstred Træ, og glædes at fornemme
 Den Susen, Svæven, Liv af hver en nyfødt Stemme,
 Og seer i Tanterne med forudfunden Lyst
 Et Barn at ligge op til hendes Moderbryst,

54.

En nyfødt Søn. Ham hendes Moderhjerter
Begaver rigelig med hver Henrykkelse,
Alt forud kjender, hvad hans første Smil begjærte,
Og føler hver en Drift, som han udviklede.
Hvor vil han kjerligen godtgjøre og erkjende
De Lidelser, som hun for hans Skyld bærer let!
Og i hans Ansigts Træk hans Faders Majestæt
Vil smukt beblandet staae med milde Træk af hende.

55.

Dog dette glade Haab blir ofte slagen ned
Af stille Sorg og Følelser, hun veed
Selv ikke Reede for, og som hun dog vil dølgje
For Hyon og Alfons, endstjøndt hun neppe kan.
"O havde Fatme dog" hun tænker: "kunnet følge
"Med mig Elendige til dette Trængsels Land!"
Dog trøst dig, Rezia! Den Haand, som dig har leedet,
Har dig sin Hjelp alt længe forberedet.

56.

Titania, den himmelske Tyrstinde,
Som en utidig Lyst sit Beddemaal at vinde
Saa uformodentlig fra Elsekongen jog,
Til denne samme De fortviled Tilflugt tog.
Med den Gemal, som ved sin Eed har lovet
Et Løfte, som, saa vidt som Himlens Buer gaaer,
Ei nogen Mand at bryde haver vovet,
Med ham al hendes Lyst og Herlighed forgaaer.

57.

57.

For seent begræder hun det raske Dieblif.
 Sin Ubetænkfomhed, den himmelhoie Brøde,
 Som hun imod sig selv og sin Gemal begif,
 Erkjender hun med Kinder skamsfuldrøde.

Stolt stræber hun omsonst sin Kjærlighed imod
 Omsonst — hun gjerne fløi til Jordens Ende,
 Og kasted sig, for Skjebnens Dom at vende,
 I Taarer ned for den Opbragtes Fod.

58.

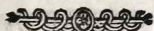
Men ogsaa det omsonst. Han soer, i Lust, i Vand,
 Og hvor en Blomsterlund af Himlens Balsam fødes,
 Og hvor den magre Gris i ævigmarke Land
 Bevogter Troldomsstat, ei meer at mødes.

Endskjøndt han haver selv bagefter angret det,
 Den Sed han sooret har, maae ham som Vand forbinde.
 Det Geneste, som kan hans Løfte overvinde,
 Et troefast Egtepar, hvem tør vel haabe det?

59.

Det Haab er ævig tabt. Thi et standhaftigt Par,
 Saadant som aldrig blir og aldrig var,
 Kan kun foreene dem. Af Adams Børn at vente
 En ævig Troe, som ei ved Stormvindes Stød
 Blev rystet, aldrig af en fremmed Lue brændte,
 Men Proven stod, det er Umuelighed at vente.

Og haabløs synker i den fjerne Fremtids Skjød
 Det taaresvangre Blik, som ingen Lüse kjendte.

60.

Forhadt er hende nu de lette Cylphers Dands
 I Maanestkin, forhadt i sine Blomsterklæder
 Den unge May. Ei smykker Myrtekrands
 Den glatte Pande meer. Selv Syn af Liv og Glæder
 Opriver hendes Saar. Hun flyr med Vengstelser
 Igjennem tomme Luft i Stormvind hist og her,
 Men finder ingen Roe, og stuer ingen Steder,
 Som efter hendes Sorg har nok af Skræksomheder.

61.

Tilslidst opdager hun i store Ocean
 En ubeboed Ø. Optaarned af uhyre
 Ruiner, lokker just dens Mørke hende an,
 Ved Himlens Lykke skildt sin Flugt derhen at styre.
 Den er for Kummer skabt. Hun slaar fra Lusten ned
 Og styrter i en Kløvt paa dette vilde Sted,
 For uforstyrred her at kunne være eene,
 Og mellem Klipper selv, om mueligt, at forsteene.

62.

En Gange fra den Tiid Titanie
 Fløi hid, al Jorden sig paa nye fornygede,
 Skjændt hun ei veed deraf, men som en Offerqvie
 Laae taalig paa en Steen sin Død at oppebie.
 Op Dagen randt og sank, den hulde Skyggesoel
 Bestinner tryllende de høie Fjelde;
 Omsonst! Hun føler kun sin Kummers Vælde,
 For Glæde følesløs som Verdens kolde Poel.

D

63.

63.

Den Tænke, at den elskte Oberon
 Selv liider, ja maaskee end værre bøder,
 Den Tænke er den Dolk, som Skjebnens strænge
 Haand

Med allerdybest Saar i hendes Hjerter støder.

Han elsker hende vist, og o! om Kjerlighed
 Han føler, da han har fordømt sig selv til Smerte
 Og hende med, hvad Tilstand for hans Hjerter!

Saa grum en Tilstand, at han mueligt meere leed.

64.

Dog da for alle Sjæle: Saar,
 Hvor dybt endog de staae, den store Trøsterinde
 Tiid Lægemiddel har, saa veeg hun ogsaa for
 Dens Løkkerøst. Den smægtende Gudinde

Opklarer sig igjen, hun lider taalende,
 Og hendes Phantasie i Grønt sig atter klæder,
 Hun giver Rum igjen for Haabets Smigreglæder,
 Hvad for umueligt var, hun nu formodede.

65.

Med eet hun strækkes for blandt Klipper sig at finde,
 Hvori begravet hun tilforn sig gjerne saa;
 Nu maae fra hendes Syn en Deel af Fjeldet svinde,
 Og et Elysium med Blomster prydet staae.

Hun falder, strax paa hendes Vink foreene
 Tre Sylphepiger sig Gudinden glad at tiene,
 Et yndigt Søsterchor, som hendes Sorg forsløg,
 Og den Forladte sig af kjerlig Pligt antog.

66.

66.

Det Paradiis, som Elfedronningen
I Klippen skabte sig, var der, hvor og vor Ben
Alfonso selv i meer end tredive Vintre boede;
Og ham uvidende var just den Lund, der groede,
Gudindens Residens; det hende var, hvis Sang
Imellem Bussene som Englestemmer klang;
Useed af Oldingen hun selv om Grotten svæver,
Naar Anders sagte Vind omkring hans Pande bærer.

67.

Selv vore Elskende, fra Dagen af, de dreve
Til denne De, af Lustens Dronning bleve
Bemærkede, og daglig havde hun
Indhæntet Kundskab ved en Sylphe fra sin Lund.
Tidt stoed hun selv, naar hine sig at være
Allene troede, sig noie at belære;
Og efter hvad hun saae, hun meente, dette Par
Maaskee just det, der prøves skulde, var.

68.

Jo længere hun tænker efter,
Jo meere hendes Haab og Tillid sig bekræfter;
Thi dersom Syon og Amanda ikke er
Det prøvofaste Par, som Oberon begjær,
Saa er for ævig tabt det Haab, hun torde nære.
Nu hende blive de saa vigtige som fjære,
Usynlig derfor hun med Sylphesøstrene
Den unge Kones Hjælp besluttede.

D 2

69.

69.

Og Timen kom. Af mørk Bæængstelse
 Amanda dreven om gif mellem Buskene,
 Som rundt om Hytterne ambrosiisk stræde
 En Bellugt Morgenens til Offer mildt imøde.

Hun vandrer frem paa denne smale Stie,
 Til hun sig uformærkt nær ved en Grotte finder,
 Hvorom Bedbende sig i heilys Fletning vinder,
 Da Morgensolen faldt mildtstraalende deri.

70.

Alfonso, naar tilforn han gif i disse Lunde,
 Tidt vilde gaae derind, men aldrig kunde;

Hans gamle Tjener og, det var og Hyon seet,
 Saa tidt han havde for det Under at opdage
 Forsøgt derpaa. De havde intet seet;
 Men kun en ukjendt Magt dem syntes bort at drage,
 Det kom dem for, som en usynlig Dør,
 I det de vilde ind, med Magt dem Modstand gjør.

71.

De strax mismodig bort fra Helligdommen vandre,
 Og alle overfaldt en selsom Rystelse,
 Saa ingen meer Forsøget vovede.

Det uvist er, om ei Prindsessen som de andre
 Før havde prøvet det; nok da hun ønskede sig
 For Spøg at være den, det lyktes, hun tilfide
 Bedbenderankerne med lette Haand lod glide,
 De give Plads og — ind hun traadde lykkelig.

72.

72.

Knap seer hun sig derinde, før hun mærker
 En Zittren overalt, nu svinder Lys og Dag
 For hendes Dine bort, hun fandt, hvor Slag paa
 Slag
 Ukjendte Piinsler dybt i Marv og Seener værker.

Det gaaer forbi. En Mæthed følger paa,
 Saa sød som Maanens Skin de blide Straaler gemmer
 Dag tætte Skyers Nat; hun hals i Søvn fornemmer
 At hun paa Bænk af Moos og Roser laae!

73.

Ru dæmre der forvirrede Gestalter,
 Som blande selsomt sig i hendes Jnderste:
 Hun synes, at hun seer sig paa et Rosenalter,
 Og trende Engle forbed knalende,
 Som hende lønlige Mysterier forvalter;
 Hun en Gudinde seer i Lysets Billede
 At staae derhos, som, naar hun sølte Piiner,
 Til Styrkelse holdt frem velsugtende Jasminer.

74.

For sidste gang en hastig dæmpet Smerte
 Beklemmer hendes ængstelige Hjerter;
 Nu svinde Skyggerne, hun slumrer atter hen,
 Men ved en Efterklang, som søde Toner bære
 Til hendes Dre, hun opvaagner snart igjen,
 Slaaer Diet op, men skuer ikke meere
 De tree Sylphider, hun Titania kun saae
 I Rosenglands mildtsmilende at staae.

D 3

75.

75.

Et nyfødt deiligt Barn i hendes Arme laae.
 Hun gav Amanda det, som strax Gudinden saae
 Bortvisted som en Vind derfra at drage,
 Dog blev end, hvor hun stoed, en Rosenlugt tilbage.
 I samme Dieblig hun vaagner af sin Drom,
 Og rækker Haanden op og troer den sidste Som
 Af Rosenklædningen endnu at have funden;
 Omsonst! hun greb kun Luft, Gudinden er forsvunden.

76.

Dog end et Pulseslag, og hvor unævnlig stor
 Henrykkelse hun har som Moder funden!
 Hun knap sin Tølelse, knap sine Dine troer:
 Hun fandt sig letted, frie og hendes Byrde svunden;
 Paa hendes Skjød der laae en ung og velstabt Søn,
 Som Morgenrosen frisk som Elskovsguden skjon.
 Hun føler — Sjelen i en hellig Belyst svæver —
 At hendes Hjerter sig imod ham hæver,

77.

At han er hendes Søn! Af hoi og hellig Lyst
 Henreven. baded i et Svælg af Glædes Taarer
 Den Spæde trykker hun til Kind og Mund og Bryst.
 Det glade Hjerter til sin Yndling ham udkaarer,
 Antaaber Himmelen med rorte Moderbøn
 Om dens Betsignelse og Forsorg for en Søn,
 Dens Naade skjenket har midt under Skjebnens Brede
 Til et lykfsaligt Haab til sin og Mandens Glæde.

78.

Hun hør Naturens Rald — Det smme Moderhjerter,
Hvor grandt det hører, hvad det aldrig lærte! —

Og med en Lyst — ja Englene, der slog
Paa hende Dine ned, om Engle kunde
Fortryde paa en Lyst, de maatte den misunde —

Op til sit Moderbryst sin spæde Søn hun tog
Instinkten ledende, og lod i Glædens smme
Medfølelser sit Hjerter fuldt op svømme.

79.

Vor Hvon midlertid har rundt omkring i Lunden

Opsøgt sin Rezia toe bange Timers Tid,

Og da han ingensteds har hende funden,

Ham fører endelig en Hændelse herhid.

Han nærmer sig den utilgængelige Grotte

Og intet standser ham — O hvad han føle maatte,

Da han sin Kone saae fordybed i sin Lyst

Og denne Elfskovsgud ved hendes Bryst!

80.

J, som Naturen har, da J gif ind i Livet,
En uundtømmelig Erstatning givet

For alle Skjebners Stød, et Sjælens ægte Guld,

Som ikke er tilfals for alt Golcondas Muld,

En Skat, som eder ud af Verden følger med —

J, som Naturen har det Ypperste af Livet

En følsom Sjel og reene Sandser givet,

Seer hen og føler det — Forhænget falder ned.

O b e r o n .

Niende Sang.

I.

Nu er det ogsaa Tid, at andre Scener skues:
 Da Rezia sig ud i Havet styrtede,
 Vi satme efterlod om Bord fortvilende
 Og Dag og Nat bejamrende sin Frues
 Elendighed og sin formodentligen med.
 Thi ach! hun græd, hun skreeg, hun reev sit Haar
 forgjæves!
 Det er blæst bort, med' eet Pust er affted
 Det faure Haab, hvoraf før hendes Hjerter hæves.

2.

Hvad vil der blive nu af hende, da iblandt
 De raae Matroser hun allene sig befandt?
 De spotte hendes Rød og ingen Medynk bruge,
 Berusede af Viin med frække Dine sluge
 De alt det visse Rov — Til Lokke reddede
 En (halvvelkommen) Storm den Skjætsberøvede.
 Paa dybtoprørte Søe sig høie Bølger hæver,
 I det at vildsomt hid og did Pinassen svæver.

3.

Paa det uviste Hav den jages om,
Som Stormen snart fra Nord og snart fra Østen
kom.

Matroserne tilsidst almindelig forsage,
Da efter tree forstrækkelige Dage

Sig Skipperen til Tunis slagen seer.

Den Skade, som til Søes ham truffen er,
Beslutter han til Lands til Fordeel at forvandle,
Og som Slavinde her Frue Fatme at forhandle.

4.

Thi Fatme, som knap fem og tredive gange
Saae Baarens Blomsterpynt og hørte Lærkens Sange,
Var blandt seent salvende Brunetters sjældne Tal,
Som med en mørkebruun og talende Oval

I Diet ikke snart hør op at synes unge,
Og som med Hul i Kind og honningslydende Tunge
En Elsker skadesløs for Ungdoms Rosenglands
Kan holde og endda fortrylle mangen Sands.

5.

Hofgærtneren, som just paa Slavetorvet kom,
Da disse Baere blev for tredive Sultaninder
Budt frem, det skønne Kjøb Betragtning værdigt finder,
Han træder til, beseer, den Skat han synes om.
Hans hvidgraae Hoved har maaskee sig lidt forløbet,
Det Huusgeraad han troer, ham i hans Gulistan
Just fattes. Hurtig han slaaer til med Kjøbet,
Og Fatme taaler det, hun ikke ændre kan.

6.

Den brave Scherasmin med stedse gunstig Vind
Forsfulgte midlertid de ham befalede Keiser:

Knap til Marseilles Havn hans Faertoi lagde ind,
Saa sadt han sig til Hest og reed til Frankrigs Keiser,
Tilferdig som om Liv og Velfærd stod paa Spil.
Alt var han ved Paris, og fra de næste Høie
Dens gyldne Templer laae udbreedet for hans Øie,
Da hans Betænkninger sig stødte paa en Tvil.

7.

"Holdt!" skreeg hans Genius: "min Søn! og før vi traver
"End længer frem, betænk, hvad Vrende vi haver.

"Din viise Pande selv og jeg din gode Nand
"Det burde længe før betænkt ved Askalon,

"Thi naar vi ærlig med hverandre tale ville,

"Du burde ei det Puds dig ladet spille;

"Endskjøndt der blæste da en Vind i Hyons Seil,

"Som lod os ikke Tiid at overveie Seil.

8.

"Thi, sagt imellem os, der er jo aabenbar

"Ei Menneskeforstand i denne Ambassade:

"Herr Carl, som aldrig os tilforn bevaagen var,

"Vil efter dette Tog os ikke mindre hade,

"Du neppe Tak engang for Demantkassen faaer,

"Thi sandeligen med den Haandsfuld Bukkehaar

"Og med de Tænder af hvad Strube, veed vor Herre,

"Din Excellence gjør det Onde tie gang værre.

9.

"Ja naar med Pomp og Pragt det var Herr Hyon selv,
"Man saae ansættendes til Slottet op at ride,
"Med tolv Drabanter bag til Hest, og ved hans Side
"Kalifens Datter; naar han førte Ordet selv,
"Og kunde med vedbørlige Grimasser,
"Som det sig sommer for en Ridder, Duc og Pair,
"Paa Floiels Pude tung af gyldne Quaster,
"Frembære Land og Skjæg — det noget andet er!

10.

"Da hjælper al den Pragt, som sligt et Optog har,
"Og Sultansdatteren er selv Beviis for Manden;
"Kort en Omstændighed da hjælper paa den anden,
"Og alt slaaer sammen og gjør Sagen kant og klar,
"Den strænge Keiser kan ei noget Ord indvende,
"Han faaer jo Troen selv haandgribelig i Hænde.
"Herr Hyon haver holdt sit Løfte som en Mand
"Og fordrer dristig, hvad ham ingen nægte kan.

11.

"Alt dette, Hr. Gesandt, til Brøker sig forvandler,
"Om du ei klogere end den, dig sendte, handler"—
"Men nu hvad Raad? Hvad gjør man da herved"—
"I alle Fald det bedste er, du reiser
"Med samt din Veste fra Paris og fra dens Keiser,
"Før de bemærker dig, og traver strax afsted
"Til Rom, den aabne Havn for alle Fromme,
"Hvorhen formodentlig din Herre snart maae komme."

12.

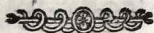
Hans gode Genius saaledes taledede,
 Og da han efter lang Betænkning ikke kunde
 Modsigte disse gode Grunde,
 Han halv fortrædelig tilsidst besluttede,
 Den gode Stad Paris sit Skulderblad at vende,
 Og lade Traveren alt hvad den kunde rende
 Til Pabens Residens — han langer rigtig an,
 Og strax hans første Wei er hen til Lateran.

13.

Forgjæves han i Forgemakket kom,
 Den Ridder ingen veed Oplysning om.
 Forgjæves trætter han med Spørgsmaal om sin Ridder
 Den Schweizer, som til Bagt i Porten sidder.
 I Byen løber han omsonst fra Dør til Dør
 I alle Klosterne, Bertshuuse, Hospitaller,
 Hvor han fra Top til Taae sin Ridder hyon maler
 For alle Folk — men sig forgjæves Noie gjør.

14.

Toe ævige Ugers Tid og endnu andre toe
 Han venter paa sin Frue og sin Herre,
 Og lader ingen Dag sig eller andre Roe
 Med Spørgsmaal, om de dog endnu ei komne ere.
 Tilsidst da Venten er omsonst, fortvilende
 Han paa sin Patoisviis begynder høit at bande,
 Han vil, saavidt som Himlen blaanedede,
 Som Pillegrim sin Helt opsoge og Amande.

15.

Han gjør og best deri. Hans Skilling var forært;
Og for af Væsen han en Demant skulde brække,
Som i hans Dine er ham meer end Livet værdt,
Da den af Oberon hans Herre er forært;
For lod han Bælgen sig af Kroppen trække.
Men af en Pillegrim blir ikke Guld begjært
End ikke Sølv, han kun med Musfælskaller
Og Litanie den halve Jord betaler.

16.

Den brave Gamle sig saaledes betler frem
I tvende heele Aar igjennem Verden
Paa langs og tverts, og søger efter dem
I mangel Havn paa mangel De i Verden.
Om Hyon, Fatme og Amanda spør
Han overalt — til ham tilsidst hans Stjerne
Og en forborgten Drikt, som Haabet følger gjerne,
Hen til Hofgærtneren i Tunis fører.

17.

Han paa en Steen ved Døren ned sig sad,
For der i Skyggerne, som han er træt, at hvile,
Da han den samme Dag har vandret nogle Meile,
Og en Slavinde ham nedbringer Viin og Mad.
Hun seer vor Mand i brune Pillegrim's Klæder
Bestyrket an, og han Slavinden ligesaa,
Og med et blanded Skrig af Angest og Glæder
Strax Begge henrykt i hinandens Arme laae.

18.

18.

"O er det mueligt" skreeg paa hendes vaade Kinder

Den glade Pilgrim: "at jeg seer Fatme her!

"Og er det mueligt, at vi os i Tunis finder:

"Jeg seer, jeg af mit Haab endnu ei skuffet er.

"Hvad Vind har blæst jer hen til disse Kjetterlande?

"Og hvor er Hyon og Amande?"

"Ach Scherasmin!" skreeg Fatme nu og brød

I Taarer ud: "De er — Jeg Arme — hvilket
Stød." —

19.

"Hvad siger du?" han skreeg: "O Gud forbyde!

"Hvad er de? Tael! —" "Ach Scherasmin de er —"

Meer fik hun ikke frem, men Taarestromme skyde

Uf hendes Dine ud: "Ach Scherasmin de er —"

"O Gud!" skreeg Scherasmin, og som et Barn han
græder

Ved Fatmes Hals: "Hvad! midt i Ungdoms Glæder!

"Det er for haardt! Men ach! ja mine Ahnelser

"Mig spaaede intet Godt — Den Prøve var for svær!"

20.

Saa snart som hun igjen faaer Aande samlet,

Hun ham fortæller alt, hvad foregik

Fra hans Afreise til det grumme Dieblif

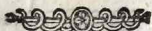
I Dødens Nat — da alle Folk forsamlet

Paa Dækket saae ved Himlens tændte Lyn,

Hvorledes Rezia igjennem Skaren trængte

Sig ind paa Ridderen, og med ham slængte

Sig ud i Havets Dyb — det skrækelige Syn.

21.

Derpaa istemme de en Graad og Klagesang,
Og Begge sig til den Berømmelse foreene,
At dette skønne Par i Overflod og Trang
Det bedste Herskab var, som nogen kunde tjene
Al Jorden rund. "Rei!" skreeg hun ofte: Rei!
"Jeg aldrig finder saa fortreffelig en Frue!"
I lige Melodie skreeg han: "Ei heller jeg
"Skal mig ved Siden af saa brav en Ridder skue!"

22.

Tilfidsst da han sig har end eengang ladet sige,
Hvorledes alt gik til, i Muelighedens Rige
Han seer endnu et Glimt, som Haabet tændes ved,
De var end Begge toe maaskee i Sikkerhed.
Den Tanke bliver vis, jo meer han grunder,
Rei ævig Oberon dem ei forlade kan,
I det, han hidindtil har gjort, i hvert et Under
Er Hensigt, synes ham, og en forborgten Plan.

23.

Med denne Gnist af Haab, som skinner soagt og stille,
Lig fierne Lys i Stormens mørke Nat,
Beslutter han sig aldrig meer at stille
Fra Fatime, da han trygt formoder, at
Sig Skjebnens Udfald her i Tunis viese ville.
Han Pillegrims Stav samt Klædning har forladt
Og byttet bort for Slavedragt at bære,
Og tjener Dagløn hos Hofgærtneren sin Herre.

24.

Gmedens Fatme og den gamle Hugeslave
 Bedugge tidt med Taarer Blomsterne,
 De dyrke, som de stod paa deres Elsktes Grave;
 Seer Hyon fra den Liid, at han anlangede
 Til Eremitens Lund, det tredie Foraar drage
 Naturens Teppe op; end kan hans Heltebryst
 Umuelig lade af at onske sig tilbage
 Til Verdens Lummel, til den vandte Ridderlyst.

25.

Den lille Hyonnet saa stjon en Middelsting
 Af Moders Vndighed og Faders Styrke,
 Som nogensinde hang om en Gudindes Hals,
 Og var dog vel bestemt til andet end at dyrke
 Sandjorden her, og med en Dxe gaae
 Til Skovs og hugge Træe, formeerer Heltens Kummer.
 Dig og, o Rezia, i Rætter uden Slummer
 Din Engel hørte tidt, naar du i Taarer laae.

26.

De skue Begge klart ved Ungdoms varme Straaler,
 At Indgetaagenhed dem unaturlig er;
 De føle Kraft til Heltedaa, men her
 Reddæmpes denne Kraft, som ubegrændsed maaler
 En ubegrændsed Kreds! — Forgjæves Taarerne,
 Som sig af det fravendte Die stjæle,
 For Oldingen de dølge smilende:
 Han læser gjennem Smil i deres ædle Sjele.

27.

Og skøndt ham Verden selv er intet meer, dog sadt
Han sig i deres Sted, i hvad de tabte,
I hvad dem hører til, hvortil de skabte
Maae føle sig — erkjender, hvor forladt
De maae sig finde her, og laster ikke Driøter,
Som skjenkes Jordens Børn af Kjerlighedens Stiøter;
Men han opmuntrer dem at holde troefast ved
Det stille Haab om Himlens Kjerlighed.

28.

Eengang en Aftenstund — da Dagens Arbeid bragt
Til Ende var, de ned tilsammen sadde
Ved Hyttens Dør, og følte sig saa glade,
Ved at beskue al den underfulde Pragt
Paa den med Stjerner tæt besaaede Himmel.
I dyb Henrykkelse og hellig Svimmel
De Unge saae derop paa dette Underhav
Med Tak til Ham, som Syn og høie Tanker gav.

29.

Da talte Oldingen meer rørt end ellers om
Det Jordiske; han meente her at leve
Var kun en Drøm, histover svæve
Var sand Tilværelse. — Det syntes Begge, som
En Himmelsluft alt førte ham derover.
Hans Aand opløstedes, i det han taledes.
Og halvforsvunden ham de Begge syntes see
Til Wanders Verden hist at føres over.

30.

"Mig" foer han fort: "mig taer man alt i Hænde
 "Dg overfører hist — Mit Løb er snart til Ende;
 "Men eders nys begyndt for mange Trængsler's Hær
 "Dg mange Glæder med endnu vidt aabent er.
 "Selv Fryd os styrker tidt, at vi kan liide meere,
 "Til uformærket vi til Maalet komne ere,
 "Da spinde Fryd og Sorg og alt, hvad Jordist er,
 "Forvandlede til en Drom, ei hist ledsager jer.

31.

"Nei blot den Skat, som eders eget Hjerter
 "Har samlet, Sandhed, Dyd, og Sjælens Fred,
 "Dg den Erindring, at ei Vellyst eller Smerte
 "Har rykket eder bort fra Pligt og Skyldighed;
 "Den følger eder hist —" Saa taledes han længe;
 "Dg da man skilles ad, to klare Taarer trængte
 "Sig i hans Dine frem og staae et Dieblif,
 "Dg varmt han trykker dem til Brystet, da han gif.

32.

I denne samme Nat af Fremtids Kummer vækked
 Opslog Titania mod Himlen Dinene —
 "Dg Klippen skjalv, i det hun stod forskrækket,
 "Dg saae og læste dybt i Midnats Stjernerne.
 Gudinden kaldte strax de tre Sylphider
 At see de uheldsvangre Tider,
 Som trækker op ved sær Forbindelse
 Imod det ædle Par imellem Stjernerne.

33.

Dg tåt i Skygger soøbt hun fløi til Leiet hen,
Hvor i en Myrtelund, sin Søn i sine Arme,

I søde Elummers Skjød laae Sultansdatteren,
Dg tænkte ei paa Skiebneens bittere Harne.

Titania berøer med hendes Rosenqvist

Den sovende Prindsesses Bryst,

At Roe maae hvile der, imens hun Barnet tager,
Som i Uskyldighed end Søvnens Sødhed smager.

34.

Tilbage iiler hun med hendes skjønnne Bytte

Dg siger til Sylphiderne: "I seer

"De grumme Stjerner, som omkring Amanda er!

"O redder dette Barn i min løvgrønne Hytte,

"Dg pleier ham, han er min Søn, mit Alt."

Derpaa hun tog af Krandsen om sin Iffe

Tree Rosenknopper ud, gav til enhver af disse

En Knop og sagde: "Bort, det dages alt."

35.

"Gjør, som er eder sagt, og Dag og Nat i Lunden

"Seer eders Roser an, thi naar I alle tree

"Til Lilier forvanded see,

"Er jeg med Oberon igjen forbunden.

"Da bringer ham igjen hen til Forældrene,

"Thi med min Rød er og Prindsessens Rød forbunden."

Talt, Gratierne for Gudinden neiede,

Dg med Amandas Søn fløi bort i Skyerne.

36.

Saa tidlig Funkerne den østre Himmel tænde,
 Saa søger Rezia med sin Uroelighed
 Sin Mand, som har sit Natteleiested
 Afledes i et Fjeld fjern fra Alfons og hende,
 Saa hastig gaaer hun bort, at hun (hvad ei er seet
 Fra hun blev Moder af) ei haver forud seet
 Til hendes Søn, som hun formoder
 End roelig sovende ei savne vel sin Moder.

37.

Hun fandt sin Mand i Haugen vandrende,
 Og Begge, skjøndt de tør hinanden ei fortælle
 Den fælleds Frygt, sig strax forsoiede
 Hen til den gamle Faders Zelle.
 Da de hans Leiested sig langsomt nærme til,
 Hvor banker deres Bryst? Hans Hænder paa hans
 Hjerte
 Laae folded, aandeløs, hans Ansyn med et Smil,
 Dog ædelt hvert et Træk og reent og uden Smerte.

38.

Amanda sagde: "O han slumrer kun!" og laae
 Sin Haand paa hans saa let, at hun den neppe rører.
 Men da hun følede den kolde Haand, og saae
 Den Blege liggende, som intet Tilraab hører,
 Saa sank hun ned ved den Afseiede
 I dyb Bæmodighed, og Taarestømme bade
 Den ædle Kind, i det hun sagde hulkende:
 "O Fader, saa har du da skullet os forlade!"

39.

Hvad foregik i disse Edles Bryst?
 De kaste sig i den høitideligste Kummer
 Med hos det kolde Liig, den dybe Sorg forstummer,
 Men Graaden skjenker dem sin bitterkjære Lyst.
 De trykke paa den døde Helgens Hænder
 Den sidste Lold af deres Kjerlighed,
 Og som fortryllede end staae bestandig ved
 Det elskte Billede, som deres Smerte tænder.

40.

Det paa hans Ansigt var, som om de saae
 Et Dagligjør af det Liv, som Nander hiffet lebe;
 Og af det reene Lys, af Himlens Straaler paa
 Hans Pande sig et Gjenstik syntes hæve,
 Som alt til Wanders Liv hans Leer forfinede;
 Og om hans stille Mund, fra den Belsignelse,
 Han døende har havt for dem at kræve,
 Et neppe synligt Smil dem forekom at svæve.

41.

"Det er — O ja det er, brød henrykt Hjon ud,
 Hans Tanker hæved sig til alle Væsners Gud;
 "Som om en Straale skød fra Lysets Buer
 "Med i mit Bryst! Saa stærkt jeg aldrig følede
 "Naturens Værdighed, saa klart jeg aldrig skuer,
 "At Jordens Liv er kun en Hule førende
 "Til Lysets Riger op, og aldrig saadan Styrke
 "I dette Bryst jeg fandt til Ret og Dyd at dyrke;

42.

"Til hver Besværlighed til hver Kamp, jeg har havt,
 "Jeg aldrig fandt den Munterhed og Kraft
 "Igjennem Prøvelser mig mandelig at kæmpe.
 "Lad og, min Elskede, lad mange Trængseler
 "End vente os — vi komme Maalet nær,
 "Og intet skal mit Mod min stolte Tillsid dæmpe."
 Saa taler han, i det han ud af Grotten gaaer,
 Og Skiebnen tager ham paa Stedet paa hans Ord.

43.

Thi da de bort fra Litget med hverandre
 Og Haand i Haand foreened vandre;
 Gud, hvilket Skuespil, hvad Orken staaer
 Omkring det ædle Par! Til hvilken fremmed Jord
 Er de bragt hen! Forsvunden, reent forsvunden
 Er deres Paradiis, den forhen Blomsterjord:
 Forsteenede de staae. Tilbage intet Spoer.
 End ikke Stedet selv er meere funden.

44.

En Afgrunds steile Rand er uuder deres Fod,
 Og overhængende tværtbrudne Klippehoie
 Omringe dem, hvorhen sig vender deres Die,
 Og Torn og Tidse groe, hvor Haugen fordem stod.
 Tilintetgjort er deres fjære Lunde,
 Den dunkle Skov, som klang af tusind Mynde,
 Tilintetgjort, og et ufrugtbart Fjeld
 Har reist sig, hvor tilforn randt deres Kilbevæld.

45.

45.

Til hvilke nye Jammer-scener

Det grumme Skuespil bereder dette Par,

Da alt, hvad skrækkeligt Naturen har,

Til deres Undergang sig her foreener!

"Ach" brød de ud: "kun for Alfonso stod

"Det tabte Paradiis med Flora's blomster smykket!

"For hans Skyld nød vi det. Saa snart han os forlod,

"Naturens Vildhed er igjen tilbagerykket.

46.

Amanda siger: "Jeg har fattet mig!" og tvinger

Tilbage tvende Suk som steg af hendes Bryst.

Elendige, den Dag som alt dit Vanheld bringer,

Har dig endnu ei viist den skrækkelige Dyst!

Sin Son hun har forladt ved første Morgenrøde

End hvilende, hun troer, i Morgenslummer's Skjød,

Ham hendes sidste Trøst: sin Skjebnes haardeste Stød

Gaaer hun med ham paa Armen tryk imøde.

47.

Hun stoi til Leiet hen, hvor han for nylig laae
I hendes Arm, og som af Himlens Vaaben

Faldt truffen om, da Leiet tomt hun saae:

"Er han opvaagned? fandt han Døren aaben

"Og søgte os? O Gud! om borte Barnet var!

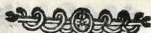
"Forfærdeligt! Dog mueligt er han fræben

"I Skjul for Spøg, og" tænker hun: "han har

"Maaskee sin Moder søgt og er i Haugen løben."

P 4

48.

48.

I Haugen — Ach, den er nu Fjeld-Ruin!

Dog styrter hun derud og høit paaraaber sin
Fortabte Søn ved Ravn og søger, om ei Huler
Og Fjeld ham mueligen for hendes Die skjuler.

Hans Fader, som fløi til ved Skriget, stamlende
Gav Rezia et Haab, som selv ham manglede:

De vilde vist blandt Klipperne herinde
Ham sund og frisk igjen paa engang finde.

49.

Alt tvende Timers Tiid var al Opsøgelse

Forgjæves anvendt. Ach omsonst omvankte de
Blandt Skov og Fjeld, besteege alle Spidser,
Igjennemkrøbe Buske, Klipperidser,

Og kummerfulde, for endog som død

At finde ham, de steg i mangel Huule ned
Ach! intet Epoer! Omsonst er Skrig og Klage!

Fra Bjerget slaaer hans tomme Ravn tilbage.

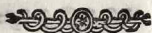
50.

At han forsvinder her, hvor hverken vilde Dyr
Ei heller Mennesker (tidt vildere end slige)
Befinde sig, det Ubegribelige

I denne Hændelse end Angsten større gjør,
Men nærer og et Haab: Det kan ei andet være;
Han har dem søgt, og da hans Fødder bære

Ei længer kunde ham, han sover vist et Sted,
Af Vandren træt, i sin Uskyldighed.

51.

51.

Nu blir 'paa nye Fjeld, Skove, Dale, Høie
Og hver en Vinkel, hver en Krog
Igjennemføgt med Falkesie.

Ia deres Uroe drev, hvor usandsynligt og
Det var, at levende de der ham skulde møde,
Dem ned til Stranden selv, hvor mellem dette Øde
Af Sump, Morads og høit optaarned Sand
Amanda tabte sig af Syne for sin Mand.

52.

Paa engang stræktes her det tausshedsvante Øre
Af en særdeles Lyd. En Klang hun syntes høre
Lig Stemmer, dog da Lyden strax forsvandt,
Og hun sig temmelig nær ved et Vandfald fandt,
Som over Fjeldets Ryg med Skum og Bulder slagen,
Redstyrtes sig bedøvende,
Og randt med Susen frem imellem Klipperne,
Hun troede, Øret var af Vandets Lyd bedragen.

53.

Da hendes Vndling hun allene søger om,
Hun tænker ei paa nogen større Fare:
Men pludseligen da omkring en Høi hun kom,
Hun seer bestyrtes sig omringed af en Skare
Bruunsorte Mænd, og bag ved dem hun seer
Imellem Haab og Frygt det ædle Hjerter banker,
En Haarbred mellem Liv og Undergang er her)
Hun øiner i en Bugt et Skib for Anker.

54.

De havde kort tilforn sig lagt for Anker her
 For Vand at hente, og var dermed end beskæfted,
 Da deres vilde Blik med eet forundred hæfted
 Paa Mezia, opdager strax, hun er
 Saa smuk som nogen af Circassiens Slavinder.
 Hvor selsomt her paa dette øde Sted,
 Som Skibe ellers flye for dets Ufrugtbarhed,
 At see en Pige skøn som Mahoms Himmelqvinder!

55.

En Skønhed smelte kan endog et Bryst af Jis,
 Men dette Udskud er ved ingen Ting bevæget;
 Med Køberglubsskhed de beregne Skønheds Priis
 (Af Marmor eller Kjød dem ligemeget)
 Blot efter Markespriis som andet Kjøbmandsgods.
 "Her" skreeg Captainen: "vi tie tusind Sultaninder,
 Til forholdsømmæssig Deel og Lod imellem os,
 Ved denne Fangst for næsten intet vinder."

56.

"Op, Karle, griber til! En Tøs som denne er
 I Tunis os saa god som heele Ladninger.
 Hans Majestæt er just for slige Turtelduer,
 Og der er ingen blandt hans Harems Fruer
 Liig denne vilde Møe. Ja selv Almanfareth,
 Saa skøn hun er, ei bærer Vand mod hende.
 Na Hilledad hvor vil Almanfor brænde,
 Naar vi tilbyde ham saa nydelig en Ret!"

57.

57.

Imens sin Tale han med Sæmandsæed bekræfter,
Staaer hun toe Dieblig og tænker efter,
Hvad her at vælge var: "Om Røvere det er,
"Saa hjælper Flugten ei, da jeg er dem saa nær;
"Men mueligt Himmelen os dem til Redning sender:
"Jeg gaaer og taler dem med Tillid til som Venner,
"Maaskee at dem min Bøn til Medynk røre kan,
"Og Rezia endnu see Hyons Fødeland."

58.

Med sligt Begreb om Havet vilde Søhner
Gik Rezia. Med Tillid vandrede
Den ædle skønne Sjel imod Korsfarerne.
Men disse døve blev for alle Bønner.
Det Sprog, som fandt til alle Sjæle Dei,
Blødgjør Matrosernes steenhaarde Hjerter ei.
Captainen rinker kun, og Bøttet strax omringes,
For, naar de drage bort, om Bord at bringes.

59.

Ved hendes ynkelige Skrig,
Som klang blandt Bjergene, fremskynder Hyon sig
Til hendes Hjælp, og som affindig løber
Af Skoven frem, hvor strax den aabne Strand ham røber
Det skrækkelige Syn. I Kamp forfærdelig
Den første knudrede Prynge for Fødderne han griber,
Og styrter strax, som ud af Skyerne
En Tordenkule, ned iblandt Barbarerne.

60.

At see sin Rezia imellem Røverhænder,
 At see, hun vægrer sig endnu med blodsprængt Arm,
 Det Skuespil, som ham til Tigerharm optænder,
 Gjer Egegreenen snart i Heltens Næve varm.
 Hans Kæmpehug nedstyrte hageltætte
 Paa Hoved, Skuldre, Bryst. Af Raserie saa vild
 Er ingen Dødelig, hans Dø funker Ild,
 Syv slagne Mohrer ei endnu hans Grumhed mætte.

61.

Men hine taaler ei af blot een eeneste Mand
 At see det skønne Kov saa skændig sig berøved.
 De gaae foreened løs paa Hyon ufortøved,
 Som sig, saa længe kun han Arme røre kan,
 Ubændig værger, men den overlegne Mængde
 Fra alle Sider ham omringede og trængde,
 Til, skøndt han rasende slog, stødte, sparked, beed,
 De fik ham endelig paa Jorden styrted ned.

62.

Nu med et Skrig til Himlen sank Amanda
 I Asmagt ned, da hun ham myrded troer.
 Til Skibet slæbes hun fra disse grumme Strande,
 Men Ridderen en grusom Hævn man soer.
 Ham Døden, selv den blodigste at give
 For alt for mild en Straf anseer Barbarerne.
 "Rei!" brød Captainen ud: "for kun des længere
 "At døe den grusomste Død lad ham i Live."

63.

Dybt ind i Skovens Drk de slæbe, Hjon, dig
Saa langt fra Stranden, at dit høie Jammer

Skrig

Kan intet Dre naae, og binde dig med Strikker

Om Hals og Ryg, om Arm og Beenene

Gast til et Træe. Den Ulyksalige blinker

Til Himmelen forstumvende

I sin Elendighed, og hurraffingrende farer

Med deres skjøne Rov til Tunis de Barbarer.

Obe.

Sheron.

Tiende Sang.

I.

Alt synker Dagens Lys, og Nattens Sørgesløer
 Indhyller medynksfuld de Ørkener, hvor før
 Tree Benner sammensad, som med uskyldig Tale
 Hinanden vekselsviis for Skjebnens Stod husvæle.

I denne stille Roe, hvor fordom festlig Sang
 Iblandt Naturens Pragt mod Morgensolen klang,
 En Ulyksalig staaer, og Nattens grumme Øde
 Deeltager ei med Trost i hine Saar, som bløde.

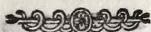
2.

Titania, indhyllet i en Skye,
 Ham hør af Skovens Ørk i lange Pauser stonne,
 Hun seer den Døende, hvis Troestab Trængsler lønne,
 Men ach omsonst! hun maae sit Hjertes Medynk
 flye!

Jernskjebnens Scepters Magt, saa ofte hun den
 Svage

Forladte hjælpe vil, Gudinden drev tilbage.

Hun fløi, og, da hun saae til fordom yndte Land
 End engang, blinkede en Guldring paa dets Strand.

3.

Den gleed umærkelig af vor Prindsesses-Finger,
Da hun paa Stranden freed imod hiin Røvertrop;
Men Elfedronningen, saasnart hun tog den op,
Gjenkjendende den Skat, som alle Geister tvinger,
Udbryder glad: "O snart er begges Qval
"Til Ende, Stjernerne skal os igjen forsone!
"Din Brudgomsring, o Elsekonge, skal
"Dig anden gang til min Behersker krone."

4.

Imedens havde man til Skibs med megen Møie
Bragt Rezia af sin Besvimelse
Til Liv igjen. Knap Vanden dragende
Oplukte hun sit trøstløstunge Dæ,
Saa faldt for hende strax Captainen ned paa Knæ.
"O skønne" sagde han: "din Lykke dig fornøie!
"Giv Glæden Rum, og byd din Smerter Trods.
"Om nogle Dage er du Dronning over os.

5.

"Frygt intet Ondt af mig. Jeg er kun for at pleie
"Og at beskytte dig. Dig, Deiligste, at eie
"Er kun Almansor værd, hvis Skønhed din er liig,
"Bed første Diekast han fængsles vil af dig.
"Og troe mit Ord, du ham med Glæde finde
"I dine Lænker vil." Han taug, og for at vinde
Des meere Tillid til sin Hensigts Ærlighed,
Et rigtbroderet Slæer han skjulte hende med.

6.

6.

"Og den er Dødens Mand" (saa var hans Ord,
 Ledsaged med et Blik og Tone, som ombord
 Alt Folket bragte til at zittre og at bæve)
 "Som dette Sløer fordrifter sig at hæve.

"Fra dette Dieblif betragter denne Skat
 "Som en Juvel og som Almansors Mage."

Han taug, og, uforstyrret at
 Hun hvile maae, han trak sig knælende tilbage.

7.

Almanda uden Agt paa Røverchefens Ord
 Sad ubevægelig, bedøved af sin grumme
 Uhartede Skjebnes Magt med stive, taaretomme
 Udslukte Dine. O den Jammer er for stor,

Den er unævnelig — Men selv at smage
 Den bittere Skaal, standhaftig gaae sin Rød
 Jmsøde, kan hun det? Nei, dette sidste Stød
 Udholdt hun ei, hun sank, dog sank hun uden Klage.

8.

Hun søger Trøst, men finder ingen, tom
 Og uden Haab, og Nat som hendes Hjerte
 Er alle alle Ting, hvorhen hun seer sig om,
 Det heele Liv een Række er af Smerte.

Hun seer til Himmelen, endogsaa der
 Er ingen Trøst, er ingen Engel meer.
 Ved Randen af Fortvivelsen hun svæver,
 Og Døden eene her i Faldet hende hæver.

9.

Sin magre Haand med ynksom rækker han,
 Han Lidendes den sidste sande Trøster!
 Hun stiger ned med ham i stille Skyggeland,
 Hvor Dyden ikke meer for Jammer brøster
 Hvor ingen Lænke gnider Hjertet meer,
 Hvor Jordens Scener som en Barndomsdrøm forsvinde,
 Og Sjelen overladt sig selv allene er;
 Der vil hun alt igjen, hvad her hun elskte, finde.

10.

Com et taalmodigt Lam hun laae forblødende
 Og saae med Suk sin sidste Stund imøde;
 Men i den stille Nat nedsteeg trøstbringende
 Titania, med Slummerstøv bestrøede
 Den skjonne Lidendes forgrædte Dielaag,
 Et Korhæng for de ydre Sandser drog,
 Og viiste sig i Drøm for hende,
 Iført sin Rosenglands som Elfers Herskerinde.

II.

"Op" siger hun: "fat Mod! Din elskede Gemal
 "End lever, og din Søn er ei forloren.
 "Erkjend Titania. Naar tredie gang du skal
 "Mig see igjen, da er, hvad Oberon har sooren,
 "Opfyldt ved eders Dyd, den er det store Pandt,
 "Som ender hans og min og eders Plage."
 Med disse Ord Titania forsvandt,
 Dog blev end, hvor hun stod, en Rosenlugt tilbage.

12.

Amanda vaagnende erkjendte lettelig
 Paa Dunsterne, som langsomt tabte sig,
 Den samme Guddoms Flugt, som kom paa Rosenbunge,
 Da hun sin Hyonnet til Verden skulde bringe.
 Den nye Beskyttelse opliver hendes Bryst,
 Til glad Henrykkelse sig hendes Tanker hæve,
 Hun veed, at hendes Søn og hendes Hyon leve,
 Og vandrer nu imod Bestemmelsen med Trost.

13.

Ach vidste hun, hvad dog (til hendes Lykke)
 Forborgen hende blev, hvor trøstløs, hvor forsagt
 Den Ulyksalige, med syvfoldflætted Strikke
 Til Egen bunden, har sin Jammernat tilbragt,
 Hvor smelted hendes Sjæl! — Men haver Himlen ikke
 Den Armes Lidelser paa Dydens Vægtstaaal lagt?
 Og hvor er Oberon? Han staaer ved Nilens Kilde
 Paa skyesrie Fjeldetop. Kan han? Og mon han vilde?

14.

Med et alvorligt Blik mod Den henvendt seer
 Han Hyon smægtende af Sielens Lidelser,
 Han hør de tunge Støn, som af det dybe Fjerne
 Fremrulder bævende — seer op til Morgenens Stjerne
 Og drager trende Suk. Da nærmer sig en Geist
 Af dem, som overalt, hvorhen hans Konge reist
 At søge Dyden var, ham havde troe ledsaget,
 Endskjændt han vidste ei, hvad Sorg den ædle naged?

15.

Bleeg, uden Blands, den tause Eulphé gjør
 Et Skridt mod Oberon, hans sømme Die spørger
 Om Kilden til den Qual, hvorfor hans Konge sørger,
 Af Vrefrygt han ei at tale vove tør.
 "Skue!" udbød Oberon. Og paa hans Bud sig svinger
 En Skye med vidtudsprendte Vinger
 Forbi, og Eulphen selv ved Synet skjælvende
 Com i et Speil seer Hyons Billede.

16.

Forblødt af sine Saar, med sønderknuset Hjerter,
 Nedsunken i den alledybeste Nød,
 Forladt han bunden staaer med Sjæls og Legems Smerte
 I Skovens Drk og doer den lange Martyrdød.
 Midt i Fortvivelsen hans Sjæl med Marter fyldet
 Til disse Følelser end hæver Heltens Bryst:
 "Har jeg forskyldet det? Og har hun det forskyldet?
 "Er vor Elendighed kun høiere Væsners Lyst?

17.

"Hvor udeeltagende ved mine grumme Piner,
 "Hvor roelig er Naturen rundt om mig?
 "Et Sandskorn ei for min Skyld rører sig,
 "Ei noget Dyr, ei noget Væsen triner
 "Hertil og redder mig. En Kniv, en Flintesteen
 "Til mine Lænkers Traad at overskjære
 "Var nok — ah ingen Haand blandt Millioners Hære
 "Bewægelse og Liv meddeeler den!

18.

"Men dog om min Glendighed at hæve
 "Din Villje var, o du, som mig min Død
 "Saa tidt undrevet har, du Grumme, naar du bød,
 "Da skulde paa dit Vink tie tusind Hænder leve
 "Og løse mine Baand." — Ved disse Heltens Ord
 Igjennem Marv og Been en hellig Zittren foer.
 Hans Strikker løste, heele Egnen flytted,
 Og af en useed Arm han selv er understøtted.

19.

Det var den Aand, som Oberon lod see
 I et fortrylled Speil den Armes Billede,
 Som useed af vor Helt ham reddede fra Døden;
 Thi Lysets Søn, igjennemtrængt af Røden,
 Hvori han Helten saae, sank ned for Kongens Fod
 Og talte Hjons Sag med Graad og mange Sukke:
 "Straffskyldig er han, ja! men du er evig god,
 "Og kan dit Hjerte ei for saadan Tilstand lukke."

20.

"Viid, Jordens blinde Søn sin Fremtid ikke seer.
 Ham svarer Oberon: "Vi selv, du veed det, er
 "Kun Skjebnens Tjenere. I Helligdommens Mærke
 "Høit over os gaaer en forborgen Gang.
 "Vi troe, vi handle frit, og veed ei, denne tvang
 "Os, villig eller ei, med umodstaalig Styrke.
 "Hans Marter nager mig som dig, men ihvor ondt
 "Han lider, ikkun eet er endnu mig forundt.

21.

"Flyv hen, og gør ham løs, og bær ham uden
Bulder,
"Saaledes som han er, til Tunis paa din Skulder:
"Den gamle Ibrahim, som Hoffets Gærtner er,
"Boer nærmest ved Serraillets Bygninger.
"Der læg ham paa den Bænk af Steene
"Tæt op til Hyttens Væg og ydre Haugedør.
"Dog lad ham stedse troe, at han er gandske eene,
"Og sig ham intet Ord, og gør snart, hvad du gjør.

22.

Saa hastig som et Lyn igjennemskjærer Lufsten,
Den glade Eulphe flyer derhen, hvor Hyon staaer,
Opløser Heltens Baand, og paa sin Skulder gaaer
Høit over Hav og Land med ham igjennem Lufsten,
Til hen for Døren, hvor den gamle Gærtner boer;
Der kaster han ham sagte ned af Hosten
Og flyver bort, og siger intet Ord.
I Dromme sig den gode Ridder troer.

23.

"Hvor er jeg?" spørger han, i det han om sig skuer,
Og for at vaagne op til nye Trængsler gruer.
Men ikke langt derfra en Hane galede
Mod Dagens Grye, og snart den Anden, Tredie.
Den skræffelige Rat skal nu af Himlen flytte,
Alt Østens gyldne Dør sig aabner luerød,
Og Dagens Gud gaaer frem, nye er Naturen fød,
Og alting rører sig omkring vor Gærtners Hytte.

24.

Nu knager Døren op. En høi og mager Mand,
Med hvidgraat Skjæg, skjønt frisk og stærk af Lemmer,
En Spade i sin Haand, en Morgensang istemmer.

Beslyrte begge Toe de see hinanden an:
Herr Hyon i en Slavekittel kjender

Sin gamle Scherasmin — og denne gode Mand
Sin brave Herre strax paa Diebliffet kjender,
Endskjønt han finder ham i meget udsel Stand.

25.

"O er det mueligt?" skreeg de begge Toe tillige —

"Herr Ridder!" — O min Ven!" Hvor finde vi os
her?" —

Den Gamle, som ei veed for Fryd, hvad han skal sige,
Omfavnar Prindsens Knæ og græder, snakker, leer
Paa engang. Men vor Helt den Gamle hæver
Op til sit Bryst og kysser Mandens Kind.

"O Gud skee Lov!" udraaber Scherasmin:

"Nu veed jeg da, Hr. Ridder, at I lever.

26.

"Hvad for en gunstig Vind til denne Dør jer bar?

"Dog dette Sted er ei beqvemt til at fortælle.

"Falg, kjære Herre, til jer Vaabendragers Zelle,

"For nogen her os sammen bliver vaer.

"J giver eder ud for Hassan for min Fætter

"Fra Salep en uheldig Handelsmand,

"Som vilde see lidt meer end eget Fodeland,

"Men Skibbrud leed og drev til Lands paa nogle Bret-
ter."

27.

27.

"Ach ja desværre leed jeg Skibbrud!" siger hiin.

"Det vil nok finde sig" ham svarer Scherasmin,

J det sin Kammerdør han aabner for sin Herre.

"Der" siger han: tag Plads. J kan vel hungrig være

"Jeg veed saa godt som J, at lange Keiser tære."

Nu fik han frem af ringe Forraadskriin

Det lækkreste der var: Oliver, Brød og Vin,

Han dækked Bord og bød ham oprømt være.

28.

"At vi, Hr. Ridder nu, hvem faldt paa saadant for?"

"J Tunis for min Husbonds Hyttes Dør

"Os truffet har igjen, det, efter alle Stræger,

"Som Lykken os har spildt, til Tanken mig bevæger,

"At Oberon, endskiøndt vi merker ei dertil,

"Os alle her saa smaat tilsammenbringe vil,

"Det Bedste feiler, dog til Pandt for vor Amande

"Kom Ammen, mærker jeg, med mig til disse Lande."

29.

"Hvad siger du!" skreeg Hyon fuld af Glæde.

"Hos samme Ibrahim, som jeg er tjenende,

"Hun tjener for et Stags Hussholderste.

"Den gode Kone vil vist Glædes Taarer græde,

"Naar hun faaer jer at see." Og nu løb Tungen fort

Med Efterretning om, hvad han har lidt og gjort;

Hvorledes det løb af med Heltens Ambassade,

Da han Paris i Ryggen maatte lade;

30.

Hvordan han søgte ham i Rom i Lateran,
 Og løb fra Dør til Dør, fra Mand til Mand,
 Omsonst, til uformærkt hans Solbørs var til Ende;
 At han gik udstaffert med ziirlig Mussel-Pragt
 Omkring som Pilegrim den halve Jord at blende;
 Og af hans Genius tilsidst til Tunis bragt
 Med Fatme, som han fandt, hos denne Gartner tjente,
 Paa bedre Tider her besluttede at vente.

31.

"Til Lykke, sagde han:" har stedse usfortært
 "Den lille Kasse med mig draget,
 "Som Dværgen havde jer i Askalon forært;
 "Ehi Horn og Bæger har, jeg seer nok, Fanden taget.
 "Tilgiv mig, ædle Prinds, jeg traf det omme Saar;
 "Det var ei smukt af mig at melde saadant noget,
 "Men Glæden gjør, jeg snakker hen i Taaget,
 "Mit Hjerte kjender J, og hermed Punktum staaer."

32.

Den ædle Fyrsteson sin brave Gamle trykker
 I Haanden: "Ven, du alt skal viide!" sigende:
 "Din Troeskab prøved er som Guld i alle Stykker,
 "Men frem for alle Ting gjør mig een Tjeneste:
 "Den Kasse, du bevarer for din Herre,
 "Er paa Juveler riig. Jeg meener, det er bedst,
 "At du strax skaffer mig Sværd, Lanze, Hest
 "Og Ridderdragt, som jeg med Anstand kunde bære.

33.

"En Trup Erobrere endnu i Aftes har
"Ved Stranden paa en De frarøbet mig Amande,
"Da jeg allene der og ubevæbnet var.
"De føre hende vift til disse Kæberlande,
"Til Tunis eller Sez, i den Formodning, at
"En Dei til sit Serail vil hende kjøbe;
"Men intet Harem skal berøbe mig min Skat,
"Om jeg den halve Jord igjennem skulde løbe."

34.

Den Gamle denne Sag i dyb Betragtning taer:
"Det Sted, hvor J med Sultansdattren var,
"Er da formodentlig kun nogle Meile
"Fra dette Sted." — "Det veed jeg ikke" svar
"Den unge Første ham:" maaskee et tusind Meile.
"Mig baer, jeg veed ei hvem, dog ventelig en Mand
"Udaf en Skov herhid, saa snel som Lynets Pile,
"Thi til et Gegetræ jeg snored var med Baand."

35.

"Det har" udbryder hiin:" nu ingen anden gjort
"End Oberon." — "Jeg selv" vor Ridder svarer:
"Tilføer ham det. Ja han vil fare fort
"At hjælpe, han er god. Og i hvor mange Snarer
"Min elskte Regia endnu indvikles skal,
"Hvor dybt mit Bryst end linder ved den Qual,
"At tænke mig min Skat i Kæberhænder;
"Det nye Under dog mit Bryst med Tillid rænder."

36.

"Den maatte jo forharded, og af Steen,
 "Og uden Sjel, og reent uværdig være,
 "At Omsorg Himmelen for hans Skyld skulde bære,
 "Om han endog saa kun erfaret havde een
 "Af de Beshjermesser, som mig er vederfaret,
 "Som end sig kunde troe til Undergang bevared.
 "Lad min forborgne Dei gaae gjennem Ild og Flod,
 "Jeg bliver Dyden troe, urokked staaer mit Mod.

37.

"Kun, kjære Esherasmin, vi maae ei spille Tiden:
 "En Lanze og en Hest, om mueligt end i Dag!
 "Jeg har undværet dem — men o det var ved Siden
 "Af Rezia — det var en anden Sag!
 "Men nu er alt mit Blod optændt til Striden,
 "For dette Byttes Skyld jeg gaaer i Vaabenbrag.
 "Betank kun hendes Liv og al min Lykke
 "Beroe maaskee paa nogle Diebliske."

38.

Den Gamle svær ham til, han gjøre vil sit Bedste,
 At skaffe Begge Toe fornødne Vaaben, Heste
 Og øvrigt Tilbehor. Men ved Mishendelse,
 For Aften kom, hans Toer standsede;
 Thi Hyon sølte sig paa engang overmandet
 Af Skjebnens Slag, som kom det eene paa det andet.
 Den ædle Lidende paa Gløder uden Røe
 Den heele Nat i Feberdrømme laae.

39.

De Tanker, som omkring i Heltens Hoved farer,
Fremstille sig: han synes i sin Harm
At sægte blodig med en Sværn Corsarer,
Saa falder han og holder i sin Arm
Sin elskte døde Søn. Nu kæmper han mod Strømmen,
Og har den sunkende Amanda kun ved Sømmen
Af hendes Klædning fast. Nu bunden til et Træs
I Røverhænder seer han hende blødende.

40.

Han synker mat af Harm og Angst paa Leiets ben
Med vilde Blik. Men hans troefaste Ven
Kan med sin Videnskab i denne Nød ham tjene:
Ehi i de Dage var en Raabendragers Pligt
At skaffe Lægekunst med Ridderskab forene.
Hans Fader havde alt ham undervist i Sligt,
Og paa hans Reiser var ham mange skjulte Sager
Meddeelt af Riddere, Kalendere og Mager.

41.

Til Haugen iiler han, da Morgenstjernen svandt
Paa Himmelen (imens hos hendes søge Herre
Sig som Opvarterske bestæfted Fatme fandt)
Her gavmild Perledug end alle Planter bære,
Han Urter søger, om hvis Underkraft
En gammel Eremit ham fordom underretter,
Og blander dem og trykker ud en Saft,
Som inden føie Tiid en bidsig Feber sætter:

45.

"Kort" sagde hun: "før Solen dalede,
"En Barke lod sig see paa Søen hist fra Landet,
"Saa snel som Fugl i Luft den fløi paa Vandet,
"En frisk og munter Vind opblæste Seilene,
"Men tænk med eet fra Lustens skjefrie Buer
"Zifzak et Lynildsskud i Skibet bryder ind,
"Ledfaged af et Stød forfløien Virvelvind,
"Og strax det heele Skib flaaer op i lyse Luer.

46.

"At slukke Ildens Magt i saadan Rød
"Er ei at tænke paa. Af frygteligste Død
"Omringed ud af Glammens Strube haster,
"Hvo springe kan, og sig i Baaden kaster.
"Den fuldt beladte Baad man bort fra Skibet skød
"Og søgte Tunis Strand, det stærkeste man kunde;
"Men Stormen sætter an med nok et Virvelstød,
"Glaaer Baaden om og alting gaaer til Grunde.

47.

"Omsonst til Mahomet var nu Matrosens Skrig,
"Omsonst fordoblede Dødsangsten deres Styrke,
"De slugtes alle Mand i Havets Mørke.
"Et Fruentimmer kun, som Himlens Raade sig
"Tog piensynlig an, undkom den fælleds Fare.
"En Zephyr foran gif og kyssed Volgens Top,
"Som kjerlig slyngede sig omkring den Skjønnes
Krop
"Og hende ufortært mod næste Strandbred bare.

48.

48.

"Af Hændelse stod med Almansareth
 "Vor Sultan selv paa en af de Terrasser,
 "Hvorfra man kunde see det Under, som var steet
 "De med Forventning der paa Sagens Udfald passer:
 "Hun glider stedse frem, som hun var sonkesrie.
 "Dog for paa Under, sig for stærkt ei at forlade,
 "Almansor vinker nu og hundred Slaver vade
 "I Vand til Halsene den Skjønne at staae bie.

49.

"Almansor, siger man, er kommen selv til Stranden,
 "Hvor hende han modtog venstabelig af Manden
 "Den Asmoglan, som fra det sprudlende Skum
 "Med hende paa sin Ryg op mod Terrassen kom.
 "Man kunde rigtig nok ei høre, hvad han sagde,
 "Dog syntes det der var stor Høflighed deri,
 "Og skjøndt ham Tiid og Sted vel gjorde mindre frie,
 "Hans Diekast ham dog i hendes Lænker lagde.

50.

"Det være, som det vil, men vist er det"
 "Soer Fatme fort, "at selv Almansareth
 "Sig til Seraillet har med Svømmersten forsoiet
 "Og hende megen Snak om Vensteb forelsiet,
 "Endskjøndt den Fremmedes saa sjældne Skjønhed har
 "Bed første Blik Almansors Hjerter vundet,
 "Saa tree Gemakker strax i Sommerhuset var
 "Af Dronningens vor Rezia forundet."

51.

Angst, Elskov, Smerte, Fryd, mens Fatme talte,
Eg vekselsviis paa Hyons Ansigt malte.

Han han har fast ingen Tvil, at det Amanda var,
Og at nu Oberon endskjøndt usonlig lænker

Hans Skjebnes Førelser, den Sag er soleklar
Og synes vissere, jo meer han tænker.

"Velan da!" brød han ud: "o Venner, raader nu!

"Min gode Scherasmin, hvad meener du?" —

52.

"Amanda med Gewalt en Sultan fra at ribe,

"Det vilde Roland selv ei vove at bedrive"

Ham svarer Scherasmin: "Skjøndt raadeligt er vist,

"Og hemmelig for alt, hvad møde kan tilsidst

"Og ikke møde kan, paa Vaaben at belave,

"Men for det første vi forsøge det med List.

"Hvad om jer, da I dog ei skammer jer at grave,

"Som Gærtner Ibrahim i Tieneste vil have?

53.

"Sæt og i Forstningen han gjør lidt Sværighed,

"Og rytter Hovedet, og gnider sig om Panden.

"En lille Diamant skal nok forblinde Manden.

"Det er en Bagatel! Jeg Bei til Kassen veed.

"Slaae eders Liid til mig! Endnu i Dag, Hr. Ridder,

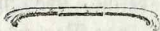
"Vi ville see, hvordan en Gærtnerdragt jer sidder.

"Vi Dvergen da fortroe det øvrige

"Dog med vedbørlig Agt paa Liderne."

Vor Ridder synes godt det Indfald sammenspunden,
Og ufortøvet blir det klogelig lagt an.
Da gamle Ibrahim ved Guld var vunden,
Vor Helt lovformelig strax adopteerte han
Til Fætter, Gærtnerfvend og Lem af Republikken,
Som megen Kundskab har i Botanikken.
Kort Siegvins Søn til Gærtner tages an
Og træder sammelig ind i sin nye Stand.

Oberon.

Elleste Sang.

I.

Det Haab, som sine Glimmerfjære
Om Hyon svinger nu — thi er det kun et Rør,
Han ankrer dog derved — den gyldne Tillid gjør,
At Heltens Kinder snart hans Ungdoms Purpur bære.
O Tanken blot, at hun er ham saa nær;
At denne samme Lust, hans Kind tilbiftes her,
Har muelig nys Amandas Læber kysset,
Nys den Tilbedede i Slummer dyppet;

2.

At disse Blomster, som han fandt
Og malerist i Krandsse bandt,
For til Seraillet dem, som brugeligt, at stikke,
At mueligt de Amandas Lokker smykke,
Udaande deres Liv paa hendes Bryst;
De Tanker barnligen vor Helt fornøie!
Og snart, igjen den purpurrode Lyst
Staaer malet paa hans Kind og straaler af hans Die.

3.

Den heede Dagens Tiid indtager Mattens Sted
I dette Land med Svøn og Dødsighed.

R

Men

Men ei saasnart opvaagne Aftnens Vinde,
 For Hyon vandrende med Længsels muntre Magt
 Spør alle Skygger, hvor hans Elfte er at finde.
 Han veed, at Ratten her med Vaagen blir tilbragt.
 Dog tør i Haugen ei ved Harems Promenade,
 Naar Solen daled er, sig Mandfolk finde lade.

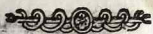
4.

Da pleie Damerne ved Aftnens Rosenglands,
 Hvis Skumring er saa yndig der til Lands,
 At gaae fortroelig hen ad hiin Allees Længde,
 Snart parviis vandrende og snart i Mængde.
 Tidt kortes Rattens Løb ved Sang, Musik og
 Dands.
 I kjole Grotters Skjul med Blomsterværk behængde
 Man gaaer i Bad, hvorfra er udeluft
 Endog Almansor selv, saa streng er Harems Tugt.

5.

At see Amanda, som vor Ridder troede,
 I Harem var, blev ingen Muelighed,
 Om han ei vovede at skjule sig et Sted
 I Haugen længere, end Lobene tillode.
 Alt trende Rætter han tilbragte uden Roe
 Og lurte i en Buss, som alle maatte vandre
 Forbi fra Harem af, han saae saa mange Andre,
 Men, ach forgjæves! han Amanda ikke saae.

6.

6.

Anraabt paa Knæ af Katme, Scherazmin
 Og Ibrahim, dog ei saa aabenbare sin
 Og deres Undergang at løbe selv i Møde,
 Han fjerde Aften med, hvor meget de ham hode
 At blive, da det var vel sildig, vilde gaae,
 Thi Solen havde alt tilbragt de gyldne Veie;
 Da pludselig, i det han vil om Hækken dreie,
 Almansareth selv den Forbovne saae.

7.

Hun kom ledsaged kun af een Slavinde,
 Forsmægtende af Dagens Gløders Magt,
 Den friske Aftenluft og Rislighed at finde
 I Myrtelunden hist. En yndig Rattedragt,
 Igjennemsigtig som det Spind, Arachne væver,
 Omfkygger hendes Liv, og kun en Silkegjord
 Omflutter hendes Fryst, som over denne Bord
 Med Utaalmødighed at bryde stræber.

8.

Nei aldrig kan den dannende Natur
 Saa himmelsk en Modell til nogen Venus bygge
 Som hendes Krop. Dens tryllende Contour
 Flød bølgeformig mellem Lys og Skygge,
 Imellem det, som nok og overflødigt var,
 Saa mild og blød og fin en Bue.
 Knap hende, hvo endog en Josephs Kulde har,
 Kan uden Lyst og Længsel skue.

9.

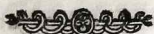
Paatrykt var hver en Deel, hvad Alkamenierne
 Og en Lysipp i Fantasien tænkte
 Sig som det Skjønneste og deres Værker skjenkte,
 Det var Helenes Bryst, og Atalantes Knæ,
 Og Ledas Arm, og Erigones Læber.
 Dog til hiin Grad forgjæves Kunsten stræber,
 Hvormed hun uomskrænkt beherskte Hjerterne,
 Naar Elfsøds søde Lyst hos hende seirede.

10.

Af Bøllysts Nande da selv Lusten tændtes an,
 Som hende svæver om, paa hendes Læber smile
 De milde Gratier. Af Amors skarpe Pile
 Er hendes Døie fuldt, og væ da, væ den Mand,
 Hun æfter ud til Kamp! Thi om end hine Pile,
 Det flammestændende Blik han kan undgaae;
 Hvad redder ham, naar disse Læber smile?
 Hvor vil han denne Munds Forsførelser modstaae?

11.

Nu den Sirenesang af hendes Tryllestemme,
 Hvorved hans Jnderste blir stemt til Følelser,
 Som i hans Siel den søde Irring bær,
 At den alt synes i Bøllysters Hav at svømme?
 Og naar nu, før maaskee sig Klogskab foresaae,
 Enhver forræderisk Sands for hendes Seier stemmer
 Og sidste Dieblik af Drukkenheden fremmer,
 Hvor kan, o sig, hvor kan han da bestaae?

12.

Dog, roelig! uvis er og fjern den store Scene,
Endskjøndt vi den fast uundgaelig meene.

Alt sige, som uden Tvil var allerflogest, gif

Ei an for Siegvins Søn i dette Dieblif.

Hun var for nær, endskjøndt i Hassans Sted, jeg vædber,

En rigtig Gærtner dog var løben, mueligt redder

Den Blomsterkurs, som han for Syns Skyld har

I Armen, om hun spør, ham ved et simpelt Svar.

13.

Naturligviis den skjøne Dronning sprætter

Ved her paa hendes Wei at træffe paa en Mand.

"Hvad gjør du her?" Hun saae vor Ridder an

Med Blik, som skulde dræbt hver anden Fætter

Uf Gærtner Ibrahim. Men han med Værdighed

Og blanded Vresfrygt, som hendes Stand opvækker,

For Droningen i Knæ sig kaster ned

Og Blomsterkurven frem som Offer hende rækker.

14.

Blot for med denne Kurs Almansareth at møde

Han havde, sagde han, den Tiid, da Haugens Port

Tillukkedes, forsømt; og var det ilde gjort

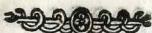
Han med sit Hoved var bereed at bøde.

Men Tunis Dronning i en meere gunstig Plan

Fordybed stod, imens for hendes Fodder

Den skjøne Synder laae. Hun seer ham naadig an

Med Blikke, som igjen hint første Blik forsøder.

15.

En ung Mand smukkere, end nogentiid hun saae —
Og smuk som Helt, med Kraft, med Værdigheder —
Af Farve fremmed her — i Gærtnerklæder —

Det hende syntes ei naturlig at tilgaae.
Men at udforske ham tør hende ei behage;
Ehi Anstands strænge Evang holdt hendes Ord tilbage.
Hun vinker ham at gaae; men med et Sideblik
Hun syntes sige ham heel meget, da han gik.

16.

Selv gif hun langsom bort, og, skjøndt hun taus sig
dulgte,

Med omvendt Hoved dog bag efter Helten saae,
Halv bred, at hendes Vink han alt for villig fulgte.

Mon han var dette Blik for blødt til at forstaae?
I en Figur saa smuk mon Sjæl der fattes skulde?
Men o hans Diesyn forraadte ingen Kulde!

Ei heller lod det til, at Farlighed han skyer.

Han mueligt søgte her et andet Eventyr.

17.

Et andet Eventyr? — Den Tanke rammer
Den Stolte utilpas. Hun for sig selv sig stammer.

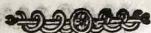
Uroelig og forfulgt af Hyons Billede

Gaaer hun den halve Nat om i Alleerne

Og lytter agtsom til hvert Windstød Lufsten rører,
Til hver en Lyd af Bladene, hun hører.

"Eh!" siger hun til sin Fortrolige:

"Mig syntes noget hist bag Hækken raslede." —

18.

”Det muligt er den smukke Gartner” svarer
Med listigt Diekast den slue Opvarterste:
”Han syntes mig den Mand, som torde trodse Farer,
”For i et Baghold her, optrykket til et Træ,
”Det skønne Syn endnu engang at see,
”Som i hans Tanker ham til Paradiis forflytter.
”Hvad om vi snildt ham overraskede
”Paa friske Gjerning hist, hvor han i Busken lytter?”

19.

”Hvad, primer du?” svar Haremsdronningen:
”Lie stille, Gjek, lad saadan Tale fare!”
Men desuagted gik hun dog til Busken hen
Med sagte lette Skridt — Men ach det var en Hare,
Som hoppet bort, saasnart man nærmed sig.
Fra Brystet steg et Suk, halv udtrykt lydelig,
Halv qvalt i Blomsterve, hun holdt for Munden.
Og nu har Eagen hos Nadine Bished vunden.

20.

Saa gik hun bort derfra, og med sig selv i Tvist
Beed sig i Læberne, forglemte, hvad hun sidst
Var ved at tale om, drog Suk, befandt sig ilde,
Var vred, at ikke strax Nadine gjette vilde,
Hvad hun ei gjette maae, støndt tydelig hun seer,
At hendes Dronning skudt af smukke Gartner er.
Ja hendes Blomster selv erfare det — hun knækker
Dem Stilk for Stilk, og Blad for Blad hun brækker.

21.

J trendte Dage alt det Onde varede
Og var med hver en Nat og hver en Morgenstimmer,
Bed Evang og Kjerlighed sig modsat nærende,
Forøget; thi saasnart som Aftnensglimmer

J Vestens Horizont med Purpur maaled staaer,
Som Nymfhe vandrer hun med løstudsflagne Haar
Igjenne Gang og Bust, hvor hun dog immer
Den unge Gartnerstvend at finde ei formaaer.

22.

Thi ach forgjæves hun igjennemvanker Lunde,
Forgjæves hendes Blik udspeide hver en Plet,
Han findes ei, hvad end hans Marsag være kunde.
Uheldige Almanfareth! —
Din Stoltthed krænkes her. "Hvi længer mig at pine"
Hun tænker: "og af Egenfindighed
"At følge, hvad mig nager, for Nadine?
"Bed Taushed læges ei det Saar, en Slange beed."

23.

Hun troer, hun søger Trost hos en Veninde,
Men egentlig hun vil en Smigrer finde.
Nadine Mester var i denne Hoffers Kunst;
Saa sødt forfrisker ei den elskoddampende Dunst
Af al den Nøgelse, et Saba har at sende,
Som hendes glatte Ord, der endnu meer antænde
Den vellystaaendende Almanfareth:
Hun snart skal see den Mand, hun elsker, i sit Net.

24.

Om Ratten var det let igjennem lukte Dørre
Ham i den Deel af Harem ind at føre,
Hvor eene bydende er nu Almansareth,
Især paa denne Tiid, da Mansors Majestæt
Saa offentlig som varmt forfølger sine
Erobringsanlæg paa den skjonne Zoradine.
(Saa kaldte sig den unge Fremmede,
Som ved et Under nys til Tunis landede.)

25.

True Fatme har sig i sin Gissning ei bedraget
Det var Amanda selv, som da hiin Røverjagt
Titania med Lynild havde slaget,
Var ufortært til Tunis Strandbred bragt.
Vi veed, hvad hendte sig, da hun i Land var draget;
Hooran Almansor har til Slottet hende bragt,
Og at med skelende forfulgte Venstabs Agt
Almansareth sig hende har antaget.

26.

Almansor var maaskee den allersmukkeste Mand,
Som nogentid Apollos Straaler kjendte,
Han og sit Fortrin sig saa seierrig betjente,
At intet Evas Barn end holdt ham Stand.
For første gang hos denne Ubekjendte
Triumphen slog ham feil. Hun elsker kun en Mand,
Kun een paa Jordens Kreds. Hun Dine har allene,
Troestab, og Sands for denne Gene.

27.

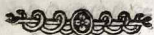
Den ædle i sig selv insøbte Værdighed,
 Den uforsfalte tillidsfulde
 Liggyldighed og den utvungne Kulde,
 Hvormed hun ham, som her befaler, veed
 At holde langt fra sig, saa, skjøndt hans Nerver brænde,
 Han neppe klage tør med stumme Blik for hende:
 Alt dette seer Almansereth og troer,
 At vor Amanda er i Boelersfunke stor.

28.

Vant i Seraillet til at hærste uomfrænkede,
 Hvor hun Almansor, som hun vilde, styrede,
 Mon hun af Haanden nu det Zepter uforkrænket
 Sig spille lod af denne Fremmede?
 Hun lader, som hun har ei Tvil om Zoradine,
 Og gemmer Had bag smilforsfalte Miine,
 Men overalt er inden Hatems Muur
 Forborgne Speidere, som gaae paa Luur.

29.

Dog fra den Tiid i dette stolte Hjerte
 Med Amors skarpe Piiil vor Gærtners Skjønhed traf,
 Blev hendes Herskelyst let undertvungen af
 En anden sød og meere kjælen Smerte:
 At undertvinge ham nu hendes Stoltshed var.
 Den heele Verden maae med alle sine
 Henrykkelser tilfalde Zoradine,
 Naar den, hun elsker, hun i sine Arme har.

30.

Hun selv befordrer nu det Anslag — denne
Langt bort fra hende paa et meer affides Sted
I Harem, som i Hast af Mansor blev bereed,
Med meere Værdighed og Rum at tjene.
Thi hendes sande Kaar, kjøndt ei endnu om slikt
Var Spørgsmaal, gjorde det dog til en Art af Pligt.
Eaasnaart man hende saae, hvert Die maatte finde,
At hun var fød og vant at være Hersterinde.

31.

Imens Almansareth med listig Høflighed
I sine Værelser paa denne Maade
For Zeradine og Almansor blev i Fred,
Lod han, som lader nu sin Elskov eene raade,
Sin Dronning Hænder frie at lægge Planer an,
Hvortil i Harem sig vel hundred Hænder byde;
Thi mon han kunde sig paa nogen Maade bryde,
Om hvordan hun sin Tiid fordrive vil og kan?

32.

Men o hvor bitter er vor unge Gærtneres Klage!
Hans Stjerner vare ham endnu misgunstige,
Ham, som i meer end otte Dage
Omkring de Muure, hvor hun sørger, vankede,
Ham, hvis Lyksalighed, hvis Alt berøer paa hende.
Og dog er ham forbudt at komme, hvor hun boer,
At see, o var det kun hans Engels Gædders Epoer,
Han skulde sikkert den blandt tusind andre kjende.

33.

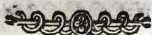
Bæmodig han feg ned hos sine Venner sadt:
 "Men kan I dog slet intet Raad opspinde
 "I hare mig et Menneske at vinde,
 "Som hende blot mit Navn tilhvidske kan, og at
 "Jeg hende er saa nær?" — "Eet rinder mig i Sinde"
 Brød Fatme ud: "en Selam hende sendt
 "Skal tale eders Sag. Gaae kun og Blomster hent!
 "I dette Sprog er jeg en Mesterinde."

34.

Og Hassan gif i Følge Fatmes Ord
 At plukke Myrteris, Schasminer, Liljer,
 Sorgjet: mig, ei og Roser og Schonkiljer.
 Derpaa hun trækker af hans Lokker nogle Haar,
 Som hun foreened med en Guldtraad tvinder,
 Med denne Snoer sin Selam sammenbinder,
 Til sidst hun flaaer derom et Laurbærblad, hvorpaa
 I Træk foreenede han skriver A og S.

35.

"Du mangler" sagde hun: kun, at jeg det bepletter
 "Med lidt Caneelband, da er det saa smukt et Brev
 "Som nogen Hjertetys til sin Forelskte skrev.
 "Jeg eder, om I vil, dets Indhold oversætter?" —
 "Nei, tusind Tak, vor Tiid er kostbar, tænk
 "Du kan ei hastig nok et Svar mig bringe.
 "Gid Eiskov leede dig! Dit Anslag vel gelinge!
 "Gaae, vi vil vente dig paa denne Grønsværbænk."

36.

Den gode Fatme gaaer. Men da hun ikke kjender
Det indre Harem, hvor hun ikke komme tør,
Saa gaaer Bouquetten blandt en Mængde Slave-hæn-
der,

Og blir tilsidst (som Skjebnen gjerne gjør
Ubuden Streeg i det de meget klogt laae an)
Bed en Bildfarelse opfisket af Madine
Og hendes Dronning bragt med Glædskabs stolte Miine,
Da hun af Fatme har udfritted, hvad hun kan.

37.

Da Fatme Ibrahims Elavinde
Har denne Selam bragt, saa faldt Formodningen
Naturligviis paa Hassan Gærtneren,
Og at det gjelde skal just Harems Sultaninde,
Den Skjønneste blant Skjønne, gjettes let
Eer efter sidste Hængescene;
Thi hvad kan dette H og A vel andet meene
End Hassan og Almanfareth?

38.

Og havde hun, som dog ei var at vente,
Endogsaa selv en blind Medbeilerske;
Des skjønnere Triumph af Seiren var at hente,
Naar hendes Overmagt sit Bytte rovede.
Ekinsygen, som med eet af disse Luer brændte,
Med milde Drixtter sig i Samsund eenede,
Og den Beslutning tog strax næste Nat at slukke
Den søde Længsels Tørst, hvorunder Begge sukke.

39.

39.

Uvidende at hun har kunnet sig bedrage,
Troeskylldig Fatme kom fra dette Tog tilbage.

Hun er fast aandelos og Rinden glædeheed
Af Glæde over den forønskede Besked.

Alt fjern er hendes Blik, som Solens, naar den skyder
Tilside Skyerne og efter Regn frembryster.

"Hr. Ridder!" stønner hun: "hvad vil du give mig,

"Saa aabnes Himlensdør endnu i Nat for dig?"

40.

"Lael ordentlig!" (*) — "Amanda venter eder!

"Bed Midnat aabnes skal den lille Haugedør,

"Som til Ceraillet ind fra Myrtelunden før.

"Der en Slavinde I vil finde, som jer leder

"Igennem Værelser, en Gartner aldrig før

"Betraadde, sikkert ind i Harems Helligheder."

Hun Stakkel, som saa langt fra al Mistanke var,

Forlod sig paa den Bei, hun selv ham banet har.

41.

"Hvor hellig er jeg, Fatme, dig forbunden!"

Brød Hyon ud: "Jeg skal da hende see

"Og det endnu i Nat! Om Døden ventede

"Med tusind Piinsler mig, naar jeg i Lunden

"Tilbagegif, jeg gif endda derhen;

"Saa stærk er Elskovs Magt." — "Hr. Oberon,
vor Ven"

Udbryder Scherasmin: "vil eder nok ledsage,

"Og alting tør endnu en gunstig Ende tage.

(*) Siger Scherasmin.

42.

42.

"Ei langt herfra der er en skjult og sikker Bugt.
 "Et Faertoi fragte vi og lægge der for Anker,
 "Bereed paa første Vink, naar Tiden til vor Flugt
 "Os gunstig er, at lette Anker.
 "Af Væsten Midler ei kan mangle os.
 "Vi seile lystig bort. Hvo vil os røbe?
 "Ehi har vi ikkun Guld, saa kan vi Verden kjøbe.
 "En gylden Nøgle kan oplukke hver en Laas."

43.

Imens vor Helt tiktæller sig sin Lykke
 Med Utaalmodighed ved hvert et Pulseslag,
 Og da hans Puls med alle Dieblikke
 Slaaer snarere, begaaer et Selvbedrag;
 Saa sukker og den skønne Sultaninde
 Ei mindre længselsfuld mod Midnatstimens Fryd.
 Tilfældigviis en Hændelse tilbød
 Grit Raaderum, for hvad hun har i Sinde.

44.

En prægtig Fest Almansor stiller an
 I sit Pallads til Zoradines Vre.
 Da Odalisterne her alle maatte være,
 For hun i Harem sig fornoie, som hun kan.
 Og at hun holdt sig ganske overflodig
 Ved denne Lystighed, begribes meget let;
 Ja ydermeer, hun fandt en Hovedpine nødig
 For at undskyldte sig, og alle troede det.

45.

Men Timen rykker an. Vor Gærtner sig begiver
 Igjennem Haugen til den lille Dør.
 Hvor slaaer hans Bryst! Han neppe aande tør.
 I Mørket en Ukjendt sin bløde Haand ham giver
 Og dreier efter sig. Hun taus ham stedse før
 Med sagde Trin igjennem lange
 Høithvelvede og mørke Buegange,
 Og nu hun smutter bort ved nok en Dør.

46.

Med begge Hænder han i Mørket samler,
 Da Døren aabner sig. Et mat og afbrudt Skin —
 Som naar fra Maanens Lys sig brudte Straaler ind
 I løvtækt Buegang med Skygger samler —
 Opdager ham en Række Børelser,
 Hvis Baggrund skinner klart; han vandrer fremad,
 immer
 Blir dette svage Skin til meer og meere Glimmer,
 Indtil med eet en Glæds af tusind Lys det er.

47.

Beslyrved standser han, en Pragt ham blander,
 Som, alt, hvad han har seet i Verden, overgaaer.
 Guld, Lazuli, og hvad Golconda sender
 Af Rigt og Herligt her med Pomp opdynged staaer.
 Den stolte Yppighed, som vel kan Diet blende,
 Formaaer ei over ham, hans Hjerte søger — Gende.
 "Hvor er hun?" sukker han. Knap har han sagt sit:
 Hvor?

Sor hastig som en Vind der op et Forhæng gaaer.

48.

48.

Til begge Sider bort det rige Guldstof bruser,
Og hvilket Skuespil hans Syn beruser!

En Dame paa en Stoel af Jaspis siddende,
Som naar en Maler tabt i hoi Henrykkelse
Sig tænker Venus selv. Tolo Nympher yndige
I Ungdoms Blomster lig Cupidos Søstre svøve
I Grupper Thronen om — saa Morgenskyerne
Ostsolens stigende Triumph og Purpur hæve.

49.

I rødligt Silkestof, som løst omhyller dem,
De ligne her ved deres Dronnings Fodder
Den Rosenstue, som i en Digterdrøm
Om Cytherees Vogn og Svaner flyder.
Hun selv udjired med Juvellers Glimmerpragt
Ham røber, at endog, hvor spraglene de funkler,
De dog et Intet er, som hendes Skønheds Magt,
Medfødte høie Magt uendelig fordunkler.

50.

Hr. Hyon, da hans Dje vover ret
At skue hende, seer, det er Almanfareth.
Det sortnes for hans Syn, han segner halv tilbage.
Det Bellyst: Skuespil hvor kan det ham behage?
Hvad vil man ham? Han ei Almada seer,
Kun hende Heltens Sjel og Dje søgte her.
Almanfareth tilgivseligen irrer,
Og troer den megen Glands ham blander og forvirrer.

S

51.

51.

Fra Thronen stiger hun, gaaer til ham med et Smil,
 Ved Haanden tager ham og synes villig til
 Den Majestæt, hvorfor ham swimler, at forskyde
 Og al sin Fordeel blot af sin Person at nyde.
 Umærkeligen blev hun stedse meere frie,
 En kjerlig Lokkeild af hendes Dine bryder,
 Som i hans Hjerte sig elektrisk fynder,
 Hun trykker mildt hans Haand til Glædens Harmonie.

52.

Hals ubestemt, hun troer, hans Die noget siger,
 Hun vinker Skaren bort, og borte er hans Mod,
 Hans Køst er skjelvende, hans Kinder uden Blod.
 Nu ændrer Scenen sig. Et andet Forhæng stiger,
 Og Dronningen med sin forsagde Hyrde gaaer
 Ind i en Spisefal, hvis Væg-Tapeter brammer
 Med virked Solmoer i de lueforghyldte Kammer,
 Og med Forfriskninger Guldtastet dækket staaer.

53.

Ved Salens Abning Sang og Klang dem møder,
 Her Glædens Køst af Harpestrengen lød,
 Og Hassan sadte sig, som Dronningen ham bød,
 Ved Bordet ligesfor. Men alt, hvad Længsler føder,
 I hendes Dine staaer, den tændte Amors Glød
 Udbredt paa hendes Kind af hendes Miiner brænder,
 Og frygtsomdriftig ham den skønne Seir bekjender;
 Men af hans Diesyn kun mørke Straaler flød.

54.

Skjøndt ikke bange meer hans Diefærdig løber
 Med Frihed rundt omkring paa hver Tillokkelse,
 Det dog ei Kjerlighed ei søde Længsler røber,
 Det er ei, som hun vil, af Vellyst duggende.
 Man seer, han er for stærk i Amors Krige.
 Mod alle Vaabens Kraft, som hun imod ham stød,
 Amandas Billede han som et Skjold frembød,
 Og Vellyst maae med Skam for Kydsfhed viige.

55.

Omsonst hun rækker ham den blinkende Pocal
 Og med sit Diefast Cupidos Piile skyder
 Ind i hans Bryst. Med slige Miiner byder
 Den unge Hebe i de glade Gunders Sal
 Sin Herkules det fulde Nektarbæger.
 Omsonst, med Kulde han modtager Dægeret,
 Og neppe at hans Læber røre det,
 En ædel Modgiøts Kraft hans Lidenstaber spæger.

56.

Nu vinked Dronningen og hurtig svingede
 De Nympher, som tilforn den gyldne Stoel omgave,
 Sig i en Dands, som kunde Døende
 Paa nye igjen med Liv og Lyst begave,
 Ja Plato Legeme at give mægtig var.
 Og snart i Grupper, snart i Par og Par,
 Seer Hyon her i tusindfolde Straaler,
 Hvad Diet uden Lyst umuelig taaler.

S 2

57.

57.

Maaskee for tydelig hensigter alting til
 Ham Ahnelser og Lyster at indgive,
 Det kan ham Rezia ei ud af Brystet rive,
 Hvor rigt og yppigt end er Elskovs Skuespil,
 I hvor fortryllende end disse Arme søve,
 Hvor hvirvled Brysterne og disse Lænder bæve,
 Hvor smægtende det halv tillukte Die flød,
 Saa gradviis over i den søde Død! —

58.

Uvillig med Foragt for heele Venus's Belte
 Den Edles Sandser maae ved denne Heede smelte.
 Han lukker Vinene tilsidst med Magt og Vold,
 Amandas Billede han bruger til sit Skjold,
 Amandas Billede, da han i hendes Arme
 Paa Den laae og der med sine Læber varme
 Af hendes Kys, sit Troestabs Løfte svoer
 Ved Himlens Herre med høitidelige Ord.

59.

Han sværger ham paa nye i sit retskafne Hjerter
 Og hæfter Sjelen fast ved dette Billede.
 Nu pludselig, som om en Engel skjærmede
 For Heltens Bryst, saa kraftløs uden Smerte
 Sank Amors Pille hen, og deres Kraft lod af.
 Almansareth, som Alt paa Alting gav,
 Strax halvfortvilende slog nogle Klap i Hænder,
 Og Yppighedens Dands ved dette Tegn sig ender.

60.

Og skøndt hun endnu ei sig overtale kan
 Den marmorhaarde unge Mand
 I hendes Arm til Kjerlighed at tvinge,
 Forsøger hun dog eet, som neppe feile kan;
 Hun lader Iuu sin Luth sig bringe,
 Og paa sin Sopha sig tilbagelænende
 Ved Elskov skjon fast til Fortryllelse,
 Hvad vil ei hende her ved Musens Gunst gelinge?

61.

Hvor hurtig gjennemfloi hun i sin Vildelse
 Med Rosenfingres Flugt de sielefulde Streng! —
 Forførisk hendes Dragts vildaaarne Følger hænge
 Tilbage, hendes Bryst og Arme røbende.
 Og da af dette Bryst, som Viise at forleede
 Var meer end mægtigt nok, den store Tølelse
 Udstrømmende i Sang, hvad Magter hindrede
 Vor Helt paa Knæ Gudinden at tilbede?

62.

Sød og betydningsfuld var Melodiens Klang.
 Det var et Vers om en Hyrdinde,
 Som mod en lønlig Jld, hun ei kan overvinde,
 I lang Tiid streed — men nu for Elskovs søde Trang
 Sig giver tabt, og ham, som hende mildt betvang,
 Hans Seier rødmende og sine Saar bekjender.
 Det Vers i Bogen stod; men, saadan som hun sang,
 Kun synger den, som selv i lige Flammer brænder.

S 3

63.

63.

Her viger Kunsten for den feirende Natur;
 Saa kjelen kurrer kun en Venus Due!
 Det Sprog, hun stemte an, det Udbrud af en Lue,
 Hvis skjønne Tone klang saa selvklar og saa puur,
 Men afbrudt nu og da ved smaae og kjelne Sukke,
 De omme Dine, som sig halv af Elskov lukke,
 Kort, o Altmanfareth! din Sang udstømmer heel
 Af Lidenffaberne, som syder i din Sjel.

64.

I Overmaat af det, hun lider,
 Hun taber Luttén ud af hendes Haand tilfældt
 Og aabner Armene — Men han af Frygt for Liff
 Opgriber Luttén strax, endnu i det den glider,
 Og som Begeiffred gir med magtig Tone an
 Det sande Svar, tilstaaer, at alt en Anden eier
 Hans Hjerte, og for alt, hvad Jord og Himmel veier,
 Han til Utroesfab ei bevæges kan.

65.

Fast var hans Tone, streng, og Heltens ædle Die
 Var ubestikkeligt. Fortryffersken maae boie
 For denne Overmagt. Hun blegner, Taarer staae
 I hendes brede Blik; og Lysten vige maae
 For Stoltbed. Hun flyer bort og hyller sig i Gløre;
 Den store Sal for snæver hende er:
 End engang med Foragt hun paa Rebellen seer
 Og vinker, at man strax ham bort skal føre.

66.

Alt glimre Bjergene af Østens Purpursøn,
Da Hvon mørk indhylled i sin Harmes
Tilbagekom til sine Venners Arme.

Forfærded læse de af Heltens Diebrøn
Ved første Blik den halve Deel af Sagen.

"Elendige!" han skreeg til Fatme, som sank ned
Af Skam paa Jorden: "Døm om din Ussindighed!
"Dog — dig tilgiver jeg — thi du blev selv bedragen."

67.

Dg da han nu hvad ham i denne Nat
Var mødt, fortalte dem, greb han den Gamle fat
Foran i Brystet, swoer, at hundredtusinde Skjolde
Dg heele Afrika ei længer skulde holde

Ham fra med Sværd og Spyd, som det en Rid-
dersmand

Anstaaer, sig offentlig i Harem ind at svinge
Dg Rexia med Magt Almansor at afsvinge.

"Du seer nu selv" han skreeg: "hvad Lyst mig hjælpe
kan!"

68.

Men for hans Fødder bad ham Scherasmin forsage
Sin Hidsighed endnu kun trende Dage,

Dg ikke ved et Skridt, som Tapperheden selv
Fortvoiled kalde maae, Amandas Liv at vove.

"Om ei for eders Liv saa dog for hendes Skjels!"

Han siger: "jeg af Magt kan eder intet love.

"Ved Vold hvert Forsøg er til Undergang saa vist,

"Som Haabet grundet er, naar vi gaae frem med Lyst."

S 4

69.

Endogfaa Fatme bad paa sine Knæ og rakte

Sit Hoved frem til Hævn, om hun ham ei
Om trende Dages Tiid til Zoradine bragte.

Hun sværger, anden gang at finde bedre Veie.

Kort Hyon selv tilsidst, skjøndt villig ei, erkjender,

At her Fortvilelsen er ei det Klogeste.

Han giver dem sit Ord og nu tilbage vender

Til Haugen, hvor vi veed, at han var tjenende.

Sheron.

Tolste Sang.

I.

Paa Puder af Damast den stolte Dronning laae
Imidlertid med Amors vilde Flammer

I Brystet, søgende omsonst en Time Roe:

"O hvor jeg dybt ved denne Nat mig skammer!

"Men er det ingen Drøm? Og er det sandt? En
Mand

"Foragter dig, Almansareth! Han kan

"Dig see og for en Anden brænde!

"Kan dig forsmaae, og tør dig det bekjende!"

2.

De Tanker hende drev til Kaserie,

Hun soer sig Hævn ud over alle Grændser.

Hvor hæslig er han nu? En Kainschatkalienser

Er smukkere end hendes Fantasi

Sig maler ham — Hvor længe? — Tie Sekunder

Er hun sig ikke meer det forrige bevidst;

Snart tapper hun hans Blod af tusind Saar og Bun-
der,

Snart trykker hun ham henrykt til sit Bryst.

3.

Nu ønsker hun ham hid i sine Bønner,
Den deiligste af alle Jordens Sønner,

Han er en Helt, en Gud! Umuelig er han kun
En Gærtners Fætter — Af hans ædle Tone,
Af hans saa værdige Person og Miine hun
Kan læse, at han er en Helt fød til en Throne.

Mon tydeligere Naturens Stempel er

Paatrykt en Konge end det Præg, den Ædle bær?

4.

Han, han allene er en værdig Priis for hende,
Er værd i hendes Arm at worde Gud.

"Men min Medbeilerske! — Dig flette Lynild ud,
"Som haver tordet ham med Troldoms Kunst antæn-
de! —"

"Dog hvad Almansfæth! Tab ei dit høie Mod!
"Und ham den Stolthed kun! Han gjøre sig tilgode
"Med sin indbildte Seir! Selv dig at staae imod!
"Des sødere, naar han skal falde dig til Gode!

5.

"Før du opgiver Haab, du ham bestorme bær
"Med hver Fortryllelse, hvoraf sig Skjønhed bryster;
"Bortkast — du uden dem Triumphen sikkerst gjør —
"De laante Vaaben, som kun Phantasien ryfter.
"Han see, han føle, hvad en Gud kan give Lyster.
"Og naar du da endnu hans Hjerte ei forser,
"Naar han endda forsmaaer — Da, Dronning, hævne
"Din Stolthed sig med alt, hvad Grusomhed kan nævne."

6.

Saa hvidster hende af en Kammerpiges Mund
 Den lille Djævel, som med sine Piile leger;
 Udskydende sin Givt islang al Jorden rund,
 Han alle Folkelag af fulde Troldomsbøger
 Beruser, mange troer, endog dem selv til Gavn.
 Med Uret Gud for Kjærlighed han heeder.
 Men at Cupido nu ei nogen meer forleeder,
 Jeg siger eder her: Almodi er hans Navn.

7.

Almansareth, som alt indvortes smager
 Triumphens Godhed, ei formaaer at holde Stand.
 Hvor kan hun undgaae den udbændige Bedrager,
 Som gyder Olie paa den Jld som var i Brand?
 Og neppe veed hun selv, at hun er overbunden,
 Saa har Almodi alt med Lænker hende bunden.
 Og Kammerpigen, som hans værdige Organ,
 Med megen Klogskab strax sit Anslag legger an.

8.

O! røver nu fra Lynet Flammevinger,
 I Timer, strax herover bringer
 Det søde Dieblif. I gaar for langsomt hen
 (Elskøndt sneler eders Flugt!) for Elskovslængselen.
 Dog hun allene ei Sekunder tæller,
 Om Utaalmodighed vor Ridder ogsaa quæler,
 Tre lange doodne Døgn for Sekler seer han an,
 I Svøn, og vaagen om Amanda drømmer han.

9.

9.

Alt aabnede sig Østens Purpurhængsel
 For Haremsdronningens uendelige Længsel.
 Guldblokked, Skjøn og Roser aandende
 Steeg Dagen som Herold og stolt bebudende
 Den længe ønske Seir. Alt suser mellem Greene
 Af Myrter, som omkring hin Grotte sig foreene,
 En sagte Morgenvind, og tusendstemmig klang
 I næste Skov de aarle Fugles Sang.

10.

Men rundt om Grotten er i dybe Myrtebuer
 En evig Skumrings Nat og Helligdom for Roe.
 Her kurre kun de kjæle Turtelduer,
 Zephyrer her og Elskovsguder boe.
 Og under disse tæt med Løv bevoxne Greene
 Det mørke Sæde for en lönlig Eensomhed,
 Tidt sig Almansareth om Sommermorgnen ved
 Et kjølig Blad forfriskede allene.

11.

Da endnu alle sov, opvaagned Siegvins Søn
 Og ud i Haugen gif, for Morgenens at nyde
 Og plukke Blomster af, som daglig var den Løn,
 Her Flora ved hans Haand til Harem maatte yde.
 Men nu en Slave kom tilløbende med Støn
 Og ham Befaling gav Lystgroetterne at pryde.
 For at anspore ham med Hast, han sværed til,
 At der en Dame strax sig bade vil.

12.

Fortræden skynder sig vor Hassan at forrette,
Hvad ham befalede var. Med Floras bedste Stads
Sin Kurb han propper fuld og tænker mindst, at dette
En Snare er, men gaaer til den anviste Plads.
Dog veed han ikke selv, hvad ham forvolder
En Afmagts Gysen, en bestyrret Rystelse.
Det er, som om en Arm ham skjult tilbageholder,
I det han sig Lystgrootten nærmede.

13.

Forundred ned han Blomsterkurven sætter,
Dog om et Dieblis igjen sig retter,
Og smiler til sin Frygt. Det halve Lys, som sireed,
I denne Labyrinth blandt tusindfolde Glictren
Afbrudt og blanded med en kunstig Skummelhed,
Var venteligen Skyld i denge Bornezittren,
Han tænker, og gaaer frist ved meer opklared Skin
Med samt sin Blomsterkurb i Helligdommen ind.

14.

Det Lys, som blander sig paa disse Steder,
Er det, som Vellyst vil til hemmelige Glæder.
Ei Dag ei heller Nat, men af dem Begge har
En skøn Foreening skabt det Tryllelys, her var.
Det ligner Maanens Skin, naar gjennem Rosenhækker
Dens Solvlys smelter hen i blege Rødt.
Skjøndt intet Farligt her endnu vor Helt forstrækker,
Han halv fortrylled dog, som nye sig føler født.

15.

Men, hvad han mindst begribe kunde,
 Var, at man her, hvor Blomster rundt omkring
 Paa Blomster stod, end Blomster bruge kunde.
 Dog, som han nu betragter alle Ting,
 O hvem kan Heltens Følelser udfige,
 Da han opdager hist, paa Roser skumrende,
 I Belysts reene Glands, en Skjønhed uden Liige,
 Som Venus magtig at henrive Sandsetne?

16.

Hun stues i et Lys, hvis Tryllestraaler bøie,
 Som i en Glorie, ned paa det Sted, hun laae,
 Og ved den Nat, hvori de andre Deeles staae,
 Langt over Lillier Sneebrysters Hvidt ophøie.
 Saa stor Fortryllelse ufløred aldrig saae
 I nogen Stilling for vor Ridders Die.
 Det overgik, hvad fordem Jupiter
 Gik bragt til Euanes, Regns og Tyrs Forvand-
 linger.

17.

Det Silkefloer, som liig en Skygge
 Det Mlabasterbillede
 Omhylled let, men ikke skjulede,
 Just syntes Nogenhed bluefærdig at betrygge.
 Dog Pennen bort, hvor selv sin Pensel Titian
 Lod falde for det idiale Smukke!
 Vor Ridder standsede og saae forsteened an,
 Endskjøndt vel bedre var reent Vinene at lufte.

18.

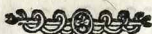
I sæd Bilsfarelse han staar der da
 Og synes, dog kun tvende Dieblikke,
 Saa skjønt er, hvad han seer, at han seer Rezia.
 Men dog med Ret mistroisk mod en Lykke,
 Som ham utroelig er, han træder nærmere,
 Og seer Almansareth, og pender flygtende,
 Men føler paa sin Flugt, at toe elastisktrinde
 Melkhvide Arme sig omkring hans Legem vinde.

19.

Han streed den sværeste Kamp, som siden Josephs Tid
 Streed nogen Mand: hans Dyds og Troeskabs
 Striid,
 Hans egen Ungdoms Kald og Kjæds og Blodets Koster
 Mod Skjænhed, Yppighed og heede Lyster.
 Hans Villie er reen — men hvad han sølte ... saae ...
 De heede Kys ... saa vildt, som hun ham trykker
 Til Brystet ... alt, hvad Sandserne henrykker
 Til Drukkenskab ... o hvor vil han bestaae?

20.

Ja, Oberon, hvor er din Liliestængel,
 Hvor er dit Horn i denne Striid?
 Han kalder Oberon, Amanda, Himmel, Engel
 Og Hellige til Hjælp — Og end til rette Tid
 Undsættes han. Thi just da hver en Nerve
 Kan overspændt ei modstaae længere,
 Ved Randen af den Afgrund, som fordærbe
 For evig Helten vil — sig lader Mansfor see.

21.

Liig Løven, som er anskudt bleven,
 Og rasende mod den, hans Hjerter saarede,
 Han var, forfulgt af Reziars Billede,
 En Time om i Haugen dreven.
 Tilfældigviis han gik i Myrtelunden frem,
 Han syntes høre der sin Dronnings Stemme,
 Og da han Grottens Dør kun fandt at staae paa
 Klem,
 Han traadde ind for Sagen at fornemme.

22.

Den Dæmon, som ved sin Præstinde
 Saa farlig mod vor Ridder havde stridt,
 Saa snart han mærkede Almansors Skridt,
 Strax vidste Raad i denne Rød at finde.
 "O Hjælp! o Hjælp!" hun freeg omvexlende
 Sin Rolle strax med den, vor Hyon saaes at spille,
 Og stillede sig an, som om hun kæmpede
 Med en affindig Mand, som hende skænde vilde.

23.

Hans Dronnings løse Haar, den unge Gærtners
 Skæk,
 Som ved en saa uventelig og kjæk
 Beskylldning stod som Iynildslagen,
 Nu hendes vilde Blik, forrevne Dragt, og Skam,
 Og Stedet, hvor han havde funden ham,
 Kort alt slog sammen, og Almansor blev bedragen.
 "O! Alla være Tak!" freeg den Bedragerste:
 "At jeg Almansor selv min Frelse skyldede."

24.

Saa snart hun var igjen i sine Sløer indhylled,
Med ublue Grækhed hun vor Helt beskylded,
Og hitted paa en Løgn fremført med hellig Mund;
Hvordan den skændige, forborgne, christne Hund
Her hende vovede at overraske,
Da hun fik Lyst i Badet sig at vaske;
At hun med Magt og Skrig knap havde værget sig,
Da just hans Majestat ham hindred lykkelig.

25.

For Siegvins Søn aldeles frie at kjende,
Og see, al Skylden var alleneste hos hende,
Behøvedes kun eet opmærksomt Blik,
Dog mængled Dommeren endog det eene Blik.
Og Helten værdiged ei mod en Qvindes Rænker
At yttre sin Retfærdiggjørelse;
Han rakte Armen frem til ufortjente Rænker
Og i sin Dyd sig taus indhyllede.

26.

Almansor opbragt før, og meere nu, ved Skammen,
Hans Ære havde lidt, lod Helten usforhørt
I Rænker blive bort som en Misdæder ført.
Han skreeg til Slaverne, som hastig kom tilsammen
Bed Larmen: "kaster ham i dybe Fængsel ned."
"Og naar et Baal i Morgen er bereed,
Han blive der et Kov for Skammen
Og Asken ud for Vinden worde spreed.

27.

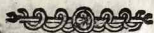
Den Edle hører taus sin Dom — og kaster
 Endnu et Blik paa den Forhadte ned,
 Og trosted ved sit Mod og sin Uskyldighed,
 Han gaaer i Lænker bort, med Hjertet reent for Laster.
 Ei lyser Solen op det frygtelige Hul,
 Hvori han sidder dybt indsluttet kummerfuld,
 Da Dødens Nat er lig den Grav, hvori han sukker,
 Og Haabets sidste Glimt i Heltens Sjel sig slukker.

28.

Udmatted af sin Skjebnes strenge Slag;
 Glad, at ham Lykkens Spil skal ikke meer bedrøve,
 Saae han standhaftig frem imod den næste Dag.
 Og gruer han endog for Tidens Brag,
 Hans Kjærlighed vil Luens Smerter døde,
 Den styrker her endog den synkende Natur.
 "Til Døden" brød han ud: "min Troeskab at udøve
 "Svoer jeg, Amanda, dig, og holder, hvad jeg svoer.

29.

"O elskede Gemahl, at det, som skeer i Morgen,
 "For evig blive dig forborgen!
 "For evig ogsaa dig, min gamle brave Ven,
 "Forborgen blive det! Hvor gjerne gaaer jeg hen
 "Til Baalet ubegrædt! Men naar I nu erfarer,
 "Erfarer, hvad jeg blev beskyldet for, og med
 "Jer Corrig for min Død sig end den Skændsel parrer
 "At høre, at jeg kun, hvad jeg fortjente, leed —

30.

"Gud! Med hvad Gølelser mit Bryst den Tanke fylder!
 "Jeg bøde med min Død, hvad mine Synder skylder,
 "Det være da min Lod! Jeg har fortjent den? Ja!
 "Men dette eeneste, ach Oberon, forunde
 "Ham, du har elsket for — beskyt min Rezia,
 "Beskyt mit Ravn! — Du veed nu, hvad jeg kunde
 "Formaae for hendes Skyld! Siig hende, at den Eed
 "Jeg swoer, den har jeg holdt i Døden selv, jeg leed."

31.

Talt, ved den Tillid nu han styrked finder sig,
 Alt Oberon hans Bøn har hørt; og hemmelig
 Berører med sin Etas den Gud, som skaber Slummer,
 Hans Dø, stiller al hans Kummer,
 Og vugger ham, endskiøndt hans Leiested
 Er haarde Steen, i Drøm om sand Lyksalighed.
 Vil mueligt Oberon ham denne Lindring sende
 Til Pandt, at snart hans Lidelser har Ende?

32.

Da end den halve Jord i Nattens Mørke laae,
 En huul og selsom Lyd af søde Søn ham vækker,
 I Laasen synes han de tunge Nøgler gaae,
 Jerndøren lukkes op, den Nat, hans Fængsel dækker,
 Oplyses af et Skin, han hører nogen gaae,
 Og reiser sig, og seer — med Krone paa sit Hoved,
 En Lampe i sin Haand — o hvad har Elskov vovet! —
 Almansareth for sine Dine staae.

33.

Sin Liliehaand med Smil Gudinden rakte.

"O Elskede!" udbryder hun: "tilgiv

"Den Brode, hvortil mig Nødvendigheden bragte.

"Mit Liv er bunden til dit dyrebare Liv.

"Og nu da Luerne omkring dit Hoved svæve,

"Jeg for at redde dig betraadt dit Fængsel har.

"Du blev til Baalet dømt af en Barbar,

"Men jeg vil dig til Tunis's Throne hæve.

34.

"Ved Kjerlighed du vinder dette Land:

"Op, lad dit Navn i Vrens Tempel klinge!

"Tag denne Haand, som dig tilbydes, an;

"Du ved et Vink af den skal din Førfølger tvinge,

"Og alt hans Folk som Støv for dine Fødder bringe.

"Paa heele Elottet er mig alting underdan;

"Fortroe du dig til Elskovs sikre Hænder,

"Og, hvad jeg vover har, dit eget Mod fuldender —"

35.

"Hør op! Almansareth, dit Tilbud kun mit Saar

"Opriver, ved den Qual dig stedse Rei at sige.

"Mit Hjerte er i Dag det samme som igaar:

"Jeg ved Misgjerninger kan ei min Troeskab svige. —"

"Men er det mueligt? Gaaer Afstandighed saa vidt?"

Hun freeg: "Stivsendede! og agter du saa lidt,

"Alt Flammen af dit Baal saa godt som alt udbryder,

"Alt du en Throne og Almansareth forskyder?" —

36.

"Paalæg mig" svarte han: "de største Lidelser,
"Siig mig, jeg skal for dig mit Blod udgyde;
"Saa skal den Lyst, hvormed jeg det vil lade flyde,
"Dig viise, om jeg uerkiendtlig er.
"Jeg kan mit Hjerteblod, mit Liv dig yde,
"Men ei min Ære, ei min Troeskab bryde.
"Hvem jeg er, veed du ei, forglem ei, hvem du er,
"Og frist mig ikke til, hvad aldrig skeer."

37.

Hun, som umuelig troer at han kan holde Prøve
I sig en Fristelse, lystdrunken vender an
Alt, hvad hans Dyd i alle Grader øve
Og hans Bestandighed kun rokke kan.
Hun lokker, truer, beer, i Kjerlighed forloren
Hun falder selv tilsidst i Knæ for Helten ned.
Men ubevægelig blev hans Standhaftighed,
Og reen den Troe, han har Amanda sooren.

38.

"Saa døe da, som du vil" hun skreeg af Raserie
Sig ikke mægtig meer: "Hevn, Vellyst skal jeg finde
"I dine Pindler! Viid, jeg er en Kvinde!
"Døe som en Daare! Husk, du kunde været frie."
Hun skriger sunklende af Diet, og forbander
Den Time, hun ham saae, ham og sig selv forbander,
Og stormer bort, og Fængslets tunge Dør
Sig lukker knagende, og alt er Nat som før.

39.

Imidlertid har Rygtet, som udspreeder
 Saa gjerne alt hvad Uheld, det har hørt,
 For Scherasmin og Fatmes Drer ført
 Den Tidende om Hassans Driftigheder.

"Den kjønne Hassan er" som man berettede:
 "Med Dronningen, i Badet eene funden,
 Og midt for Slottet blir i Morgen tilig bunden"
 Til et anretted Baal og opbrændt levende.

40.

Dem ikke Spørgsmaal er, om Hyon var uskyldig;
 De vidste jo den sande Sammenhæng.
 Og Medynk var han værd, om han endog var skyldig.
 Til Fald af dette Slags er ingen Dyd for stræng.
 Men frygtløs Taarestrøm gjør Jammer værre,
 Og de beslutte strax det Alleryderste
 At vove om de kan ham frie af Lænkerne,
 Og, slog det feil, at døe med deres Herre.

41.

Kort før det dagedes, i Stand sig Fatme laae
 Ved Smildhed og ved Mod aarvaagne Vagt at svige,
 Og ubekjendt sig ind i det Gemak at snige,
 Hvor Rezia i Drøm om Hyon laae.
 Saa ufornodentlig sig her at finde,
 Gjør Begges Glæde stum, kun Taarer rinde.
 Det første Ord, som Fatme nævne kan,
 Er: Hyon, er et Bud fra denne elskte Mand.

42.

42.

"Hvad siger du, min Fatme!" skreeg Amande
 Og faldt om hendes Hals: "min Hyon mig saa nær!
 "Hvor er han?" — "Næ i Dødens Gab han er!
 "Hjælp, red dig, ham og os fra disse Nøverlande!
 "Ejpreng Heltens Fængsel op! Den Ulyksalige
 "Af Kjerlighed til dig alt Baalets Flamme true!"
 Og nu fortæller hun den heele Sag sin Frue,
 At Sultanindens Havn, hun troer, ham styrtede.

43.

"Tree Timer til" hun skreeg: "og Baalet han betræder,
 "Ham ingen jordisk Magt, om ei Amanda redder."
 I Hast nu Rezia halv i Afjindighed
 Faar op med vilde Skrig af hendes Leiested,
 Og kaster, som hun staaer i lette Nattetænder,
 Sin Turdee om, og flyver glødscheed
 Hen til Almansors Seng igjennem alle Dagter,
 Som undrende gjør Plads og hende taus betragter.

44.

Hun træder ind, ei Tiden agtende,
 Og kaster sig med liljebleege Kinder
 Og Haar, som løse sig om hendes Skuldre vinder,
 For Tunis's Sultan ned paa Knæ.
 "Almansor!" siger hun: "O lad mig ei forgjæves
 "Dig knæle! Sværg, du vil opfylde mig
 "Den eene Bøn, jeg har at bede dig.
 "Det til mit Livs Ulyksalighed udkræves."

45.

"Begjær, o Skjønneſte!" udbrød forbaust og glad
Almanſor: "lad mig ei i grim Ubished ſvæve!

"For at behage dig jegønſker kun at leve.

"Begjær du frit! Skat, Rige, Throne, hvad

"Almanſor give kan, dig være givet!

"Eet eenefte beholder han ſig for,

"Dig ſelv!" — "Du ſværges da!" — Den eſtkov,
drukne Mohr

Befværges det. — "Skjænk Gærtner Haſſan Livet!" —

46.

"Hvad!" ſkreeg han med beſtyrret Miine:

"Hvad for Begjæring, Zoradine?

"Hvad mon den Slaves Liv dig, Skjønneſte, an-
gaaer?" —

"Mit eget Liv paa hans beroer!" —

"J Feber ſnakker du! Du ſværmes, Zoradine!

"Du gjes den Magt alt for ugrændſed ſtor,

"Som Skjænhed giver dig. Den Slave bødes

"For ſin Forbrydelse!" — "Han for ſin Eroeffab bødes!

47.

"Hans Hjerte kjender jeg, han handler uden Svig,

"Er ſkyldfrie, er en Mand af uforkrænked Væ;

"Og om, Almanſor, om han ſkyldig kunde være,

"Saa hævn dog ei Forbrydelsen paa mig!"

Med Vine, ſom af ſlet fordølged Raſen funkſe,

Skreeg Manſor: "Grufomme, de Dimsvøb qvæle mig!

"Ha, hvad Opdagelse der ſkimter af det dunkle

"Forhadte Mærke frem! Hvad er dig Haſſan? Siig!"

48.

48.

"Saa viid, da Røden mig at tale tvinger,
 "Viid, han er min Gemahl! Et Baand, som intet kan
 "Opløse, knyttet selv i Himlen, slynger
 "Mit Held, mit Alt fast til den elskte Mand.
 "Og trykker nu den frygtelige, svære
 "Jernskiebnes Arm — Hvem veed, hvor snart til dig
 "At Lodden komme kan? — Min Trængsel ære
 "Du Lykkelige bør, da du kan redde mig."

49.

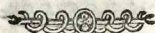
"Du Hassan's Kone — og ham elsker?" — "Uden Maa-
 de!" —
 "Ulykkelige, han har brudt sin Troe mod dig!" —
 "Han brudt sin Troe! Hvad Anslag ham forraade
 "End kunnet har, jeg veed, at han er troe mod mig!" —
 "Jeg troer, hvad jeg har seet." — "Saa var han først
 bedragen,
 "Og du med ham." — Af Harmen reent betagen
 Almansor skreeg: Du spænder Buen vist
 "Til saadan Hvide, at den brister dig tilsidst."

50.

"Din Hassan døer — jeg kan dig kun beklage." —
 "Han døer!" skreeg Rezia: "Tyran
 "Han, som du med et Ord fra Døden frelse kan,
 "Han døer? Og du er den, som tager ham af Dage!" —
 "Saa er det, hvo mod Harem sig forgaaer,"
 Svar Mansor kold: "ham Døden staaer.
 "For denne Slave dog maae Døden eller Livet,
 "Da du saa vil, i din Haand være givet."

L 5

51.

51.

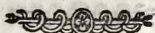
"Mit Hjertes Længsel, o du Skjønneſte, opfyld,
 "Giv mig den Roe, du mig berøved har, tilbage,
 "Du i min Krone, Magt og Rigdom Deel ſkal tage,
 "Giv mig dig ſelv, da være ham hans Skyld
 "Forladt, han drage bort, med fyrſtelige Gaver
 "Beriged, til ſit Folk; det er min Villie.
 "Saa vidt udſtrækker ſig den Overmagt, du haver:
 "Eet Ord af dig gjør min og hans Beſtemmeſe."

52.

Men, liig en Engel med fortørned Miine,
 "Vædle" ſvarte hun: "den Mand, ſom Zoradine
 "Kan elſke, giver hen ſit Liv for ringere.
 Kjært er mig Haſſans Liv, hans Vre kjærere.
 "Den Ringeſte af de Slavinder,
 "Som før betjente mig, afſlog for ſaadan Priis
 "Dig og din Krone med. Barbar, mit Livs Forliis
 "I Ligning med min Dyds Opofrelſe forſvinder."

53.

Almansfor ſtudſer ved den ædle Qvindes Mod,
 Og hendes Trudſler meer hans feige Hjerte ſkræmme,
 End Bønner før; men Lystens vilde Stemme
 Til Oprør kalder ſnart igjen det varme Blod.
 Hvad Kunſter brugte han for hendes Sjel at ſvække?
 Hvor bad han hende ei? Hvor ſlangeartig vandt
 Han ſig om hendes God? — Omſonſt, han Modſtand
 fandt,
 Som ei ved Trudſler var og ei ved Bøn at brække.

54.

Ved sin Beslutning hun uroffelig bestaaer.

Almansor sværger nu med frygteligste Stemme

Ved sin Prophetes Grav, at om hun ei indgaaer
Hans Forslag, skal hun strax hans Havn fornemme.

"Det er mit sidste Ord" man hør med skummed Mund
Og Tordenrøst den Rasende at sige:

"Bliv strax paa Stedet min! Forlad din christne Hund,
"Hvis ei, ved Alla! skal du samme Baal bestuige."

55.

Hun saae ham an og taug — Nu saa beslutte dig!"

Skreeg han endnu engang — "O Døden redde mig
Fra din Nærværelse! Dens Luer selv er mindre
"Forsærdelig end de, som i dit Nafn tindre!"

Nu raabes Slaver frem, han går det grumme Bud,
At hun skal brændes med paa Baalet, de tillave
For Hassan Gartneren; og den fornemste Slave
Til Jorden bukkende med Rezia gaaer ud.

56.

Det skrækkelige Baal til Offer alt oprettes;

Alt skareviis sig trænger til

Den Pøbel, som ved det Slags Skuespil

Saa gjerne vil i Angest sættes;

Alt føres frem det englelige Par,

Som her bestemt til Dødens Piinsler var;

Alt Bødlen har til Marterpælen bundet

De Løe, som Oberon Retsfærdige har fundet.

57.

57.

Toe Sjele smeltede til Eet, et ædelt Par,
 Som evig Dyden troe og Kjerligheden var,
 Og vilde hellere sin Død i Glammer vælge,
 End for en Throne Dyd og Troeskab sælge.

Kort skuer Folket op til vore Elskende,
 Med vaade Dine og med Hjerterne i Klemme,
 Hals bange dog, at ei en Hændelse
 Det store Sorgespils Udførelse maae hemme.

58.

Saaledes som de Evende bundne staae,
 De nød vel ei den Trøst, at de hverandre saae.
 Men denne reene Fryd, at deres Troeskab førte
 Dem hid til dette Sted, den Glæde triumpherte
 Langt over det, de allerede leed
 Og endnu ventede. Den Død, som deres Dyder
 Med evig grønne Laurbær pryder,
 Er deres Hjerters Valg, et Valg af Kjerlighed.

59.

Men midlertid med tændte Blus i Hænder
 Tolv sorte Slaver staae ved Baalets Rand.
 Bereed saasnart som Risliraga sender
 Dem Vink. Han vinker nu. De Sorte tænder an.
 Et rax tordner Himlen, Jorden bæver,
 Og Flammen slukkes ud, vort dyrebare Par
 Er løst af Strikkerne, hvormed det bunden var,
 Og Dværgens Horn om Hyons Skuldre svæver.

60.

Men neppe var det store Under skeet,
Før eet endnu det stumme Folk forskrækker:
Almansor her, og hist Almansareth
Ankommer ilende i to særskildte Rækker,
Ledsaged af en Trop bevæbnet Rytterie
Han Zoradine, hun sin Hassan at befrie.
Til sidst med dragen Sværd igjennem al den Mængde
En forklædt Riddersmand til Hest sig trængde.

61.

Dog Hyon neppe har det Pandt, at Ob'ron er
Korsoned, om sin Hals, før han med Glæde stiller
Det for sin Mund og ufortøved spiller
Den meest fortryllende af alle Arier.
Hans ædle Hjerter vil ei straffe disse Svage
Med anden Straf. "Dands nu! han siger: "dands,
"Saalænge til I taber Sind og Sands!
"Det være al den Hævn, en Siegvins Søn vil tage!"

62.

Og strax som Hornet klang, en Tryllehvirvel har
Omtumlet først det Folk, som nærmest Baalet var,
En sortbrun, pjaltet og halv nøgne Brimmel,
Som pludselig blev hovedsvimmel.
Snart Kisli-raga sig i Dandsen blander med
Sin heele Neger trop, og alt, hvad Fodder haver,
Paa Slottet og i Staden maae affied,
Fra Tunis's Sultan af og til de sidste Slaver.

63.

63.

Schach Mansor tog — Almansareth ved Arm,
Hvor nødigt begge end Forargelse vil give.

Den gamle Ibrahim af selsom Vellyst varm
Madine sees til Dandsen frem at rive.

Paa toe Minuter er al Tunis i Allarm,
Og ingen stille kan paa sine Fodder blive.

Selv Podagra for dette Dandserie

Og Chiragra og Gigt gjør ingen frie.

64.

Dog uden at see ned paa disse Narrefagter,
Det ædle Par henrykt betragter

Hverandre Arm i Arm. Dem har da Elskovs Gud
Ført til et Overmaal af Engleklæder,

Den haarde Provedrøm er endelig drømt ud.

Hvad end tilbage er, dem spaaer kun Held og Hæder.

Tilgived deres Skyld, forsonet Skjæbnen er,

Forenede paa nye de aldrig skilles meer.

65.

Kort af Deeltagelse paa Hesten sidder

Den brave Scherasmin, (han var den sorte Ridder)

Og sine Dines Lyft af deres Lykke har.

Han nylig liig et Uoeir stormed var,

Herhid at redde af de feige Mohrers Hænder,

Sit evig elskede og troe erkjendte Par.

Thi slog det feil, et Liv han gjerne ender,

Som uden dem ham kun en Plage var.

66.

Han ned af Hesten sprang, igjennem al den Mængde
 Af Dandseklynger frem med Fatme trængde,
 Og førte i Triumph det fyrstelige Par
 Fra Thronen ned, som før til Baal oprettet var.
 Stor er vel Glæden nu, dog blev den endnu større,
 Da de den kjendte Vogn bespændt med Svaner saae,
 Igjennem Lufsten ned alt lavere at føre,
 Og holde stille her paa Stedet, hvor de staae.

67.

De stige hastig ind — Thi Mohrerne maae dandse,
 Saa længe som Hr. Oberon kun vil!
 (Endskjøndt den Gamle troer, at raspe eller standse
 Vel havde været nok saa smukt et Skuespil)
 Den lette Faeton igjennem Lufsten vanke,
 Som Sønnen mild og snel som Tanker,
 Langt over Hav og Land, og over Dal og Høi,
 Og Solvæphirer dem som Genier omfløi.

68.

Med Ornens høie Flugt de gjennem Lufsten seilte,
 Og saae, hvor Maanen op af Horizonten kom,
 Og hvor det stille blev i Luftens viede Rum,
 Da den solobobled sig i Middelhavet speilte.
 Nu lode Svanerne sig efterhaanden ned
 Med slappe Fjer mod Jorden paa et Sted,
 Hvor pludselig for deres Dine svæved
 Et skimrende Pallads af Astenrøden væved.

69.

69.

Det mellem Træerne midt i en Lysskov staar;
Høithvelvede og tætte Skyggegage

Omringe det. I Rosenbuske slaar
Den ømme Nattergal de høitidsfulde Sange.
"O! var det ikke her"—skreeg Scherasmin halv bange—

Dog neppe har han talt, før Portens Gløse gaaer
Til begge Sider op, og frem af Porten triner
Tolv Nympher smilende med Engleminer.

70.

De komme skønne som May med evigblomstrende Kinder,
Førte det blindende Liliehvidt,

At hilse med venlige Smil de Edle, som Striden
har stridt,

En Strid, som Jordens Børn saa sjelden vinder.

De unge Nympher kom med Sang, med Epil og
med Dands,

Og vort troefaste Par en Hæders Krone bringe,

I deres søde Sang de gyldne Cinquer klinge.

"Kom!" sang de; "ædle Par, modtag din Seierkrands!"

71.

De Toe henrykkede i bedre Verdens Glæder,

Sig neppe mægtige, fremvandre Haand i Haand.

Nu Morgensolen liig, naar den paa Himlen træder

I Brudgomsprydelse fremtriner Oberon.

Ei meer en Dværg som før paa disse Steder

I skøn Forklædning han fordulgte Kongehæder —

En Halvgud evig ung og evig skøn igjen

Stod Elsekongen frem, sin Ring paa Fingeren.

72.

Dg ved hans Side gik med hendes Rosenkrone
 Titania i Maanens milde Glænds.
 De holdt i Hænderne en fletted Myrtekrands.
 "Modtager" sagde de med kjerlig Tone:
 "J Dydige, den velfortjente Krands
 "Af Venne: Haand for eders Pagt at krone!
 "Den vorde Mindestegn, at eders høie Dyd
 "Har været Himmels og Jordens Fryd."

73.

Knap høres de det sidste Ord at sige,
 Da man i Lufsten seer en Skye, som balse vil,
 Og udaf Skyens Skjød ved gyldne Harpers Spil
 Med Lilier paa Bryst tree Elfedøttre stige.
 Et Barn de førte med af megen Deilighed,
 Som deres Dronning de med Knæfald overrakte;
 Sædtsmilende hun sig til Drengen bød ned,
 Og med et Kys ham til sin Moder bragte.

74.

Og under Jubelsang af Elfenymphers Chor
 Som stræde deres Vej med Lilier og Myrter
 De Lykkelige ind i Oberons Tempel gaaer,
 Fordi de tappert stred sig gjennem Livets Gyrtel.
 Men hvad paa dette Sted de hørte eller saae,
 For Dødelige de ei nogensinde maatte;
 De saae kun Himlen an, og Glædestaarer saae
 I Pinene, saa tidt derom de talte.

75.

Da næste Morgen op af Østens Taage randt,
 Paa en med Moos bevoxen Bænk befandt
 Sig bore Elskende. Ved deres Fødder grædte
 Med rige Dækkener bepryded fire Heste,
 En sexspendt prægtig Vogn ved deres Side stod;
 Og rundt om laae i fjærlig Orden
 Dragt, Waaben, Prydelser, fra Hoved indtil Fod,
 Udbredt og glimrende paa Jorden.

76.

Vor Helt, hvis Sjel af Glæde overflød
 Opbaagner Scherasmin, Amanda
 Strax søger Hyonet, som end paa Fatmes Skjød
 I Slummer laae. Men Scherasmin, hvor sød
 Er din Beslyttelse! — "Heida! til hvilke Lande
 "Troer I, vi kom?" han henrykt skreeg
 Sin Ridder til: "See hist mod Flodens Bænde!
 "Det var af vor Patron endnu en ærlig Streg!"

77.

Vor Ridder skuer did, men neppe sine Dine
 Tør troe — endskjøndt han mangt erfaret har,
 Og vandt til Underreiser var —
 Han neppe tør endda troe sine egne Dine:
 De neppe tusind Skridt fra Seines Bredder staae,
 Det er Paris, de for sig saae.
 Han seer end engang hen for Egnen at betragte,
 Og raaber: "Himlen mig til Maalet bragde."

78.

78.

Af Glæde truffen han ei længe seer dertil,
 Saa viser sig for ham endnu et Skuespil:
 Ham synes, alle Folk som i et Opløb vare,
 Man hør Trompeteklang, en Ridderflare
 Til Fægtepladsen gaaer at øve Ridderspil.
 "Se hist, min Scherasmin, kan du mig det forklare?
 "Gaae, Ven!" freeg Hyon: "om ei alt bedrager
 mig,
 "Saa holdes der Tourneer, gaae og forhøre dig!"

79.

Den Gamle gaaer. Imedens Fatme klæder
 Prindsessen paa; thi alle Kostbarheder,
 Com passe sig paa hendes høie Stand
 Og for at viise i et fremmed Land
 Sin Skjønhed, Fatme fandt for hendes Fødder
 I saadan Overflod, at hun knap vælge kan.
 Det hjertelig tilfreds imidlertiid vor Ridder
 Med Hyonnet paa Skjødets sidder.

80.

Og seer med inderligste Lyst,
 At Rezia ved alt, hvad Vittigheden skabte
 Af Pyndt og Kostbarhed, ei vandt, ei tabte.
 Bestandig lige Skjøn, om Rosen hendes Bryst
 Omfkygger, eller om en Krands af Edelskeene
 I Glands indhyller det; hun intet ved den eene
 Har tabt, og intet ved den andens laante Pragt
 Har vundet. Skjønhed har sin egen høie Magt.

81.

Den gamle kom igjen og bragte den Bøsse;
 At det var tredie Dag man i Tourneerspil reed.
 "Carl" siger han: "af Had bestandig drevet,
 "I Riget har et Ridderspil udsrevet.
 "Og Prisen — gjæt — er Hyons Land og Lehn;
 "Thi Carl ei drømmer om, at I har efterlevet,
 "Hvad han jer foreskrev, og kommen er igjen
 "Fra Babylon med heele Arm og Been."

82.

"Op, væbne mig!" vor Helt af Glæde springer
 Fra Jorden op: hvor hjært et Budskab du mig bringer!
 "Hvad mig min Herkomst gav, ved Vren vorde mit!
 "Fortjener jeg det ei, saa maae min Keiser frit
 "Den Mand tilkjende det, som er det meere værdig."
 Han taug, og Rezia biesaldt ham med et Rik,
 Hun seer alt Hyons Seier. — Og om toe Dieblif
 Staaer Siegvins Søn i fulde Rustning færdig.

83.

De tvende Riddere og tvende Damer fremt
 Mod Staden ride nu, og allevegne sanker
 Sig Folket at besee det stolte Tog, og hvem
 Paa Gaden ledig gaaer, den løber efter dem.
 Snart lange de til Ridebanens Planker,
 Hvor Hyon gir sin Søn og begge Damerne
 I Eheragnins Beskyttelse,
 Og rider tillidsfuld selv inden Banens Ekanter.

84.

Med Folkets Biefals Raab modtages han,
Hvis ridderlige Pragt og Legems Styrke
Aldeles synes at formørke
Endog den djerreste bekjendte Riddermand.
Bed Maalet holdt endnu paa modig Hingst den Ridder,
Som disse trende Dage har
Af Sadlen løstet hver Medbeilere, der var,
Og Carl paa sin Balcon paa Slottet sidder.

85.

Herr Hyon bukker dybt, som Ridderbrugen er,
For Carl, for Tyrsterne, for Hoffets Frøkener,
Tilfids for Dommerne, lår Seierherren viide,
At han er kommen for om Hyons Lehn at stride.
Han skulde vel først sige Navn og Stånd;
Men da han gjør sin Eed for Rigets Pairs, at han
En fransk Ridder er, og Dommerne betragter
Hans Optogs Pragt, man ei paa Navnet agter.

86.

Ud af en Hoben Spyd han valgte sig
Det, som det tungeste ham forekom at være,
Med øved Haand det svinged lettelig
Og paa anviste Plads henstilte sig med Ere.
Hvor ønskede Rezia han maatte staae sig brav
Bed disse Ridderspil, som aldrig vare seete
Af hende før! — Med eet den klingrende Trompete
Tilladelse til Anfald gav.

U 3

87.

87.

Hiin, som alle til at bide
 I Græsset fik, ei synderlig kan liide,
 At han paa denne nye Dands
 Skal sætte bundne Roes og Hæd af Hovedsagen.
 Han var en Søn af Doolin fra Maganz,
 Og Langespil var ham omirent som Harejagen.
 Han styrter strax, som ud af Skyerne
 En Tordenkule, løs paa sin Modstandere.

88.

Dog Hyon ei i Sadlen banker,
 Men giver ham et Kraftstød for hans Bryst,
 Og slaaer med saadan Magt ham hen mod Banens
 Eranke,
 At Knoglerne kam sang og klang ved denne Dyst.
 Til Kamp for Hyons Lehn han har ei længer Lyst,
 I Rismagt slæber man ham ud af Banens Eranke,
 Et Jubelfriig slaaer op til Skyerne,
 Og Hyon eene staaer ved Maalet seirende.

89.

Fer han som Vindende af Banen kunde riide,
 Han ventede endnu lidt, om nogen vilde striide,
 Men da der ingen kom, i fuld Galop han reed
 Til Regia, som fra et høit udmærked Sted
 Paa Striden havde seet, til Slottet fører hende,
 Og høie Vibatraab de glade Skarer sende
 Dem efter, Heltens Priis og Vre syngende,
 I det han traadde op af Marmortrapperne.

90.

Lig den for Solens Glans nedtrukne Solbæne, dækker
 Amandas Ansigt et ugjennemsigtigt Slør.
 Nysgjerrig hvordan sig det siældne Eventyr
 Udvikle vil (hvad Ukjendt er, opbækker
 Formodning allermest,) en Mængde uden Tal
 Forsølger vores Par. Nu aabner sig en Sal.
 Paa Thronen hvit den gamle Keiser sidder,
 Og rundt om Thronen staaer hver Rigets Pair og Ridder.

91.

Vor Helt taer Hjelmen af, og ind i Salen gaaer
 Lig Dagens Gud. Hans gyldne Lokker dækked
 Den skønne Hals, og alle saae forstrækked
 Den hastigkjendte an. Den gamle Keiser troer,
 Han seer vor Ridders Geist. Men Hyon med Amande
 Ved Haanden nærmer nu ærbødig sig
 Til Thronen sigende: "Du seer, Lehnsherre, mig
 "Troe mod min Pligt igjen i dine Lande.

92.

"Hvad til Betingelse var lagt
 "For min Tilbagekomst, har jeg med Gud fuldbragt!
 "I denne Veste er Kalifens Skjæg og Tænder,
 "Hvorfor jeg, som du bød, har vovet Liv og Blod.
 "Hans Thrones Arving mig for sin Gemahl erkjender,
 "For min Skyld Mahomet og Bagdad hun forlod."
 Ved disse Ord hun Sløret slaaer tilbage,
 Og de Henrykte seer en Skjønhed uden Mage.

93.

93.

En Engel i sin Himmelglands
 (Kun mildere, at ei de Dodeliges Sands
 Sig ved Beskuelsen maae reent forblinde)
 Staaer frem; saa himmelskeilig finde
 De alle Rezia med hendes Myrtekrands
 Og Solomoers Dragt. Thi Elfernes Fyrstinde
 Usonlig sætter sig paa hendes Rosenmund,
 Og Alles Hjerter strax indtager hun.

94.

Af Thronen stiger Carl, og ønsker dem velkommen
 Ved Hoffet. Fyrsterne fornøied trænge sig
 Om Siegbins Søn, og favne broderlig
 Den ædle unge Mand, som ærefuld er kommen
 Fra saadant Tog. I Carl den Stores Bryst
 Uddøer det gamle Had. Med høi opløstet Rost
 "Gid aldrig" siger han; "det mangle maae vort Rige
 "Paa Fyrstesønner, dig i Heltedyder liige!"

Retteelser i Første Sang, 14de Strophe.

2den Linie: Og nu kom Matten til paa disse vilde Stier,
 4de Linie: Han ingen Stjerne seer at tindre frem deroppe
 5te Linie: Igjennem Granernes sammenvorne Toppe

